

Tớ Sẽ Lấy Cậu, Thật Đây

Contents

Tớ Sẽ Lấy Cậu, Thật Đây	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	56
28. Chương 28	57
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	65
32. Chương 32	67
33. Chương 33	70
34. Chương 34	72
35. Chương 35	74
36. Chương 36	77
37. Chương 37	78
38. Chương 38	80
39. Chương 39	82
40. Chương 40	83
41. Chương 41	85

42. Chương 42	87
43. Chương 43	88
44. Chương 44	90
45. Chương 45	91
46. Chương 46	93
47. Chương 47	95
48. Chương 48	98
49. Chương 49	99
50. Chương 50	101
51. Chương 51	103
52. Chương 52	105
53. Chương 53	106
54. Chương 54	108
55. Chương 55	109
56. Chương 56	111
57. Chương 57	112
58. Chương 58	114
59. Chương 59	116
60. Chương 60	117
61. Chương 61	118
62. Chương 62	119
63. Chương 63	121
64. Chương 64	123
65. Chương 65	124
66. Chương 66	125
67. Chương 67	127
68. Chương 68	129
69. Chương 69	131
70. Chương 70	132
71. Chương 71	134
72. Chương 72	135
73. Chương 73: Kể Lại Ký Ức	137
74. Chương 74: Em Đi Xa Quá	139
75. Chương 75: Kết Thúc Bất Ngờ	142
76. Chương 76: Kết Thúc 2	143
77. Chương 76: Kết Thúc P1	145

Tớ Sẽ Lấy Cậu, Thật Đây

Giới thiệu

“...Yêu một ai đó...Là yêu cả con người của họ ...Hai tâm hồn. . hoà vào một ...Thích cậu ...yêu cậu....”

1. Chương 1

Chap1

“- Không được đâu, cậu phải chơi với tớ....

-Tại sao tớ phải chơi với cậu chứ...không thích

- không được, cậu phải chơi với tớ, nếu không thì tớ biết chơi cùng ai chứ!!! Đi mà làm ơn đi mà...

- Không!!!!!! Chơi với con gái phiền phức lắm, suốt ngày mè nheo..

- Tớ sẽ không mè nheo.

- ...khóc nè????

- tớ cũng sẽ không khóc.

- Thôi. Tóm lại tớ sẽ không chơi cùng con gái đâu....

Cậu bé đẹp trai trắng trẻo nói rồi quay người bước đi bỏ lại cô bé thất bím hai bên đang ngồi bệt dưới đám cỏ với hai hàng nước mắt lưng tròng. Đột nhiên, cô bé đứng phắt dậy, rồi nhanh như cắt, tóm lấy cổ cậu bé cứng đầu đang đi đằng trước kia mà hét:

- Nếu cậu nhất quyết không chơi với tớ, sau này nhất định tớ sẽ lấy cậu....

- Cái gì hả, không, tớ sẽ không lấy cậu đâu. Cậu...dữ như hổ ấy, ai mà thèm lấy cậu chứ.Cậu bé 5 tuổi nghe cô bé đáng yêu kia dọa hoảng hồn quay lại.

Thế rồi 2 đứa bé 5 tuổi ấy cứ đuổi nhau chạy khắp đám cỏ, qua hết bụi cây này đến bụi cây khác. Một đứa thì cứ lắc đầu ngoay ngoay. Đứa kia thì cứ đuổi theo sau đe dọa. Tiếng cười nói khúc khích của hai đứa trẻ hoà cùng ánh nắng chiều với những cơn gió nhẹ thoang thoang bay cùng chúng lớn dần theo năm tháng...”

- Quang Tèo, làm gì mà cậu đi nhanh thế hả? Đi chậm hơn đợi tớ có được không thế?????

- Trần Anh Thư, bao giờ cậu mới sửa được cái thói ngủ dậy muộn như thế này đây. Làm tớ cũng bị vạ lây theo. Còn gì là danh dự của tớ nữa chứ.

- Ui giờ ơi, tớ biết cậu là học sinh gương mẫu. Là hội trưởng hội học sinh trong trường. Đáng nhẽ ra cậu phải sung sướng khi được sánh đôi cùng một tuyệt thế giai nhân như tớ chứ nhỉ. Trách nhiệm của hội học sinh không phải là giúp đỡ những học sinh hay vi phạm nề nếp như tớ hay sao. Hơn nữa, tớ còn là một mỹ nhân.

Lắc đầu thở dài ngao ngán với cái lý sự cùn của cô bạn. Quang chỉ biết lặng lẽ đi coi như không nghe, không để ý gì hết cả. Cậu biết, cậu sẽ không bao giờ có thể cãi lại một con bé “cùn” nhất quả đất như Anh Thư. Phải, nói đúng hơn, Anh Thư là một cái máy cãi. Mà cãi thì lại rất cùn. Hơn nữa lại còn ghê gớm, đánh đá. Không những vậy Thư lại thường xuyên đi học muộn, vi phạm nội quy của nhà trường như trốn tiết để xuống canteen...ngủ...vân vân và vân vân....Nói chung,Thư là một đứa con gái “cá biệt”. Dù vậy, cũng không thể phủ nhận rằng nó rất xinh, xinh theo kiểu của một người con gái Á Đông với những nét đẹp trời phú. Đôi mắt đen, to tròn lúc nào cũng mở to trong sáng. Đôi môi nhỏ xinh hồng hồng lúc nào cũng tươi rói với nụ cười rạng rỡ đẹp như ánh ban mai. Mái tóc đen bồng bênh được cắt tỉa gọn gàng kiểu cách đem đến cho gương mặt một nét đẹp tinh nghịch. Hơn nữa, làn da trắng hồng mịn màng không bắt nắng càng khiến cho cô thiếu nữ tuổi teen kia thêm nổi bật trước đám đông. Tóm lại, nó tự khen mình là tuyệt thế giai nhân quả cũng không ngoa chút nào.

Hồ Minh Quang, một học sinh với thành tích học tập đáng nể. Cậu học sinh 17 tuổi này đã ba lần đạt giải nhất thành phố môn Tin học và chế tạo phần mềm vi tính. Cậu là niềm vinh dự của cả trường và là ước

mơ theo đuổi của biết bao cô gái. Không những có bằng thành tích cao ngất trời. Quang còn là một Hot boy với chiều cao khá là ...”khiêm tốn” :1m80. Là thành viên tích cực nhất trong CLB bóng rổ của trường. Làn da trắng trẻo pha chút rám nắng, ánh mắt hút hồn người không biết đã làm xiêu vẹo không biết bao nhiêu cô gái. Nụ cười toả nắng lúc nào cũng túc trực sẵn trên môi đem đến cho người ta cảm giác ấm áp đến lạ. Hiện tại, cậu đang là Hội trưởng hội học sinh của trường. Lọt vào tầm ngắm của giới cô nương không chỉ trong trường mà còn của các ngôi trường danh tiếng khác trong toàn thành phố.

^ ^
—

2. Chương 2

Chap2

Chiều, nắng toả một màu dịu dịu trên khắp nẻo đường, trên mọi góc ngách của thành phố quê Bác (nghệ an) của một chiều đầu thu. Bầu trời xanh trong mang đến cho lòng người một cảm giác xốn xang đến lạ kỳ. Từng làn gió mỏng manh, tinh nghịch luồn qua mái tóc màu hạt dẻ dài của một cô gái tưởng như “búp bê Baby” “sống” đang tung tăng bay nhảy. Ở cô toát ra một vẻ đẹp lạ kỳ: Dịu dàng, tinh nghịch nhưng cũng đầy nữ tính. Đôi mắt hút hồn người ấy cứ nheo lại đùa nghịch với gió và nắng, cô thiếu nữ ấy cứ hồn nhiên bay lượn cùng gió không quên để lại trên môi nụ cười ấm như ánh mặt trời buổi ban mai. Cô đâu hay biết rằng có biết bao ánh mắt ngưỡng mộ lần ganh tỵ đang dõi theo từng bước chân của cô. Bước chân nhẹ nhàng, thoăn thoắt ấy dường như đang khiến tim ai kia xao xuyến...

-Này, sao cậu không nói lời nào thế hả Quang, cậu đâu phải là người ít nói chứ hả?...hay ...cậu không biết nói gì trước vẻ đẹp của tớ...hè..hè...khai mau, có phải cậu thích tớ rồi không????

Dường như bị bắn trúng tim đen, Quang bất giác đỏ mặt. Vội vàng quay đi chỗ khác.

-Cậu thôi nằm mơ giữa ban ngày đi cho tớ nhờ. Tớ chỉ không biết làm thế nào để cậu có thể thay đổi, trở thành một học sinh gương mẫu như tớ thôi...

- Chỉ thế thôi hả? Nó nheo mắt hỏi lại, trông đáng yêu cực kỳ.

- Chỉ thế thôi...

- Vậy tại sao mặt cậu lại đỏ như cà chua thế kia hả?

- ...

- Thôi, bỏ đi. Tớ cũng chả muốn hỏi nhiều làm gì để rồi lại mang tiếng lảm chuyện. Nói cho cậu hay, cậu sẽ không bao giờ thay đổi được tớ đâu. Cái bản chất ngang ngược ấy nó đã ăn sâu vào con người tớ rồi, từ hồi bé xít xơ. Cậu cũng biết rồi đấy. Vậy nên, cậu cũng đừng vô ích làm gì, nhớ chưa hả?

- ...hừm....không biết bao giờ tớ mới gặp anh chàng trong mộng của tớ nhỉ? Mà này , tớ không thích cậu đâu nên đừng có tưởng bở nhá....

Nói rồi, nó quay lại đánh một cái thật đau vào đầu thằng bạn, lè lưỡi, trêu ngươi rồi...chạy. Và rồi, lại như cũ chúng nó đuổi nhau, hò hét khắp đường. Tiếng cười giòn tan, vô tư lự của hai đứa rộn vang không khỏi tránh được ánh mắt tò mò của người đi đường “ Phải chăng đây là học sinh cấp 3”...

Anh Thư 17 tuổi rồi, Quang tèo cũng vậy. Nó vẫn còn hồn nhiên vô tư lảm lảm, đâu biết cảm giác tình thích một người nghĩa là thế nào, càng không hiểu mùi vị của tình yêu như trong mấy bộ phim Hàn Quốc nó từng xem. Nó là con gái, hơn nữa lại xinh đẹp mỹ miều. Trong mắt mọi người, nó là một cô thiếu nữ 17 tuổi nhưng thực ra tâm hồn của nó vẫn rất trẻ con, điển hình là cái thói bướng bỉnh không tài nào sửa đổi được của nó. Nó chưa thích ai, càng chưa yêu ai. Nó chỉ biết sống hết mình với những gì nó đang có. Luôn luôn vui vẻ có lẽ vì vậy mà nụ cười vẫn luôn túc trực trên môi. Nó cũng đâu hay biết rằng cậu bạn “ thân thật là thân” của nó đã biết rung động, đã biết được cảm giác yêu mến một người con gái. Mà người ấy

chắc tất cả chúng ta đều đã đoán ra, duy chỉ có người mà ai cũng biết là ai đấy là không hay biết gì mà thôi. Và câu nói không hề cố ý của “người ấy” đã vô tình khiến tim ai nhói đau....

“ Sinh nhật Anh Thư tròn 10 tuổi:

-Ôi, đây là quà sinh nhật cậu tặng tớ à, đẹp thế?

Cô bé cắt kiểu tóc gái hàn quốc rất dễ thương đang ngây ngô thích thú hỏi cậu bạn. Trên tay cầm một hộp quà nhỏ được thắt nơ màu hồng, bên trong là một ngôi sao màu vàng ánh kim đang sáng lấp lánh.

-Ừ, của tớ đấy. Thế nào , cậu thích không?

-Ui...Tớ thích lắm. Ngôi sao này dùng để ước à?

Cậu bé đẹp trai vui vẻ gật đầu.

-Ngôi sao to như thế này, cậu có thể ước bao nhiêu cũng được mà.

-Thích thế. Vậy...tớ ước đây. Mà này, cấm cậu nghe lén nhá...!! Không thì....cậu biết rồi đấy.

Nói rồi, nó đưa nắm đấm ra đe dọa, giọng rất chi là du côn.

-Biết rồi mà, tớ không nghe lén đâu.

5 phút sau:

- Này, cậu ước cái gì đấy? Nói cho tớ nghe được không?

Cậu bé tò mò hỏi lại.

-Không nói. Nó bướng bỉnh.

-Nói đi mà. Cậu bé vẫn tiếp tục nài nỉ.

-Không. Nó nói cụt lủn, giọng rất chi là kiên quyết.

-Vậy...thì thôi. Cậu bé đẹp trai nói, mặt buồn thiu. Làm nó không khỏi buồn cười.

-Thôi được, nể tình chúng ta bạn bè lâu năm, tớ sẽ nói với cậu. Nhưng nếu cậu cười tớ, cậu sẽ chết với tớ.

-Được.. được...Cậu nói đi. Tớ sẽ không cười đâu.

Nó quay lưng về phía cậu bạn. Ra vẻ rất đăm chiêu:

-Tớ ước...sau này tớ sẽ gặp được một hoàng tử thật đẹp trai, học cực giỏi, anh ấy phải thật oai phong, bệ vệ. Luôn luôn yêu thương tớ và che chở tớ suốt đời....

Nó thao thao bất tuyệt kể về điều ước củ nó cho cậu bạn chí cốt nghe. Gương mặt ra chiều hạnh phúc lắm. Có ai nói cho nó biết nó đang là cô bé vừa tròn 10 tuổi không?....

-Vậy...nếu tớ cũng được như thế...

Cậu bé ngập ngừng:

-Ý...tớ là..nếu....

-A...cậu nhìn kìa....sao băng đấy... Đẹp quá. Tớ ước thêm đây.

3. Chương 3

Chap3:

Nó sung sướng hò reo thích thú với ngôi sao băng vừa bay qua rồi chắp hai tay vào chằm chú ước lắm. Nó đâu hay biết rằng cậu bạn ngồi kế bên đang cố gắng nặn ra từng lời. Xong xuôi, nó quay sang cốc vào đầu cậu bạn.

- Này, lúc này cậu nói cái gì vậy, nói lại đi. Cậu nói nhỏ xíu à, tớ chả nghe thấy gì hết.

- Thôi, không nói nữa, tớ quên rồi.

- Thật sao? Nó nghi ngờ hỏi lại.

- Thật mà...

- Thật ???

- Ủ, mà sao cậu phiền phức thế? Cậu bé nổi cáu.

- Á... à...cậu vừa nói ai phiền phức hả? Tớ phải xử lý cậu mới được...

- Thôi...thôi...mà. Tớ ... đùa đấy... đùa mà... đừng..chọc lét...tớ nữa...hi..hi...ha...ha.....”

Minh Quang bồi hồi nhớ lại . Đôi môi khẽ cười. Phải chăng những nỗ lực từ bấy lâu nay của cậu đều có mục đích....Vì ai kia..

Ngày mới, ánh mặt trời nhẹ nhàng rọi vào từng bông hoa lay-ơn nhỏ hây còn đọng sương đêm. Trời vẫn âm lả mặc dù đã chuyển sang thu. Từng tia nắng vắt trên tường, ngọn gió nhẹ nhàng tạt sang rọi vào khung cửa sổ của một căn phòng màu xanh tươi mát. Bên trong...

- Dậy đi Thư ngố, con gái con đứa, có biết mấy giờ rồi không mà còn nằm ườn ra thế này hả?

- Ừm... ừm...còn sớm mà mẹ, cho con ngủ thêm chút nữa đi. Con buồn ngủ lắm...

- Hôm nay là thứ tư, có biết mấy giờ rồi không?

- Dạ... aaaaaaaaaaaaaa...thôi chết con rồi, hôm nay lớp con học thể dục tiết 1. Hu...hu....sao mẹ không gọi con sớm....

Nó cuống cuống bò dậy khỏi giường, chạy khắp nhà lục tìm quần áo, giày dép, mũ nón...Mỗi thứ nó vớt một nơi đến khi cần thì chẳng biết đăng nào mà lần. Xong xuôi, nó phi như bay ra khỏi nhà nhưng vẫn không quên ngoái lại:

- Con đi học đây ạ, chúc mẹ yêu một ngày tốt lành.

Nó là vậy, tuy rằng là học sinh cá biệt, luôn luôn bướng bỉnh nhưng nó sống tình cảm lắm. Nó yêu mẹ nó nhất. Mẹ luôn quan tâm, chăm sóc nó từ nhỏ đến lớn. Bố nó thì bỏ hai mẹ nó đi từ lúc nó còn chưa sinh ra đời. Trong nhà chỉ có hai mẹ con nên rất thương yêu nhau.

-học...học... đợi đã...bác tài.... ơ.....

Hix...làm thế nào bây giờ, thế nào cũng bị trễ học cho coi. Nó đang loay hoay không biết làm sao thì một chiếc Exciseter cón tay đổ cái “Xịch” trước mặt nó. Ngẩng đầu lên, nó ngạc nhiên, thì ra là một anh chàng đẹp trai. Làn da rám nắng khoẻ khoắn, tuy ngồi trên xe nhưng nó vẫn cảm thấy anh chàng này rất cao, chắc cũng phải mét 8. Đôi mắt đen trong sáng cùng hai hàng lông mày rậm trông rất đàn ông.... Nhưng nó không quan tâm, đẹp trai đến mấy thì cũng mặc kệ, việc nó quan tâm nhất lúc này là làm thế nào để đến trường một nhanh nhất mới đúng.

- Này, bạn gì ơi... có vẻ như đợi xe buýt sẽ rất lâu đó, chỉ còn 10 phút nữa là vào học thôi. Bạn có cần đi nhờ không, hình như chúng ta....

Không để anh bạn nói hết câu, nó quay sang nói như hét.

- KHÔNG CẦN...

- Bạn không sợ muộn học sao?

- Sao mà cậu phiền phức thế nhờ. Tôi muộn học kệ tôi. Liên quan gì đến cậu. Cậu phần nhanh đi cho tôi nhờ.

- Có thật cậu không cần đi nhờ không?
- - Mặt nó bắt đầu bốc khói.
- Thôi được. Nếu không cần thì tôi đi nha. Xin lỗi đã làm phiền.
- ... Ê... đợi một chút....
- Nó leo lên xe. Thản nhiên, mặc kệ ai kia đang cười thầm. Nó tức tối.
- Cười cái gì mà cười. Hâm à. Cậu lái xe nhanh cho tôi nhờ. Nhanh lên.
- Chiếc xe bắt đầu vọt đi với một tốc độ kinh hoàng làm nó dựng cả tóc gáy.
- Này, đừng đi nhanh quá. Nguy hiểm lắm.
- Cậu vừa bảo đi nhanh còn gì. Chẳng phải cậu rất sợ muộn học sao.
- Thì..thế....nhưng đi nhanh vừa phải thôi. Không thì chết cả lũ bây giờ.
- Nếu cậu sợ thì cứ ôm chặt vào nhá.
- ...Vớ vẩn. Tập trung vào chuyên môn đi.

Mà hẳn nói đúng quá chứ còn gì nữa . Đúng là nó sợ muộn học thật.... Ông thầy thể dục của nó là chúa “đểu”. Đứa khác đi muộn thì không sao chứ còn riêng nó thì... ông ý bắt dọn nhà vệ sinh hẳn một tuần. Mà sao hôm nay không thấy Quang đến gọi đi học gì , càng nghĩ càng thấy bức. Lại còn gặp phải tên dở hơi biết bơi này nữa. Thật là...

Nhìn đồng hồ, thôi chết rồi....

- Nhanh lên không thì tôi muộn mất. Tôi không muốn dọn nhà vệ sinh đâu....
- Hả, cái gì cơ, cậu vừa nói cái gì á.....
- À, không....không....tôi bảo cậu là đi nhanh nhưng phải cẩn thận. Được chưa.

Này, gửi xe nhanh lên rồi ra đây. Muộn 5 phút rồi. Chết toi rồi. Nó rút điện thoại ra bấm bấm :

“ Thầy điểm danh chưa ? ”

Nó nhắn tin cho cái Linh xù.

“ Chưa, không biết sao mà vẫn chưa thấy tấm hơi ông ý đâu. Sao mà chưa đến hả ?”

...Hà..hà...cơ hội dành cho ta đã đến....

Nói rồi,nó lò rò bước vào cổng trường theo dõi tình hình. Hai ông bảo vệ ngôi kia thì vào bằng niềm tin à ? Quay sang thì thấy anh chàng đang ngẩn tò te ra nhìn nó. Lắc đầu, nó cầm tay anh bạn kéo đi.

- Theo tôi, chúng ta muộn 5 phút, thế nào cũng phải lên phòng giám thị cho coi. Bây giờ, ta đi cửa sau. Nhanh....

Hai đứa nó luồn ra phía sau trường. Nó kiễng chân bật lên.

- Phù...không có ai. Này, cậu kia... lại đây, trèo tường vào. Mà này, cậu có biết trèo tường không đấy hả ?

Mời đọc tiếp chap 4.

4. Chương 4

Chap4:

Hôm đầu tiên đi học mà phải trèo tường như thế này sao ?

- Hả, lần đầu ?

- Tôi là học sinh mới chuyển đến. Em song sinh của tôi cũng thế nhưng chắc nó đến rồi.

- Vậy...bây giờ cậu lên phòng hiệu trưởng nhận lớp hả ?

- đương nhiên.

- Trời ạ. Vậy mà không nói sớm. Theo tôi.

Nó lại kéo anh chàng chạy đi, mắt vẫn mở thao láo ra chẳng biết nó định làm gì tiếp theo. Ngang nhiên bước vào cổng trường, nghiêm nhiên nó bị ông bảo vệ gọi lại, giọng rất chi là hình sự :

- Hai cô cậu kia, đứng lại cho tôi. Đi muộn hả, lên phòng giám thị.

- Dạ, chào bác ạ. Bác ơi, chúng cháu là học sinh mới nên không rõ lắm về giờ giấc. Bác thông cảm cho. Mà bác cho cháu hỏi, phòng hiệu trưởng ở đâu ạ. Cháu cần lên để nhận lớp.

- À, học sinh mới hả. Tôi cũng có nghe qua, hoá ra là hai cô cậu hả. Vậy tôi tha. Đi thẳng rồi rẽ phải. Phòng hiệu trưởng ở tầng 2 dãy 1.

- Vâng, cháu cảm ơn bác nhiều ạ. Bác tốt quá.

Xong ! Nó quay sang anh bạn đang đứng kế bên này giờ chả nói được lời nào và giơ hai ngón tay ra hiệu Victoria.(chiến thắng rồi .lol). Rồi, nó phi như tên lửa vào lớp học thể dục, hi vọng ông thầy chưa đến.

- Thôi, tôi đi đây, cậu theo chỉ dẫn của bác bảo vệ mà lên phòng hiệu trưởng nhá. Dù sao thì cũng cảm ơn vì đã cho tôi đi nhờ xe.

- Chào các chiến hữu, sư tỷ đã đến rồi đây.

- Ái chà, ngủ kĩ giấc, giờ này mới thèm vác mặt vào. Sư tỷ không sợ dọn WC hả?

- Ấy....sợ chứ...sợ lắm ý.... Chính vì vậy mà tao phải tốn mấy trăm kilo nước bọt để vào đây đây.

- Thế hôm nay không trèo tường à. Tao tưởng...

- Tưởng tượng cái gì. Mọi hôm khác, hôm nay khác. Hôm nay có chiến thuật mới.

Nó héch cái mặt lên, lấy làm tự hào lắm rồi lại quay sang đám bạn vệt gờì.

- Ô, mà sao ông thầy vẫn chưa đến? Mọi lần vào sớm lắm mà.

- Ai mà biết được. Được nghỉ càng sướng chứ sao. Mà sao hôm nay mày ham học thế? Cái Linh xù hỏi, mặt đầy hoài nghi.

- Hi..hi...chẳng qua là hôm nay tao đi sớm hơn lão nên muốn chứng tỏ rằng tao cũng dậy sớm được như ai...

- Thôi đi cô nương, lần này là may chứ không có lần sau đâu. Ở thế Quang đẹp trai không đến rủ mày đi học à mà lại để mày bơ vơ một mình thế này??? - Phương Uyên.

- Ôi dào, nhắc mới nhớ. Lát tao phải đi tìm hấn tính sổ mới được....Bực hết cả mình. Nhưng mà cũng may, gặp được một tên dở hơi nhưng cũng không đến nỗi tệ. Hấn còn nài nỉ bảo tao đi nhờ xe của hấn nữa cơ.

- Thế à. Tên mày bảo dở hơi ấy có đẹp zai không? – Linh xù.

- ... Ừm... Cũng... đẹp trai. Mặt mày cũng sáng sủa.

- Đẹp như thế nào hả.... – Phương Uyên.

-À.....Mà bọn hăm này. Nó đẹp trai hay không thì liên quan gì đến chúng mày mà sốt sắng thế. Bọn mày quan tâm đến bạn hay đến zai hả???

- Tất nhiên là đến zai... à quên... đến mày rồi....hi...hi.... – Linh xù chữa ngượng.

Hix, đúng là mấy con vệt gờì hám zai, nhắc đến zai là mắt cứ sáng hơn cả đèn pha ô tô. Thật đúng là...

- Không nói với chúng mày nữa. Bọn mày chỉ quan tâm đến zai thôi, chứ bạn bè thì đem đi bỏ xó. Chắc hôm nay thầy nghỉ rồi, tao xuống canteen đây. Bái bai chúng mày.

Vừa dứt lời, Hoàng Yến lớp trưởng chạy vào, cái mặt còn tươi hơn hoa:

- Hôm nay nghỉ thể dục. Cả lớp được nghỉ....

- Yeah!!!! - Lớp nó đồng thanh hô ầm trời.

Chuyện! Được nghỉ học đứa nào chả sướng, nhất là cái lớp 11c7 chúng nó. Lắc đầu nó sải chân bước đi theo sự biểu tình của cái bụng. Khổ thân, từ sáng tới giờ đã được xơi gì đâu.

- Hey! Đợi anh em đã nào. Làm gì mà đi nhanh thế?....

Cái Linh xù, phương Uyên, Hoàng Yến chạy theo. Thế là bốn đứa nó bá vai nhau hát hò inh ỏi. Người ngoài nhìn vào chắc tưởng bệnh nhân mới trốn trại mất. Khổ thân! Trẻ thế mà điên.

Sau khi đã yên vị mỗi đứa một chỗ trong canteen. Chúng nó lại bắt đầu ngồi “buôn dưa lê, bán dưa chuột với nhau”.

Hoàng Yến vừa nhai bánh mì vừa ngồm ngoàm nói:

- ông ... ày ..ý ... in.. ể... ô... ôi... ứ... ương... on... ông... ắm.... (Ông thầy ý, nhìn thế thôi chứ thương con ông lắm).

Linh xù cũng xen vào:

- ương... ể... ào....(Thương thế nào ?)

- Thôi, chúng mày ăn hết đi rồi nói. Vừa ăn vừa nói chả hiểu mô tê gì cả.Phương uyên

từ nãy giờ ngồi nghe chúng nó tập đánh vần với nhau mà chịu. Không dịch được, nổi cáu.

- Ủm... ừm...là thế này. Lúc nãy tao lên phòng hiệu phó thấy các cô nói chuyện với nhau là con thầy Kiên bị ốm. Thầy vừa đến đã phải về ngay. Nhìn nghiêm thế mà thương con nhờ. Đúng là một ông bố tốt.

Nghe cái Hoàng Yến nói mà nó chột cảm thấy xót xa, xót xa cho chính bản thân nó. Giá như...

5. Chương 5

Chap5:

— * * * —

- Anh à, con nó bị ốm rồi, sốt nặng lắm, anh về được không ?

- ...

- Em xin anh, không vì em thì anh hãy vì con, con rất cần...

- ...

Bà Lan thẫn thờ nhìn chiếc điện thoại trong tay mình. Hai hàng nước mắt khe khẽ chảy dài tự bao giờ. Rồi chột như sợ ai nhìn thấy, bà lấy tay quệt vội nước mắt.

Bước vào phòng con gái với nụ cười tươi trên môi, bà nhẹ nhàng :

- Ngủ đi con, bố con bận lắm. Khi nào có thời gian bố sẽ về thăm con. Ngoan nào.

- khi nào là bao giờ hả mẹ. – Cô bé có gương mặt hệt như thiên thần hỏi mẹ. Trên trán vẫn còn chiếc khăn mặt màu hồng Kity.

- Mẹ cũng không biết nữa, nhưng con cứ ngủ đi. Ngủ cho khoẻ rồi bố sẽ về thăm con. - Người mẹ trả lời, tránh không cho hai hàng nước mắt chỉ chực tuôn rơi.

- Thật hả mẹ? – Cô bé vui sướng.

- Ủ, thật mà...

- Vậy...con ngủ đây. Khi nào bố về mẹ nhớ gọi con dậy nhé.

Bà mỉm cười.. Nước mắt bà ướt đầm khuôn mặt. Nóng hổi! như thể cả đời này sẽ không bao giờ khô.

Quay lại truyện:

- Anh Thư....! Mày làm sao thế ..! Thư....

- ...Hả....? Cái gì? Ai làm sao ?

- Mày chứ còn ai vào đây nữa. Mày khóc à, có chuyện gì sao?

- Không...không sao. Chúng mày cứ vớ vẩn. Ai khóc hồi nào. Thôi, tao lên c1 tìm Quang đây, chúng mày về lớp đi....

- Đợi đã, tao đi cùng mày.- Linh xù gọi với theo.

Linh xù chơi thân với nó từ hồi cấp 2. Vì là con gái nên chúng nó rất hiểu nhau. Cái gì cũng chia sẻ với nhau. Linh lại là đứa tinh ý nên nhìn nó là Linh nhận ra ngay.

Dắt bạn ngồi ở ghế đá sau trường, Linh hỏi bạn:

- Bây giờ mày nói tao nghe, có chuyện gì với mày.

- ... – Nó lắc đầu.

- Có phải chuyện cái Hoàng Yến kể về ông Kiên làm mày nhớ tới...bố mày không?

- Tao không có bố. – Nó nói như hét.

- Mày điên vừa thôi, đứa nào mà chả có bố.

- ...

- Mày muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, tao hiểu mày mà.

- ...hức....hức....hu....hu....

Nó nghẹn ngào những giọt nước mắt chợt vỡ oà trong cảm xúc. Nó nhớ bố nhưng cũng hận bố, người mà đã nhẫn tâm bỏ rơi hai mẹ con từ khi nó còn chưa chào đời. Nó khóc, khóc cho thoả nỗi lòng, khóc cho vơi bớt niềm đau, khóc cho cả đức hi sinh, chịu đựng của mẹ nó. ...Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ nó khóc nhiều đến thế này....

Ngoài kia, cây cối chim chóc dường như cũng thấu hiểu. Không gian sâu lắng hoà lẫn nỗi buồn khó tả trong tâm hồn của hai cô gái trẻ...

Tại phòng học lớp 11c7:

- Chúng mày...nghe tin...gì...chưa?...tin nóng..hồi...vừa... thối... vừa.. ..nghe đây....!!! - Hoàng Yến không biết từ đâu sòng sọc chạy vào, thở không ra hơi.

- Tin gì...tin gì...??/? - Lũ vịt giới nhón nháo.

- Từ...từ..bọn mày...phải cho tao...thở cái đã chứ...Nóng quá, quạt cho tao phát...!!

- Đây, đây. Mát chưa, sướng cuộc đời chưa??. – Phương Uyên nhanh tay vớ ngay quạt vỗ trên mặt bàn quạt lấy quạt để.

- ừm ừm...sắp thành tiên rồi...hé hé...

- Con dỏ đời này, nói nghe xem nào, hâm thế chứ lì.

- Thôi được, tao nói chúng mày nghe này. 11C1 vừa có học sinh mới...
 - Êo ôi, học sinh mới thì sao, chuyện thường phố huyện ý mà. Làm gì mà mày cứ phải rồ lên như thế hả? - Thảo My chưng hửng.
 - Ô hay con này, tao chưa nói xong mà mày đã nhảy vào mồm tao nói hộ rồi...Láo quá. Chúng mày chả hiểu mô tê gì cả. Học sinh bình thường thì tao còn lâu mới rỗi hơi quan tâm. Đẳng này á, chúng nó á, là con cháu của tập đoàn ĐỨC TÀI đấy. Thủng chửa?????? - Giọng Hoàng Yến cao dần.
 - Tập đoàn ấy thì sao??? – Phương Uyên vẫn chưa hiểu, nhăn mặt hỏi lại.
 - Zời ạ, Phương Uyên ơi là Phương Uyên, thường ngày mày thông minh lắm cơ mà, sao hôm nay lại ngu bất ngờ thế hả? Cái tập đoàn mà tao với mày vẫn thường xuýt xoa khi đi qua cái công ty của nó ý, cái toà nhà cao nhất thị trấn Cầu Giát này này, về cơ bản là mày đã hiểu chưa ?
 - Ồ Ồ Ồ ồ ồ..... ô ô ô...- Bây giờ không phải chỉ mình Phương Uyên hiểu mà tất cả lũ con gái có mặt tại đây đều nhao nhao hết cả lên.
 - Ô ô cái bô. Chúng mày làm gì mà tụ tập đông vui thế hả? Nói xấu tao à?
- Nó cùng Linh xù lù lù bước vào, thấy lũ vịt túm năm tụm ba, lại còn ô với chả a, suýt nữa thì chúng nó tưởng vào nhầm lớp của trẻ con...mẫu giáo nếu như không nhìn lại cái biển lớp 11C7 đập ngay trước mắt...Rõ là khổ!!
- A! Thưa, mày vào đây, cả con Xù nữa, vào đây, tao kể cho nghe chuyện này, hay lắm, tao vừa hót được từ phòng giáo viên xong. Nhanh!
- Hoàng Yến vừa nói vừa lòi xênh xệch hai đứa nó vào trong khi mắt chúng nó vẫn đang tròn xoe ngây thơ (vô số tội) mà chả hiểu mô tê gì. Xong, nó kể một mạch không ngừng nghỉ, cứ là như là Mĩ sắp xâm chiếm Việt Nam đến nơi vậy, thế mà....
- Thế thôi à? – Nó bình thản hỏi, mặt vẫn rất chi là bình thường.
 - Ô, mày không ngạc nhiên à, hay chí ít cũng phải biểu hiện cái cảm xúc gì đấy chứ, kiểu như là “Ôi thật hả mày!” hay “ Trời ơi, tao bất ngờ quá” không thì ô ô như bọn kia cũng được, đẳng này...
 - Làm sao mà phải ngạc với chả nhiên, chúng nó có phải ngôi sao holyhood đâu. Một người!!!
 - Thế còn mày,Linh xù, mày thì sao? - Hoàng Yến dồn dập.
- (đến đây tg buồn ngủ ơy)

6. Chương 6

Chap6:

- Tao á, à thì.... Ôi mày ơi tao vui quá, học sinh mới thật à, được chưa??? – Linh xù giả “ nai” trêu chọc làm Yến lùn tức lộn cả ruột, lũ vịt thì được một phen cười hả bụng.
- Xi...chúng mày chết hết cả đi. Mất cả công tao hồ hởi kể cho nghe. – Hoàng Yến giận dữ.
- Thôi lạy mẹ. Có thể mà cũng dỗi. Thích thì cứ ở đấy mà dỗi, tao đi ăn đây, kệ chúng mày. – Nó vừ cười vừa nói bước ra khỏi cửa lớp.
- Ê, chờ đã Anh Thư ơi...!!!
- Gì, mày cũng muốn đi măm măm à????
- Ăn cái gì mà ăn, lúc nào cũng ăn được chắc, mày nghĩ tao chỉ biết ăn thôi à??/

– Ủ được. Thế mày định nói với tao chuyện gì, đừng có nói là mày quan tâm đến vụ hai đứa sinh đôi tập đoàn Đức Tài gì đấy nhớ...

– Mày đúng là...bạn tao. Hí hí...lên C1 coi thử đi.

– Diên, có mà dở hơi, việc gì mà phải xem, chúng nó cười cho thối mũi...tao chịu thôi. Giờ tao phải đi bỏ cái gì vào bụng đã, lúc này mới ăn có tý bánh mì bọ, bụng lại cồn cào rồi.

– Ở cái con này. Lúc nào cũng ăn. Bụng mày là bụng trâu à?

– Ủ đây. Bụng trâu bụng bò gì cũng được. Tùy. Mày đi đi nhớ. Bái bai.

Nó toan sải chân bước đi thì Linh xù gọi với lại :

– Mày mà không đi cùng tao á thì kô có bạn bè gì nữa nhá. Tao với mày sẽ như tờ giấy này này, cắt xoẹt.

Nói rồi, Linh xù lấy trong túi ra 1tờ giấy giả vờ xé. Hix...cứ như trẻ con mẫu giáo ý, còn bày đặt cắt xít nhau. Pó tay.... !!!

– Mẹ xù ơi là mẹ xù, con sợ mẹ quá rồi. Làm bạn với mẹ bao nhiêu năm mà giờ con mới biết mẹ mê giai đến nhường này cơ đấy. Muốn lên xem mặt cái thằng học sinh mới thì cứ nói thẳng, lại còn bày trò này nữa, chỉ có khổ tao thôi.

– Hè hè, có thể chứ. – Mặt Linh xù tươi tỉnh hẳn lên.

– Đúng là cái con... không còn từ nào để tả mày nữa. Vì zai mà định bỏ bạn cơ đấy !

– Đâu có. Tao chỉ dọa mày thôi. Mày đánh giá bạn bè thế là không được đâu nhá. Mày vẫn là con bạn tao iu wí nhất mờ...lại đây nào Thư yêu quý, chụt chụt...- Linh xù chu cái mỏ vịt ra.

– Kinh người, tao không dám nhận cái diễm phúc đấy đâu. Tha cho tao..... – Nó vừa nói vừa chạy.

– Không, lại đây nào Thư kute, lại đây cho tao trả ơn cái đã, yêu mày thế, hí hí...

Như cũ, hai đứa nó lại đuổi nhau khắp hành lang, làm ai cũng phải tò mò nhìn theo. Một con thì chạy như chưa bao giờ được chạy, một con thì chu môi đuổi theo... đến là buồn cười...Tiếng cười nói vô tư hoà cùng gió cuốn đi hết những muộn phiền, trả lại sự hồn nhiên vốn có của tuổi mộng mơ...

Trong khi đó, tại lớp 11C1 :

– Chào mọi người, mình là Nguyễn Minh Nhật. Rất vui được làm quen.

Nói rồi , anh chàng cười rõ tươi lại còn bắt tay thân thiện với mọi người nữa chứ, dễ thương thế chứ lì. Làm đa số lũ con gái phía dưới, tim cứ gọi là đập liên tầng.

– Còn mình là Nguyễn Minh Ngân, các bạn giúp đỡ mình nhiều nha.

Cô nàng cúi đầu chào thật duyên dáng, không quên nhìn về người con trai đang đứng kế bên, mỉm cười dịu dàng.

Cả lớp thì phấn khích vỗ tay, hò reo không ngớt. Lũ con trai thì càng cuồng nhiệt hơn nữa, nhất là bọn thằng Thiện, thằng Trung.... Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, công nhận hai anh em của tập đoàn Đức Tài này đúng là “được” thật. Tổ xin tả cái được đó ngay đây:

Nguyễn Minh Nhật,con trai cả của tập đoàn Đức Tài. Làn da rám nắng khoẻ khoắn, mang dáng dấp thể thao cực kỳ mạnh mẽ. Cao tầm 1m82, đôi mắt đen nheo nheo nhìn lảng tử khủng khiếp. Đặc biệt, nụ cười rực nắng của anh chàng luôn luôn túc trực trên môi sẵn sàng sưởi ấm bất cứ trái tim dù giá băng đến mức nào. Mái tóc nhuộm hung đỏ với mấy sợi mái loà xoà trước trán càng làm anh chàng ghi điểm trước phái nữ.

Nguyễn Minh Ngân, là em gái song sinh với Nhật. Cô nàng sở hữu một chiều cao khá là chuẩn 1m75. Mái tóc nâu đỏ được uốn bồng bênh kiểu cách, đôi môi hồng đỏ cùng làn da trắng ngần pha chút mùi nước hoa quyền rũ càng làm tăng thêm vẻ đẹp kiều sa của cô nàng.

- Thôi nào mọi người! - Quang lên tiếng, trấn áp đám đông vẫn chưa hết phấn khích phía dưới. - Trật tự. Thầy hiệu trưởng có đôi lời muốn nói với lớp ta. Em mời thầy ạ.
- Đây là hai bạn du học sinh mới chuyển từ Hàn Quốc về vì vậy nhiều điều bạn vẫn còn rất ngỡ ngàng. Thầy mong các em sẽ giúp đỡ hai bạn để hai bạn hoà nhập với trường, với lớp tốt hơn. - Thầy hiệu trưởng cười hiền.
- Một lần nữa, chào mừng hai bạn đến với lớp 11C1. - Quang vừa dứt lời thì một tràng pháo tay nữa nổ ra không ngớt. Bỗng...
- UỶNH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Như thường lệ, nó đập cửa xông vào trong ánh mắt đầy ngạc nhiên của hai học sinh mới(dân 11C1 đã quá quen với việc nó thường xuyên đập cửa tìm Quang rồi nên chẳng lấy gì làm lạ cả) , không hay biết rằng thầy hiệu trưởng vẫn chưa ra khỏi phòng.
- Anh Thư, em làm gì thế hả? Không có một chút lịch sự nào cả.
- Ôi, thầy. hi, em xin lỗi...em tưởng...
- Tưởng tượng cái gì...em lại muốn viết thêm bản kiểm điểm nữa phải không? - Thầy hiệu trưởng nghiêm nghị.
- Không...không thầy ơi, Tha cho em lần này đi ạ. Lần sau em sẽ không tái phạm đâu ạ. - Nó tỏ vẻ hối lỗi.
- Thầy tha cho bạn ấy đi ạ. Bạn ấy đến tìm em. - Quang nói, mắt vẫn cứ dán chặt vào nó.

7. Chương 7

Chap7:

Còn nó thì vẫn tỉnh bơ, cứ coi như chuyện thường vậy.(thì đúng là thế mà!!!)

- Thôi được, tôi tha cho em lần này. Nếu còn tái phạm thì đừng trách tôi.
- Vâng ạ, không có lần sau đâu thầy. hi.....(chắc không đây???)
- Sau khi vừa khuất bóng thầy, nó nhảy ngay đến chỗ Quang.
- Giận tởm à??
- Ai dám giận cậu.
- Thế sao vẫn nhìn tởm bằng ánh mắt hình tên lửa thế hả?
- Thì cũng tại cậu thôi. Chỉ biết gây chuyện là giỏi.
- Tính tởm thế, cậu phải thông cảm chứ. Mà này, tởm đến hỏi tội cậu đây, sao hôm nay không...
- Đang nói, bất chợt nó thấy người con trai đang đứng đằng sau lưng Quang kia. Nó há hốc mồm ngạc nhiên, người đó cũng không ngoại lệ...
- Ô, cậu....
- Là cậu...hồi sáng... đó hả??? - Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên. Mà nói ra cũng hơi...ngại, nó hỏi vô..duyên thật. Đáng nhẽ nó phải đoán ra từ trước rồi chứ. Học sinh mới cơ mà, trời ạ...
- Ừm... Tổ tên Nhật. Nguyễn Minh Nhật. Anh chàng vui vẻ. Rồi quay sang phía em gái:
- Còn đây là Ngân, em gái tở. Em song sinh mà tở có nói với cậu rồi ý.
- Ừ... ừ, chào cậu. - Nó tươi cười với cô bạn nhưng đáp lại chỉ là ánh mắt khinh khỉnh... đến phát ghét.

– Mà cậu tên gì nhỉ? – Nhật hỏi.

– À, Quên mất...hìhì...Tớ tên là Anh Thư!!!- Nó nói rồi cười..rõ là..duyên...

Nó quay sang Linh. Trời ạ. Cô nàng cứ như bị đơ điện nghìn vôn vậy. Đứng im, mắt vẫn cứ dán chặt vào Nhật. Có lẽ vì điều này mà Nhật trợn mắt bối rối chút đỉnh.

– Này...mày làm sao thế hả ? Trở lại trạng thái ban đầu cho tao nhờ. Ngại quá Linh ơi !!!

– Ồ...hả, mày nói gì ? – Linh giật mình hỏi lại.

– Ờ, giới thiệu với cậu nhó, đây là Ngọc Linh, bạn thân của tớ. Cứ gọi nó là Linh Xù cũng được, hề hề...

Xù lườm nó, ánh mắt toé lửa như muốn nói : « Con Thư kia, mày có im mồm đi không hả ? Làm ơn đừng nói trong vòng 1 phút cho tao nhờ !!! »

– Xin chào, cậu học cùng lớp với Thư hả ? – Nhật tươi cười.

– Ủ... ừ... 11C7. hì hì....(Rõ vô duyên, đúng là bạn con Thư có khác, nhận dạng được ngay.)

– Thế trước đây cậu sống ở Hàn Quốc hả ? – Nó vui vẻ bắt chuyện.

– Cũng không hẳn. 15 tuổi tớ đi, bây giờ...17 tuổi trở về. Mới 2 năm thôi.

– À, ra là vậy..Thế..

– Hai người quen nhau rồi hả ?

Quang từ đâu lù lù bước tới, nói giọng hơi khó chịu.

– Mới quen thôi !!!

Nó và Nhật cùng đồng thanh trả lời. Nhận thấy sự trùng hợp , cả hai dứt cùng phá lên cười.

– Bọn tớ mới quen sáng nay thôi. Nhờ cậu ý mà tớ lọt qua mắt của ông bảo vệ già đấy. Nếu không thì bây giờ chắc tớ vẫn đang ngồi ở phòng giám thị uống

nước chè mát... Mà này, tớ đến cũng để hỏi tội cậu đây. Tại sao sáng nay cậu không đợi tớ hả ?

– Sáng nay rõ ràng tớ đã gọi cho cậu rồi mà !!! Cậu còn nghe máy rồi bảo tớ cứ đi trước. Cậu sẽ tự đi, chẳng nhẽ cậu quên rồi ???

Cậu bạn thanh minh.

– Ồ...cậu có gọi cho tớ á, lúc nào nhỉ, sao tớ lại không nhớ gì hết thế ??/

– Phải, tớ đã gọi cho cậu, cuộc gọi lúc 6h35 đây này.

Quang rút điện thoại ra, lấy hẳn bằng chứng cho nó xem. Rốt cuộc là sáng nay nó đã làm gì mà lại không nhớ gì hết thế nhỉ.

« Em ơi đừng tin nó lừa đấy.... » – Điện thoại nó kêu, nghe tiếng chuông mà đến khiếp đảm.

– A..lô... – Nó nhắc máy, giọng ngái ngủ thấy rõ.

– Thư hả, hôm nay tớ có việc, phải đi học sớm, cậu đi luôn không ?

– Quang hả ? Thôi, cậu cứ đi đi, tớ sẽ tự đến trường được mà, không bị lạc đâu mà lo.

– Vậy cậu dậy luôn đi nhó. Chuẩn bị đi học là vừa đấy. Tớ đi đây.

– Ủ được. Tớ dậy ngay đây, bai bai....

Nói rồi, nó vứt điện thoại xuống đuôi giường, trùm chăn..ngủ tiếp. (Thế mà nói sẽ dậy ngay đấy). Đến khi mẹ nó gọi, nó mới bừng tỉnh, cuống cuống chạy đi tìm đồ, có lẽ, đây chính là lí do lí giải vì sao nó chẳng nhớ cái gì. Hơn nữa, sự việc xảy ra trong khi tinh thần còn chưa tỉnh táo, các giác quan chỉ hoạt động theo quán tính mà thôi. Với lại, đầu óc nó bả đậu lắm, đâu được sáng láng như Quang, do vậy, chuyện nó quên cũng chẳng có gì là lạ mặc dù sự việc mới xảy ra chưa được 3 tiếng.

– Hư...nhớ rồi, thành thật xin lỗi cậu, tớ đã trách nhầm cậu rồi. Lỗi là tại tớ, xin lỗi cậu. – Nó cúi đầu, y như các cô gái Nhật Bản dịu dàng vậy.

– Cậu xin lỗi dễ dàng vậy hả ?

– Thế cậu muốn gì nữa đây ? – Nó gầm từng tiếng.

– À không. Thế là good rồi. Không có lần sau đâu đấy.

– Biết rồi, khổ lắm, nói mãi.....

Nó quay sang Nhật.

– Nhật này, lần sau tớ sẽ trả ơn cậu vụ hồi sáng nhé. Dù sao thì cũng cảm ơn cậu nhiều lắm. Tớ về lớp đây.

Nói xong, nó tung tăng dắt tay kái Linh đang ngẩn tò te từ nãy giờ đi nhưng cũng không quên ngoái lại.

– Chiều nay đợi tớ, cầm về trước đấy, không thì biết tay tớ !!!

– Biết rồi. – Quang vừa nói vừa lắc đầu. Con bạn thân của cậu là thế. Nhưng cậu lại yêu cái tính cách ấy của nó. « Bao lâu rồi Thư nhỉ, 12 năm rồi đấy » Cậu mỉm cười, nắc nẻ thêm rục rỏ.

Cũng tại đó, Nhật cũng mỉm cười hoà vào những dòng suy nghĩ của riêng cậu. Một người con gái đặc biệt, cuối cùng cậu cũng tìm thấy.

8. Chương 8

Bên ban công đầy nắng và gió, có một cô gái cực kì sành điệu :

– Ngân hả ? Mày về nước rồi à, khi nào thế ?- Cô gái ở đầu dây bên kia nói mà như hét vào điện thoại.

– Tao mới về được 1 tuần. Hồi mãi mới biết số của mày.

– À, số-rỳ mày nhớ. Tao thay số nhiều cũng là có lý do đấy nhớ. Thế anh Nhật có về cùng mày không ? Đạo này có còn đẹp trai phong độ như trước nữa không ??

– Chưa gì mà đã nhắc tới anh tao rồi. Có, anh ấy cũng về. Bọn tao đều học ở Nguyễn Đức Mậu.

– CÁI GÌ CỜ???????? – Lần này thì Vy hét vào điện thoại thật.

– Ui, Vy ơi là Vy, mày có cần phải hét to thế không hả?

– Có chứ, cần phải hét chứ, tao cũng học ở NĐM(Nguyễn Đức Mậu) đấy, mày học lớp nào????

– Ồ...C1.....

– Tít...tít...tít...

Ngân lắc đầu ngao ngán nhìn chiếc điện thoại trong tay. “ Mày lúc nào cũng thế, vy ạ.”

Chưa đầy 2 phút, Vy đã có mặt tại cửa lớp 11C1, đang lấp ló ở ngoài thì bàn tay ai chạm nhẹ vào vai...Giật mình, Vy quay lại:

– A!!!!!!!!!!!! Ngân!!!!!!!!!!!! TRời ơi, nhớ mày hết đi được. Xem nào, nhìn càng ngày càng xinh. Đến tao còn mê hướng hồ mấy anh...

– Đạo này mày cũng xinh thế. Suýt nữa thì tao không nhận ra, tưởng nhận nhầm người.

– Quá khen, quá khen....Mà này, Nhật đâu mày, tao cũng nhớ anh ý lắm lắm!!!

– Hỏi thăm tao trước đi!!! Hỏi anh ý làm gì?

– Mà biết rồi còn hỏi.... – Vy xấu hổ ra mặt.

– Tao thích anh Nhật thật mà. Vì thế nên tao có dám yêu ai đâu, đơn phương độc mã suốt mấy năm trời....

– Biết rồi. Anh ý đi đâu với Quang rồi ý.

– Thế à, chán thật. Thôi lại đây mình tâm sự. Mấy năm rồi chứ có ít ỏi gì đâu.

Vy là bạn thân của Ngân từ hồi cấp 2. Nhà Vy rất giàu có, ngang ngửa với nhà của Ngân. Bố Vy là tổng giám đốc công ty VIX- hãng sản xuất ô tô lớn nhất nước.

– Vy này, cuối tuần này, nhà tao tổ chức tiệc. Mà đến nhé.

– Tiệc gì thế hả mà?

– Chỉ là Party bình thường thôi. Tao sẽ mời rất nhiều người đến. Coi như Party chào mừng anh em tao về nước.

– Ừm, tao sẽ đến. Mà mà mời cả lớp mà à.

– Cũng không hẳn. chỉ 1 số thôi. Cả con bé tên Thư lớp 11C7 nữa.

– Mà quen nó à? – Vy ngạc nhiên. – Con bé đó là học sinh cá biệt trường này mà.

– Tao biết. – Ngân nở một nụ cười bí hiểm như thể nó đang toan tính một âm mưu nào đó ghê gớm lắm.

Gió vẫn thổi, ngoài sân, có hai cô gái đang tươi cười nói chuyện. Hồn nhiên, vô tư. Họ đâu hay biết rằng, ánh mắt của ai đó vẫn dõi theo từng cử chỉ...ghen ghét....

...Gió lại thổi, mạnh mẽ, khê khàng luồn qua mái tóc mỏng manh của một cô gái trẻ. Như thường lệ, đôi môi cô khê cong lên, nụ cười....hồn nhiên, tự do... ấm áp....

Bên cạnh, người con trai trẻ nhìn cô, đôi môi cũng mỉm cười...nụ cười của hạnh phúc...

Mơ màng....

Lặng lẽ...

Yêu nụ cười ấy, nụ cười đã khiến tim cậu xốn xang....kì lạ.

Từ lúc nào...hình ảnh người con gái ấy đang lớn dần lên, le lói một niềm hi vọng... Đến một lúc nào đó, nó sẽ bùng lên...mãnh liệt...

...

– Này, cậu suy nghĩ vẩn vơ cái gì đấy, cảm cúm cô nào rồi hả???

Nó lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu bạn.

Quang nhìn nó khó hiểu. Chắc, lại đoán già đoán non, bản tính cũ...ko sửa được.

Mà cũng đúng, lần này nó đoán trúng đấy chứ, Đúng là Quang cảm...thật. Cảm nặng là đằng khác. Nhưng ai kia đâu có biết...

Một phút im lặng...

Hai phút...

Mất kiên nhẫn, nó hỏi dồn.

– Đúng rồi hả? hêêê...lần này tớ đoán trúng nhớ... Là ai hả? Khai ra mau.

– ...

Quang bắt gặp nhìn trân trân con bạn. Con bạn thân của nó đấy, vẫn xinh xắn đáng yêu như ngày nào. Chỉ có điều bây giờ nó đã lớn hơn, biết mộng mơ hơn. Vẫn hằng mơ ước gặp các anh EXO dù chỉ trong mơ thôi cũng được. Chuyện, nói như đùa, nó 17 rồi đấy!!! 17 năm chiến đấu chống chọi với đời chứ chả ít đâu.

Quang do dự, liệu đây có phải thời điểm để cậu nói ra tất cả với cô bạn thân từ hồi còn để chỏm của mình không? Lúc này, trong lòng cậu đang gào thét dữ dội lắm.

Nên...hay...không nên???

Bực bội thật, tại sao con bé Thư này lại không đoán được gì hết thảy. Thường ngày nó tinh ranh lắm cơ mà, vậy mà tại sao nó không cảm nhận được chút tình cảm nào của cậu dành cho nó chứ...

Cố tình lãng quên...hay...nó không hề biết gì??

Từng dòng suy nghĩ cứ đóng đầy trong tâm trí cậu. Phân vân lắm. Nói ra là đúng hay sai. Liệu nó có chấp nhận tình cảm của cậu hay... ngay cả tình bạn cũng không thể tồn tại ??????

Rồi...cậu quyết định, một quyết định cậu cho là đúng đắn.

Không nói ra...Bởi, có lẽ chưa phải lúc, cậu muốn con bạn cậu vẫn cứ hồn nhiên, vô tư lự như vốn dĩ của nó. Cậu muốn Thư yêu quý của cậu sẽ luôn cười, nhìn nó cười, cậu cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc...

Đó cũng chính là cảm giác khi yêu một người...mình hạnh phúc khi người ấy vui vẻ...

9. Chương 9

Chap9:

- Thôi đi bà cô, cậu định làm bà cụ non vui tính đấy hả ? Cảm cúm gì chứ, chỉ suy đoán lung tung là giỏi...
- Quang nhìn nó cười cười.
- Ờo...thế mà tớ cứ tưởng cậu đã thâm tương tư cô bạn mới Minh Ngân gì gì đấy rồi. Mà này, nói cho cậu hay nhớ, cô ấy...hình như cũng thích cậu rồi tì phải, hôm nay tớ cứ thấy cô ta nhìn cậu mãi, kô sai đâu....hề hề...
- Tớ đã nói không phải rồi cơ mà. - Quang to tiếng, làm nó giật mình.
- Ồ...không phải thì thôi, có sao đâu, việc gì mà cậu phải nóng thế chứ, buồn cười thật. - Nó nói trong sự ngạc nhiên. Thường ngày nó vẫn ăn nói kiểu...cợt nhả thế mà có sao đâu, tự dưng hôm nay Quang lại nổi cáu với nó. Con trai khó hiểu thật !!!! Hazzzz...
- Thôi bỏ đi. Không nói với cậu nữa.
- Ồ...này... đợi tớ với chứ, định bỏ tớ về một mình à. Tớ là con gái đấy nhớ hơn nữa lại chân yếu tay mềm, lỡ mà có chuyện gì thì sao ??? - Nó hốt hoảng.
- À, ừ nhỉ, tớ quên mất, cậu là con gái. hehe... - Quang cười...cực đều.
- Cậu nói thế là có ý gì. Ý cậu là tớ không phải con gái đúng không ? - Nó tức tối.
- Đây là cậu tự nói đấy nhớ. Tớ chưa từng nói đâu.
- AAAAAA..... Cậu biết tay tớ.....

Gió lại thổi, từng đợt, từng đợt. Phả vào lòng Quang một nỗi buồn man mác... Rốt cuộc là vì sao....Khó hiểu... !!! Hay...chính cậu đã tự cho mình một đáp án....

Và...

Một ngày mới lại bắt đầu.

Mệt mỏi!!

Buồn ngủ!!!

Xui xẻo!!!

Thần xui gõ cửa...

Hôm nay, nó bị mẹ gọi dậy sớm sớm lắm. Mới 6h đã gọi dậy.(Khủng khiếp!!!) . Nó phải hi sinh giấc ngủ ngàn vàng để bò ra khỏi cái giường yêu dấu. Y như cục hình... Rồi không biết mắt nhắm mắt mở thế nào mà đâm sầm vào ngay cái tủ quần áo, u một cục to tướng. Hix, bản tính nó thế, hậu đậu lắm, chẳng làm cái gì nên hồn...@@

.....

– Hớ, tiểu thư !!! Hôm nay đổi một hả. Làm cái “đồng” gì trên trán thế kia??? Hô hô....

Quang vừa thấy nó với cái miếng ơ-go to đùng ngay giữa trán nên không nén nổi cười. Ôm bụng cười giễu cợt .

Còn nó, mắt đăm đăm nhìn kẻ đối diện vẫn đang nhăn nhó cười, mà lại cười đều nữa chứ. Mặt nó dần bốc khói...

– HỒ MINH QUANG!!!!!!!!!!!!!!!

– Ô, gì...hí hí ha ha.... – Quang vẫn không nén nổi cười khi nhìn cái bản mặt nó lúc này. (Trán thì u một cục to, mắt bắn hình viên đạn, mồm trợn ngược lên...hix, mất hình tượng quá!!!).

– Nhìn tớ thế này, cậu vui lắm đấy hả? – Nó hét lên.

– Đâu có, đâu có. Tớ chỉ thấy...ha ha...buồn cười thôi mà...hihaha...

– Cậu có im mồm đi không???? Hôm nay tớ xui đủ đường rồi nhá. Không cần cậu cho thêm đâu .

– Ủ... ừ...thôi thì...thôi...hihi...hix...hihaha...

“Trời ạ, mới đầu ngày đã thế này rồi, không biết đến trường liệu có còn toàn thân sống sót trở về không nữa... Con nam mô a di đà phật...Xin Phật phù hộ độ trì cho con trở về nguyên vẹn trong ngày hôm nay. Nam mô a di đà” . Nó lẩm bẩm một mình. Điều bộ nó lúc này càng khiến Quang thêm buồn cười.

Thôi thì mặc kệ cái tên bạn trời đánh kia đi. Thích thì cười, cười gầy hết răng đi cũng được... Đáng ghét...!!!!!!!!!!!!!!!

Nó vừa đi vừa giậm chân thành thịnh với cái cục tức to đùng.

Đau...

.....

Vừa bước vào cửa lớp, nó đã giật mình bởi tiếng nói thanh thót của con Xù mì.

– Này, Thư yêu dấu ơi.....!!! – Cái Linh xù xò tới như hổ vồ mồi đến chỗ nó, giọng lả lướt... (định dở trò rùi!!!)

– Éo...rõn cả da gà da vịt lên. Kinh người quá cơ. Mà định... định làm gì hả????

Nó nói rồi chấp hai tay trước ngực cứ như là con Linh định dở trò dê xồm ghê gớm lắm.

– Thôi đi con hâm, tao có định làm gì mà đâu. Báu lắm ý...không thêm. Mà đâu phải anh KAI của tao...

– Ồ, thế thì tốt. Tao lại tưởng mày lại như lần trước, chu cái mỏ như cái tĩ vịt ra với tao thì khiếp lắm. Mà này, định nói gì với đại ca hả? Nghe giọng mày không nghi ngờ không được.

– Thì...thì... – Linh xù mì bẽn lẽn.

– ????

– Thì...thì là mà...

– Nhanh.... – Nó gầm lên. – Tao mất kiên nhẫn đấy.

– Ôi, sao trán mày làm sao thế kia, nhìn xấu gái chết được ý ...

Linh Xù đột nhiên cao giọng hỏi thăm.

– Kệ tao, xấu tao chứ xấu mày đâu ...hâm. – Nó hậm hực.

– Ủi nhỉ, tao đâu có xấu...hừ...tao đẹp mờ – Con Linh hình như vẫn đang thắc mắc ghê lắm. Chao ôi ! Xấu với chả đẹp !!!.

– Cô nương ơi, cô không xấu, được chưa !!! Xinh ! xinh lắm ý, chỉ....hơi giống tinh tinh mới xổng chuồng thôi....ha ha.... – Nó nói, giọng đều không chịu được.

– Á aaaaaaaaaaaaaa !!!! Tao phải giết mày !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Linh xù gầm lên.

Thấy thế, nó hốt hoảng.

– Ấy !! Từ từ đã... trước khi giết tao thì phải cho tao biết mày định nói gì lúc này đã chứ....phải không ?

– Ủi nhỉ ? Suýt quên mục đích chính. Mà cũng tại mày cơ, chọc tức tao làm gì...Xì..... – Con Xù trề cái môi ra, nhìn mà thấy gớm.

– Vào đề đi...không thì thôi nhớ.... – Nó toan bước về chỗ.

– Đây này

10. Chương 10

– Thư tổ tình của tao hả ???? hô hô..

– Con vô duyên. – Linh xù đâm thẳng vào cái trán « vốn dĩ đã đáng thương » của nó một cách không thương tiếc.- Mày không thấy cái chữ gì to lù lù đây à, trán sưng thì mắt cũng lé chác....

– PARTY !!!! – Nó tròn mắt.

– Phải !Thông minh hơn rùi đấy cưng ạ !

– Nhưng sao lại đưa cho tao ? – Nó vẫn chưa hiểu.

– Thì mở ra đọc đi rồi biết. Thế mà cũng hỏi. – Con Linh chán nản đưa cho con bạn tấm thiệp mời màu tím nhạt.

– Ố...là nhà 2ae Nhật Ngân sao ?

– Ủ. Vừa nhận được sáng nay. Cả tao và mày đấy.

Nó nhìn vào tấm thiệp rồi nói tiếp.

– Về nước mà cũng mở tiệc à.

– Nhà giàu đứa nào chả thế. Thừa tiền ý mà. – Linh đồng tình.

Nó lại suy nghĩ, một cảm giác là lạ vụt qua nơi khối óc nó... Dự báo chẳng lành ư ? Kì lạ... Nó với cái Linh đều được mời. Cũng có nghĩa là Quang cũng thế. Quang học cùng lớp với 2 anh em nhà đấy mà.

– Anh Thư này !!!.

– Gì....

LINH huých vai nó, cắt ngang dòng suy nghĩ.

– Tiệc này....mày định mặc gì ????

– Há ??? Mặc gì ư ? quần áo bình thường. Chỉ là tiệc thôi mà.

– Mày hâm à. Nhà này giàu lắm. Chắc bạn bè họ cũng đều là dân giàu có cả. Mặc đồ đơn giản quá mày không sợ bị cười à ? – Linh lo lắng.

– Tao vẫn chỉ là tao thôi. Kệ !!! – Nó đáp, thản nhiên.

Nhưng Linh nói cũng không phải vô lý. Chẳng lẽ lại quần jean, áo phông đi dự tiệc, chẳng phải sẽ rất buồn cười sao. Hay là không đi nữa... Không được, như thế mất mặt lắm, 2 anh em nhà kia sẽ nghĩ nó kiêu hay không nể mặt hay... đại loại như thế. Vả lại, nó chưa từng đi dự cái buổi tiệc dạng này bao giờ nên cũng chẳng biết... HaiZzz !!!

Đau đầu quá, sao tự dưng lại phải suy nghĩ nhiều thế này chứ !!! Bực mình thật, nó vẫn là nó, chẳng có gì thay đổi đâu...nhưng sao vẫn cứ thấy lo lo, lạ thật đấy....

– À, Anh Thư ơi, tao nghĩ ra rồi.... – Bóng đèn nổ cái đụp trên đầu Linh. Sáng kiến gì đây ???

– Mà lại nghĩ được cái gì đấy, đừng xui đại tao bất cứ điều gì !!! – Nó cảnh giác.

– Mà nghĩ đi đâu đấy hả ? – Linh bực dọc. – Lát đi học về, ghé nhà tao hỏi ý kiến.... bà Vân xem thế nào. Bà ý lớn hơn mình, lại hay tiệc tùng, chắc chắn là biết... được không ? – Linh nói, giọng hơi nài nỉ...

– Ừm... ừm...tùy... – Nó ậm ờ. Đành vậy, chứ nó chẳng biết thế nào nữa. Mong cho cái ngày đấy đừng đến, khó xử chết mất....

Ồ, mà cái Linh nó vừa nhắc đến ai cơ ? Bà Vân-chị gái nó hở ??? Mẹ ơi, phen này chết rồi...

– Thôi...tao không đi đâu....tha cho tao đi mà

Nó cố giằng tay ra khỏi con bạn đang mặc sức kéo nó.. à không...mà là lôi đi không thương tiếc.

– Mà phải đi cùng tao...

Linh xù vẫn nói giọng cương quyết. “ Không thể nhượng bộ con nhỏ này thêm lần nào nữa...”. Nó nghĩ bụng rồi thản nhiên lôi xềnh xệch con nhỏ bạn là Ong đang vùng vẫy gào thét...

– trời ơi, bạn tốt ơi, tao xin mày...Tao thà bị bọn nhà giàu cười chê còn hơn là đi gặp bà Vân. Mày làm ơn đi...tha cho tao...Hay mày muốn giết chết tao....

– Thôi..ngâm cái bài ca không quên của mày lại đi...Tao cũng sợ mẹ Vân lắm nhưng...Thư ơi..mày chịu khó động não lên chút đi. Lần này chỉ có con mẹ đó mới có thể giúp được mình thôi....

– GIÚP Ừ????????? LINH ơi, mày tỉnh lại đi, mày định để mẹ ấy biến tao thành con quỷ dạ xoa trước mặt mọi người ư, tao không ngu...

Nó gào lên, gầm rú...Thực sự thì nó không thể chịu nổi con bạn này thêm một phút nào nữa. Đi gặp bà chị con Xù- Bà Vân- thì có mà chết. Mẹ ta hay sử dụng quái chiêu lắm. Nhớ lại sự việc 3 năm trước mà nó không khỏi rùng mình...

Khó hiểu quá...tại sao cái Linh lại muốn lôi nó đến gặp con mẹ quỷ không ra quỷ thế chứ...trong khi, vụ việc đó con này cũng khiếp sợ chẳng kém....

– ”chị Vân, đây là Thư, bạn em, chị giúp nó nhớ, hôm nay là sinh nhật Quang Tèo đấy chị...

Linh xù toe toét khi dẫn nó đến gặp bà chị “yêu dấu” .

– Thư hả?

Mẹ Vân chăm chú nhìn nó từ đầu đến chân. Rồi phán xét mấy câu xanh rờn:

– Cũng được đấy...Mặt tròn, da trắng, môi hồng...thế này thì dễ make hơn.

Nó nhìn bà chị đeo quả kính Harry Potter khen, cũng vui chút đỉnh...chuyện..nó là ai chứ...Khà khà.... Đến đây, chắc nó cũng phải yên tâm phần nào về cái tài trang điểm mà con Linh khen lấy khen để từ bà chị nó.

– Nào, cưng!!!. Bây giờ ngồi yên nhớ, chị sẽ làm cho cưng trở thành công chúa luôn.

– Hi...không cần thành công chúa đâu chị, chị trang điểm phớt nhẹ cho em thôi chị nhé.

– Ui sời...yên tâm, cưng nghĩ chị là ai.

Nó thấy hơi rợn người vì cái cách xưng hô “ cưng – chị” ấy. Nhưng thôi, phóng lao phải theo lao. Đến tận đây rồi thì cứ thử xem sao.

Và thế là nó cứ ngồi thế phó thác khuôn mặt mình cho bà chị. Rồi...ngủ gà ngủ gật lúc nào không hay.
30 phút sau:

- Cưng ơi, dậy đi ...xong rồi, dậy thay quần áo đi nào.
- Oáp...hơ...xong rồi hả chị.
- Ủ, xong rồi. Nhìn em xinh thật đấy.
- Ô...thế hả chị. Cho em soi gương đã nhớ... – Nó tò mò.
- Từ từ, mặc cái váy này vào đã rồi soi luôn thế. Nhìn em cứ như công chúa ý.
- Hi...làm gì đến mức ấy hả chị. Thế cái Linh đâu ạ.
- Chị cũng...chả biết. Để chị gọi nó vào trang điểm luôn. Em vào trong thay váy đi... đi đi...
- ...vâng.

11. Chương 11

“Mình thực sự xinh như thế sao?” Nó lẩm bẩm một mình rồi cũng bước vào phòng thay đồ. “Mà sao cái váy này lòe loẹt thế này, đằng nào là mặt trước, mặt sau nhỉ??” .

- . Ui, xem nào, xinh thế!!! – Bà Vân xuýt xoa khi thấy nó từ trong phòng thay đồ bước ra.

- Thật hả chị. Để em xem....

Nói rồi, nó quay về phía gương:

- AA...Chị...c hị...làm...cái....cái....gì...thế này....

- Ô kia, xinh mà cưng!

- XINH Ừ????????? Chị...chị...

Nó phát hoảng, nói không ra hơi.

- BỪi KHÁNH LINH !!!!!!!!! MÀY RA ĐÂY CHO TAO!!!!!!!!!!!!!!

Nó hét ầm ĩ cả nhà lên. Dường như không thể chịu nổi nữa rồi, nhìn nó lúc này không khác gì quỷ đội lốt người. Đáng sợ lắm.

- Thư ơi, tao xin lỗi.

Con Linh rón rén đi từ ngoài vào, nhìn mặt con nhỏ thì thấy hình như hối lỗi dữ lắm.

- Mày bảo sao hả? xin lỗi ư, nhìn tao thế này thì có thể đi đâu chứ. Mày nhìn tao đi, nhìn đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Tao...tao...không ngờ...chị Vân lại...lại...biến mày...thành...thành...thế này...xin lỗi...

- Em Thư xinh ơi, cậu bạn đẹp trai của em đến đón em này, ra đây đi cưng...

Bà Vân ở ngoài ới vào. Dường như vẫn còn tự hào về cái tài của mình nhiều. Còn nó, mặt cắt không còn giọt máu, không được, nó không thể để Quang nhìn thấy bộ dạng nó lúc này được.

- Mày ra bảo với Quang là...tao...có vấn đề, không đi được rồi xin lỗi cậu ấy hộ tao.

- Nhưng...

- Đi đi...hừ...

- Ô...sao lại thế. – Vân xen vào.

– Chị biến em thành ra thế này thì em còn mặt mũi đâu mà đi sinh nhật cậu ấy nữa chứ.

– Ô, xinh thế cũng còn đòi hỏi gì nữa.

– Giờ ơi là...

– Sao cậu lại không đi? Cậu làm sao thế... – Quang hốt hải chạy vào.

– Tớ...tớ... – nó lắp bắp.

– Cô là ai... ờ...THÚ, là cậu hả, sao....a...ha...ha ...ha...ha..haha....

Vừa nhìn thấy nó Quang đã lăn ra cười sằng sặc.Còn nó thì chỉ biết đứng trân trân ra nhìn cậu bạn mà không biết nói gì trước tình huống dở khóc dở cười này.

Nó mặc một chiếc váy dài màu đỏ hoa loè loẹt, mắt thì đánh đen xì, môi đỏ chót. Hơn nữa, mái tóc còn bị bà Vân bôi tung lên một cách vô cùng...cố ý. Xinh ư? Nhìn nó thế này mà bà ý còn bảo xinh ư? . Trông nó y như con quỳ dạ xoa vừa từ dưới âm phủ mới hiện hình lên vậy.

“ Mẹ ơi, chúa ơi, xin người đào cho con một cái hố thật sâu để con có thể chui xuống đó mãi mãi. Hãy đưa con thoát khỏi nơi đây vĩnh viễn !!!”...

Và rồi, nó cứ đứng chôn chân ở đấy trước ánh mắt của cậu bạn thân hiện vẫn đang ôm bụng cười mà không có ý định dừng lại.

O MY GOD!!!.....

Quay lại truyện:

Thế là từ đó, nó thề là sẽ không bao giờ để bà Vân động đến nó dù chỉ một lần nào nữa. Dù chi là cái móng tay. Với nó, một lần là quá đủ.

– Tin tao đi. Bà Vân giờ ổn lắm. Tay nghề hơn rồi.- Linh Xù vẫn cố nài nỉ nó.

– Thôi đi, tao không cần biết. Không đi là không đi. Mà sao mày cứ làm quan trọng hoá cái vấn đề này lên thế nhỉ ?

– Bởi vì...vì...tao lo cho mày. Không muốn mày bị mất mặt trước lũ nhà giàu ấy. Điển hình là con nhỏ Ngân ý.

– Theo tao nghĩ thì còn vì một người đấy. – Nó nói mà mặt cực đều.

– Ai...ai cơ..

– Nhật. Trúng tim đen rồi chứ gì? he he...tao biết ngay mà.

– Ủ đây. Thì đã sao nào. Nói chung là mày phải đi với tao. Không thì tao cắt đứt quan hệ với mày. – Linh nói giọng cương quyết.

– Lại chiêu cũ à. Một mày thế. Tao đã thề là....

– Lần này tao làm thật đấy.

Nó nhìn cái mặt nghiêm túc của Linh. Nó nghĩ lần này con bé nói thật. Nhưng sao khó hiểu thế. Chuyện này đâu quan trọng gì lắm mà con nhỏ này lại cứ thích làm rùm beng lên thế nhỉ.

– Tao sẽ không đi dự cái buổi Party vớ vẩn ấy nữa. Mày sẽ làm gì hả? Cắt đứt quan hệ tình bạn chỉ vì chuyện cón con này ư?

– Đúng. Nhưng nó ko hề cón con đâu. Tao sẽ làm thật nếu mày cứ ép tao. Còn mày, muốn hiểu thế nào thì tùy.

Linh không nhìn vào đôi mắt nhỏ bạn nữa mà quay đi chỗ khác. Nó không biết phải đối mặt với đôi mắt chất chứa hàng vạn câu hỏi tại sao của con bạn nữa và nó cũng không biết phải giải thích thế nào cho thích hợp. Nó chỉ biết, buổi tiệc lần này là vô cùng quan trọng, gắn với danh dự của hai đứa. Và...nó không muốn để con bạn lo lắng...

“Bên nhà ae Nhật Ngân”

- Ngân, mày phải nói rõ với tao. - Vy đứng đối diện Ngân, nhìn thẳng vào đôi mắt đen đầy quầng rử của nhỏ bạn.
- Giải thích cái gì cơ?
- Mày đừng giả vờ nữa? Mày biết thừa Party nào do gia đình mày tổ chức cũng đều dành cho giới thượng lưu sao?
- Đúng. Có chuyện gì à. - Ngân vẫn vờ như không biết.
- Vậy tại sao lại mời con nhỏ Thư và Linh 11C7 hả?
- Tao mời chúng nó thì sao?
- Hai đứa nó chưa từng dự tiệc nào lớn như thế này đâu? Mời hai đứa nó chẳng phải sẽ rất buồn cười sao? Chúng nó sẽ tự rước hoạ vào thân thôi. Cô Châu sẽ không để yên đâu. Mày biết tính cô Châu rồi mà.
- Tao thích thế. Và...tao muốn thế.
- Ý mày....
- Phải. Mẹ tao rất ghét những đứa nhà nghèo như chúng nó. Với tính con nhỏ Thư nữa. Mẹ tao càng ghét. Tao cũng muốn làm bẽ mặt nó. Nhất là...trước mặt Quang.
- Quang và nó là bạn thân mà. Mày không làm được gì đâu.
- Không thử sao biết. Tao ko tin lúc nào Quang cũng chỉ quan tâm đến nó.
- Được rồi. Mày thích Quang. Vậy còn con nhỏ Linh thì sao?
- Nó thích ông Nhật đấy. Đây là cơ hội tốt cho mày Vy à.

12. Chương 12

- ...Nhưng..tao...nói thật, tao rất sợ ...bà ấy...
- Như vậy tao lại càng thích.
- Tao sẽ bảo chúng nó không đến dự.
- Chúng nó sẽ không có đường lui đâu. Nếu tao mời mà không đến thì...tao ..sẽ càng có cớ để mĩa móc nó. Haizzz... Không biết sẽ vui thế nào nhi???
- Mày...
- Thôi, tao ra ngoài đây. Quyết định như vậy nhé.

Vy nhìn theo bóng nhỏ bạn bước đi mà chán nản. Ngân thực sự đã thay đổi rồi. Thay đổi rất nhiều. Không còn là một nhỏ Ngân hiền dịu đáng yêu như ngày nào nữa rồi. Hiện hữu trước mắt nó đây là một Nguyễn Minh Ngân hoàn toàn khác, đầy toan tính và sự xấu xa.

Nó cũng không thể ngờ con người lại có thể thay đổi nhiều và trở nên đáng sợ đến vậy.

__x_x_x_x_x_x__

Lách tách...

Tách....

Hai mắt Linh mờ đi, nó không thể nghe thấy gì khác ngoài tiếng nước chảy nhẹ.

Từng giọt, từng giọt một....

Những gì nó vừa nghe thấy... Vô tình...nhưng đáng sợ....

Nó phải làm gì để bảo vệ con bạn thân của nó và...bảo vệ cho chính nó...

Từng dòng suy nghĩ ủa vào tâm trí con bé....

Ào... ào....

Tiếng nước mỗi ngày một mạnh....

Phải làm sao ?

Làm thế nào ?

Nó không biết, hai tai ù đi, lo sợ...

Không được, nó không thể để chuyện gì xảy ra với nhỏ Thư, bạn thân của nó được. Cầm hai tấm thiệp màu tím trên tay...nó nghĩ rồi rảo bước ra ngoài.

« Tao sẽ bảo vệ mày, Thư ạ ! »

– Mày giải thích đi. Rốt cuộc là có chuyện gì hả. Nói đi.

– Tao không muốn nói cho mày nghe.

– Tại sao ? Tao thật sự không hiểu. Tao với mày có phải bạn thân không. Chuyện gì ?

– ...

– Nói cho tao nghe đi.

– Không có gì thật mà

– Nói dối. Tao bảo mày nói đi. Bạn thân bao nhiêu năm trời, mày không thể giấu tao.

– Thôi được, tao sẽ nói tất cả với mày.

....

– Tao sợ. Thư à, chúng ta không còn đường lui đâu.

– Tao hiểu rồi. Con nhỏ đó đáng sợ thật. Nhưng tao sẽ ko để nó cười sung sướng đâu.

– Mày định làm gì?

– Thì đi dự tiệc thôi. Chẳng phải mẹ nó rất ghê gớm sao? Tao cũng muốn xem bà ta ghê đến mức nào. hì...giờ thì đi thôi.

– Đi đâu?

– Nhà mày.

– Mày không sợ bà Vân nữa hả?

– Ko sợ, có gì tao sẽ...giết mày trước. hehe...

– Con nhỏ này. Tao sẽ ko để mày có cơ hội giết tao đâu. thề đấy.

Linh nhìn nhỏ bạn. Vẫn nụ cười ấy, vẫn cái miệng nhỏ xinh ấy nhưng sao nó lại thấy lo lắng quá. Phải chăng con bạn của nó đã quá hồn nhiên nên chưa cảm nhận được cái đáng sợ tràn ngập xung quanh chúng nó.

Và rồi, con nhỏ lại thở dài. bởi lẽ...

Nó..tin tưởng con bạn. Con bạn thân của nó đủ lanh lợi để đương đầu với con nhỏ Minh Ngân kia...

Tình bạn là luôn sẵn sàng chia sẻ...

Và tin tưởng lẫn nhau.

HaiZzz....!!!!

Nhức đầu quá....!!!

Bao nhiêu chuyện xảy ra... đồn dập...khiến nó...mệt!!!

Mai là thứ 7 rồi, là ngày mà buổi tiệc đó diễn ra. Nó nói với cái Linh là ko lo lắng gì nhưng thực ra nó đang lo gấp bội phần. Nó ko thể tưởng tượng nổi một con nhỏ 17 tuổi như nó lại phải đương đầu với nhiều chuyện như vậy.

Nó càng ko ngờ con nhỏ bằng tuổi nó_ nhỏ Minh Ngân lại bình thản khi nhắc đến những âm mưu của con nhỏ đến lạ. Mới 17 tuổi mà sao lại có quá nhiều toan tính đến thế.

Con nhỏ Ngân đó đã thừa nhận là nó thích Quang. Ủ đây!!

Thích Quang...haha...Cuối cùng Quang cũng có được một cái đuôi dài rồi đấy khi con nhỏ Ngân quyết đấu tranh quyết liệt đến thế.

Con nhỏ nghĩ Quang thích nó...hay..nó thích Huy....haha...Buồn cười thật, chúng nó chỉ là bạn thân thôi mà. Nhưng sao...nó cứ cảm thấy khó chịu thế nào ấy...mơ hồ lắm...

Và rồi, con bé chìm nhanh vào giấc ngủ, trên môi vẫn ko ngừng lẩm bẩm...

“Thích ư?...Mơ hồ thế....hihi...haha....” (Hâm!!!)

Sáng hôm sau

Nắng sớm tràn vào khung cửa sổ, rọi thẳng vào khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của nó. Con bé khẽ cựa quậy, dần mở mắt. Bất chợt, Nó thở dài.

Haizzz!!!

Ngày mới đến rồi, hôm nay là thứ 7, phải !!! Thứ 7.Ngày mà Cái buổi tiệc chệt tiệt ấy diễn ra.

Haizzz!!!

Đầu óc nó quay cuồng, trống rỗng. Hai tai ù đi. Nó chỉ có thể cảm nhận được từng tiếng “vù vù” Sượt qua. Ôi trời!!! Mệt!!!

Bầu trời đẹp quá! Xanh trong, dịu dịu. Không khí mát mẻ, dễ chịu, thấm đẫm hương hoa đồng nội. Ấy vậy mà, tất cả mọi thứ hiện ra trước mắt nó lại là 1 khoảng không gian xa xăm, mịt mù đến kì lạ.

Khỉ thật nó lo lắng cái gì chứ, chả có gì có thể khiến tâm trí nó đảo lộn lung tung beng được. Hừm, Chỉ, là một bữa tiệc thôi, tiệc “nhỏ nhỏ” thôi mà, việc gì phải ghi ngợ nhiều, Ặc, chỉ thêm đau đầu thì có. Ôi lạy chúa tôi, cái con ong mạnh mẽ biến đầu mất rồi, cái con Trần Anh Thư ương bướng, ngang ngược cũng chạy đi nghỉ ở chốn xó xỉnh nào rồi!!!

Hix!!! Đau đầu quá!!!

– Hôm qua cậu làm sao thế hả Anh Thư? Nhìn cậu bơ phờ thế nào ý. Tối qua mất ngủ hả? – Quang vừa nhìn thấy nó với vẻ mặt kỳ kỳ liền lần la hỏi ngay.

– Đau có, đau có. Tổ vẫn bình thường mà. Chỉ là đang bận suy nghĩ thôi. – Nó bình thản đáp lại. Chân vẫn bước đều nhưng mắt thì hướng về nơi nào đó rất... xa xăm.

– Suy nghĩ cái gì?

– Party.

– À, cái party nhà Nhật hả? Tối nay cậu cũng đi chứ.- Quang được thể hỏi tức khắc, khuôn mặt rạng rỡ thấy rõ.

– Đi cũng thế mà không đi cũng thế cả thôi.

13. Chương 13

– Ý cậu là sao?

– À...không, không có gì hết. Tối cậu cứ đến trước. Tổ sẽ đến sau.

– SAo lại thế được. Tổ qua đón cậu được không?

– Thôi khỏi, tổ còn sang nhà cái Linh chuẩn bị nữa. Chuyện con gái ý mà. Cậu đợi sẽ lâu đấy, nên cứ đi trước. Khỏi chờ.

– O, cậu lại nhờ chị Vân...

– Ủ thì sao? Vấn đề gì à?

– 3 năm trước...hihi...tớ...- Quang bùm miêng cổ không cười. Làm nó tức xì khói đầu. Cái thằng bạn trời đánh, đầu óc mình mẫn cũng có lúc thôi chứ. Sao lúc nào cậu cũng nhớ dai thế hả. Chuyện đáng xấu hổ như thế, nó không muốn nhớ chút nào. Vậy mà tên Quang chệt tiệt này lại cứ thích đem ra trêu nó “mới điên “. Mặt nó nóng bừng, găm lên thành từng tiếng:

– Chán sống rồi hả?

– Ôi không, tớ còn yêu đời lắm mà. Chỉ là...hình ảnh lần đó cứ...làm tớ...hi...haha...không nhịn nổi. Hư...hư...

– Đây thì “yêu đời” này, đây thì “không nhịn nổi” này, đây thì cười nữa này...-Nó vừa nói vừa dấm thùi thụp vào vai, vào bụng Quang làm anh chàng né không kịp, miễn cưỡng cắn răng chịu đòn. Cho chết ai bảo động vào ổ kiến lửa làm chi!!!

Vừa bước vào đến cửa lớp, nó đã giật mình bởi con Linh bỗng từ đâu vọt đến. Tuôn ra 1 tràng:

– Đi học về thì vào nhà tao luôn. Bà Vân đã chuẩn bị sẵn đồ nghề chờ 2 đứa mình về là thi hành ngay tức khắc. Sáng nay, bà Vân sẽ đi lấy quần áo, đảm bảo đẹp miễn chê.

– Ừm.- NÓ gật đầu lấy lệ rồi lững thững bước vào chỗ ngồi.

– Thôi nào, đừng lo lắng quá. Mày hãy chứng tỏ mình đi. Con Ong xinh đẹp đáng yêu ngổ ngược đầu rồi.

– Hi! Tao vẫn là tao. Làm ơn cho ta về chỗ ngồi. Buồn ngủ.

– Ủ ừ...Xí!!! MÀY tưởng tao không lo chắc.

– Anh Thư...

– Tránh ra đi Linh, tao đang buồn ngủ mà.

– Tớ là Vy.

– Vy??

– Tớ không biết có nên nói cho cậu nghe không? Nhưng tớ đã suy nghĩ và tốt hơn là nên nói trước với cậu. Về...- Vy ngập ngừng.

– Buổi tiệc tối nay!

– Sao cậu...

– Hi. Tớ biết mà. Buổi tiệc dành cho giới thượng lưu. – Nó cười nhạt.- Và Ngân muốn làm tớ bẽ mặt trước họ. Đúng không?

– Cậu... nên cẩn thận. Ừm mẹ của Ngân, cô Châu. Một người phụ nữ thành đạt. Sẵn sàng làm mọi thứ vì danh dự của gia đình. Đặc biệt, bà ấy rất ghét...

– Những người như mình phải không? Không có địa vị xã hội

– Phải. Tớ đi đây. Chúc may mắn.

Vy bước đi.

Nó có thể thấy nét cười gượng gạo trên môi con bé.

Một người phụ nữ “sẵn sàng làm mọi thứ vì danh dự gia đình” ư? Ghê gớm đến vậy sao. Rốt cuộc con người này là như thế nào, liệu có đơn giản như nó nghĩ?

Nó cười, nụ cười nhẹ băng. Tối nay, nó sẽ biết câu trả lời.

Nó cùng Linh vừa bước vào cửa nhà thì đã thấy bà Vân từ đâu chạy ra, hớn ha hớn như bắt được vàng. Nó ngạc nhiên hỏi:

– Chị làm sao thế? Đào trúng ổ “kim cương” à?

– Chưa đến mức đấy đâu cưng. Vào đây, chị cho xem cái này. Đảm bảo làm 2 đứa lác mắt luôn

Nói rồi, Vân lôi xềnh xệch 2 con nhỏ đang ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì vào trong phòng.

– Oa, chị Vân, chị lấy mấy cái này ở đâu ra vậy? – Linh xù sung sướng hét ầm ĩ lên khi thấy 2 bộ váy cực kì đẹp và lộng lẫy trên giường. Một bộ màu đen và 1 bộ màu trắng. Nó trố mắt nhìn, dường như không thể tin nổi vào mắt mình

– Chị ...chị...sao

– Ui giời, phục chị mày chưa. Công sức cả buổi sáng của chị đấy. Năn nỉ ỉ ôi mãi mới mượn được. Hàng độc đấy em

– Nhưng mà... ở đâu mới được chứ.

– Con bạn chị vừa đi Mỹ về. Nhà giàu lắm. Quần áo lại vô khối. Hơn nữa, nó hay tiệc tùng lắm, váy dạ hội của nó thì nhiều vô kể. Hai cái này đã nhằm nhò gì. Ồi cái đẹp hơn ấy chứ.

– Thế này thì đẹp quá rồi ấy chứ. Ôi chị yêu quý của em. Lại em biểu lộ tình cảm với chị nào.-Linh xù vẫn không ngớt xuýt xoa.

– Thôi thôi, cho chị xin 2 chữ bình yên đi. Chị cũng muốn đền bù cho cái Thư vì vụ lần trước. Lúc ấy, chị còn non quá. Cứ nghĩ thế là độc đáo. Xin lỗi em nha.

– Qua rồi mà chị. Em quên rồi. Lần này chị phải trang điểm cho em thật xinh đấy nhớ.

– Đương nhiên rồi. Ra đây nào. LINH, lại đây cầm vào lại hổng bây giờ. Bỏ cái váy xuống. Mau.

Nó phì cười, 2 chị em nhà này vui thật. Chị Vân bây giờ so với 3 năm trước quả thật rất khác. Chị ý có vẻ dịu dàng và cẩn thận hơn.

.

– Xong rồi đấy nhé. Ôi chu choa, 2 đứa xinh quá đi. – Vân xuýt xoa khi chiêm ngưỡng thành quả của mình. 2 đứa nó cũng trố mắt khi nhìn vào gương. Thật không thể tưởng tượng nổi.

Nó mặc một chiếc váy quây màu đen đính đá lấp lánh dài tới đầu gối, thả bồng bênh, đằng sau có thắt nơ bằng ren mềm mại làm tôn lên nước da trắng hồng trời phú. Chiếc giày lười 7 phân cũng màu đen bám sát lấy đôi chân thon thả. Mái tóc được bới cao, gần kẹp nơ bằng đá nhỏ xíu. Hai má ửng hồng, đôi lông mi cong vút khiến đôi mắt to tròn càng thêm long lanh. Đặc biệt là cái miệng chúm chím sắc hồng tươi căng tràn sức sống cùng nụ cười tươi rạng rỡ. Trông nó đẹp. Đẹp một cách kiêu sa và lộng lẫy.

14. Chương 14

Nhỏ Linh bên cạnh cũng xinh đẹp không kém. Cô nàng mặc một chiếc váy màu trắng thiên thần cũng dài tới đầu gối. Thắt một chiếc thắt lưng to bản màu hồng phấn cùng đôi guốc trắng gắn mấy viên pha lê long lanh tựa sương đêm. Trên cổ thắt một chiếc nơ ôm sát vào bờ vai nõn nà. Tóc được uốn xoắn bồng bềnh thả dài. Trên môi nở nụ cười tươi rói với sắc hồng nhạt long lanh. Trông con nhỏ xinh cứ như một đại tiểu thư chính hiệu vậy.

- Ôi, chị tự hào về tài năng của chị quá.- Mắt bà Vân rơm rớm xúc động.
- Chị, em cảm ơn chị nhiều lắm lắm. Em thật không ngờ chị của em lại tài năng đến thế. - Linh xù cũng sụt sùi theo.
- Ấy, đừng khóc. Nhoè macara, xấu đấy.
- Thế hả chị. Chết thật. Nhoè chưa ạ.
- Mà đã nhỏ giọt nước mắt nào đâu mà nhoè. Chỉ có vớ vẩn. - Nó xen vào, khiến Linh xù cứng họng. - Chị Vân à, em không biết phải nói gì với chị nữa. Em quả thật rất vui chị ạ.
- Ủ, chị hiểu mấy đứa mà. Nhìn 2 đứa cứ như tiểu thư nhà giàu ý. Thôi đi đi, kéo muộn.
- Vậy bọn em đi nha.
- Ủ, bắt taxi nhé.
- Biết rồi mà chị. Chả nhẽ mặc thế này đi xe máy. Hi...bọn em đi đây.

- Bác lái theo địa chỉ này giùm cháu nhé. Cảm ơn bác. - Nó đưa tấm thiệp có in địa chỉ cho bác lái xe rồi quay lưng sang phía cái Linh.
- Mà ới, tao hồi hộp.
- Mà nghĩ tao thì không chắc. - Linh xù vắn lại.
- Nhưng phải công nhận...hôm nay chúng mình ổn thật.
- Chứ còn gì nữa. Lúc đầu nhìn vào gương tao còn tưởng con nào mới đột nhập vào nhà cơ mà.
- Tao cũng thế. Haha, buồn cười nhờ.
- Này, mà nghĩ, Quang với..Nhật sẽ như thế nào khi nhìn thấy mình trong bộ dạng này nhỉ.
- Chịt.
- Hi hi...Cứ nghĩ đến cái viễn cảnh, Quang mắt chữ O. Nhật mồm chữ A làm tao buồn cười quá.
- Thôi đi cô nương. Ở đó mà cười. Lát nữa tuy cô ứng biến nhé.
- Ok.

Chiếc taxi đỗ trước cổng của một căn biệt thự cực kỳ rộng lớn. Từ ngoài vào trong đều được chằng đèn sáng trưng với thảm đỏ dẫn từ vườn vào. Tất cả đều nguy nga, tráng lệ y như cung điện của vua chúa ngày xưa vậy. Có thể nói, tập đoàn Đức Tài này thật không phải dạng vừa, cho dù chỉ là bữa tiệc nhỏ để chào mừng 2 đứa con về nước mà lại được tổ chức một cách hoành tráng như thế này. Nếu không được biết trước về qui mô, phạm vi của buổi tiệc thì quả thực nó không dám tưởng tượng tiếp. Cảnh một con nhỏ mặc quần jean, áo phông đến dự cái party lớn thế này ư? Chắc người ta tưởng lầm thành người làm mất.

Mà không, nó đoán sai rồi, người làm ở đây ai cũng mặc váy (nữ) còn nam thì mặc áo sơ mi trắng bên trong, gilê đen ở bên ngoài. Trông cực kỳ lịch sự.

– Vào trong thôi mày.- Tiếng nó nhẹ bẫng. Và rồi, 2 con nhỏ mỉm cười, đẩy cửa.

Lạ chúa tôi, phòng khách của ngôi nhà được trang trí cực kỳ tỉ mỉ, từ cách sắp xếp bàn ăn đến từng cái ly, cái chén. Tất cả đều được bài trí theo kiểu phương Tây, trông kiểu cách và lịch sự rất nhiều. Hơn nữa, căn phòng lại rất rộng, có khi gấp 3-4 lần nhà nó ý chứ. Công nhận, nhà này giàu thật.

Đúng như lời cái Linh, khách khứa ở đây rất đông, nhìn sơ qua là có thể thấy rất nhiều quan chức cấp cao của thành phố đến dự. Đây là nó còn chưa kể đến rất nhiều cô chiêu, cậu ấm ăn mặc sang trọng, cười nói vui vẻ, Hai đứa nó cũng thuộc vào tuýp ăn mặc khá lộng lẫy. Hơn nữa, 2 con nhỏ đều rất xinh làm ai cũng phải chú ý. Bằng chứng là: khi nó cùng nhỏ Linh bước vào, mọi người có mặt trong phòng đều quay ra nhìn với những ánh mắt khác nhau. Ghen tị có, ngưỡng mộ có.

Và rồi, như được tập luyện từ trước, 2 đứa bước đến chỗ “chủ nhà” đó là nhỏ Ngân và anh chàng đẹp trai Minh Nhật một cách rất nhẹ nhàng, quý phái để chào hỏi. Và rồi, vẫn như mọi khi, nó bắt gặp ánh mắt thiếu thiện cảm của Ngân. Con nhỏ chỉ cười khẩy rồi quay đi chỗ khác tiếp chuyện lũ bạn, hướng những tia nhìn khinh khỉnh về phía 2 đứa nó.

Nhỏ Ngân hôm nay mặc bộ váy lụa màu đỏ bóng, cổ áo được may cầu kỳ, diềm dứa khoe nước da trắng cùng đôi chân dài thẳng tắp hết như dáng người mẫu. Mái tóc không còn màu hung đỏ nữa mà thay vào đó là màu vàng tây tây được búi cao. Cách trang điểm đặc biệt nhấn mạnh vào đôi mắt sắc và cái miệng phớt đỏ kiêu sa. Chuyện, nhỏ là đại tiểu thư mà. Nó phải thật đẹp chứ.

– Anh Thư à, cậu ... đẹp thật đấy. Suýt nữa thì tớ nhận không ra.

Nhật tươi cười, mắt anh chàng vẫn đang dán chặt vào nó. Ngại ngùng, nó tìm cách chuyển chủ đề.

– Cậu chưa thấy Quang đến à? Tớ tưởng cậu ấy đi trước rồi.

– Chưa, chưa thấy cậu ấy đến.

– Nhật này, nhà cậu to và đẹp thật đấy - Linh xù bẽn lèn.

– Hi...- Anh chàng chẳng biết nói sao nữa, đành gãi tai cười trừ. – A, Quang đến rồi kìa.

Nó và Linh quay ra nhìn. QUANG hôm nay quả thật rất... đẹp trai. Cậu ấy mặc áo đuôi tôm, có thắt nơ trên cổ. Trông vừa lịch lãm vừa có gì đó lãng tử. Không hiểu sao, lúc này tim nó chợt đập mạnh. “Thình thịch...thình thịch...”

Ngại ư?? Không phải chứ. Nó và Quang là bạn thân mà, đây đâu phải lần đầu nó thấy Quang đẹp trai như vậy. Là thật đấy.

15. Chương 15

Trần tĩnh lại tinh thần, nó toan bước tới chỗ Quang, nhưng nhỏ Ngân đã chạy đến trước. Nhìn con nhỏ cứ tíu tít như con chim sẻ bên cạnh Quang làm nó thoáng buồn.

Nó bước tới bàn ăn, nó cầm ly rượu lên rồi uống một ngụm nhỏ. chợt :

– Tiểu thư, chúng ta làm quen được chứ.

– Ô, tôi...

Nó đang chưa biết trả lời sao với anh chàng lạ mặt này thì:

– Thì ra cậu ở đây. Lại đây với tớ nào.- Quang kéo nó đi không quên nói lại với anh chàng đang đứng cạnh nó: – Xin lỗi anh bạn nhé.

– Cậu đến khi nào thế?

– Ờ, thì trước cậu một lúc.

– thế sao không ra chỗ tớ hả? Cậu có biết tớ phải tìm cậu vất vả lắm không? Giữa hàng trăm người thế này lại chẳng biết cậu ăn mặc thế nào. May mà Linh nói với tớ.

– Vậy à, ừm..xin lỗi cậu. Tớ tưởng cậu đang nói chuyện với Ngân

– Tớ chỉ chào hỏi cậu ấy rồi biến đi tìm cậu luôn chứ chuyện trò gì. Mà .. hôm nay, cậu quả thực.. rất ..rất..xinh...

– Cậu vừa nói gì cơ?- Nó nghe không rõ vì câu sau Quang nói nhỏ quá lại thêm tiếng nhạc vừa nổi lên nữa chứ

– Tớ...tớ nói là...hôm nay cậu rất...

– Tớ mời cậu nhảy một bản nhé. – Nhật bước tới chìa cánh tay về phía nó. Một chút ngập ngừng thoáng qua. Nó khẽ mỉm cười rồi đặt bàn tay nhỏ nhắn lên tay Nhật

Và rồi 2 đứa chìm vào bản nhạc dance nhẹ nhàng.

Trong khi đó, Quang vẫn nhìn theo nó, đôi mắt cậu thoáng buồn. Lời khen đó vẫn chưa tuột khỏi môi mà. Quả thật, tối nay nó rất xinh. Xinh lắm!

Mà lại có vẻ dịu dàng hơn nữa. Trong mắt cậu nó lúc nào cũng xinh, cũng đáng yêu. Nhưng sao lúc này cậu thấy nó xinh đến thế. Hệt như thiên thần nhỏ một lần nữa làm sưởi ấm trái tim cậu. Và ngay lúc này đây,nó đang đập mạnh dữ dội, thúc giục cậu bước lên dành lấy báu vật quý giá nhất của đời cậu.

Hu toan bước đi thì thấy Linh. Ánh mắt cũng đang hướng về phía nó và Nhật. Đôi mắt con nhỏ cũng chùng xuống. Một cái thở dài hắt ra. Buồn!

– Cậu... thích Nhật rồi à? – Quang bước đến, hỏi nhỏ cô bạn

– Tớ....chắc vậy.Nhưng nếu người cậu ấy yêu không phải là tớ thì tớ không bắt ép. Tớ sẽ chúc phúc cho cậu ấy.

– Ý cậu là, Nhật...thích ANH THƯ...- Quang nói mà cảm thấy trái tim mình nhói lên. Từng đợt, từng đợt một.

Đau.. tựa như hàng ngàn, hàng vạn mũi kim xuyên vào tim...

Đau lắm!!!

– Nhìn thái độ của Nhật là biết mà.Con gái bao giờ cũng cảm nhận rõ hơn.- Linh cười nhẹ, một nụ cười thánh thiện dịu hiền.

QUANG nhìn về phía Anh Thư,con nhỏ vẫn đang tươi cười nói chuyện cùng Nhật. Bất giác, cậu thấy lo lắng. Phải làm sao khi Quang không chọn cậu mà sẽ cùng một người khác sánh đôi bước đi. Không được, không thể nào. Chẳng nhẽ, tình cảm suốt 10 năm trời của cậu lại bị chôn vùi ở đây?

Không được!!!

Cậu không cam tâm đem người con gái mình yêu cho người khác được. Cậu phải giữ nó lại. Phải giữ...

– Quang, thì ra cậu ở đây, Ngân đi tìm Quang mãi từ nãy đến giờ. Ra nhảy với Ngân 1 bản đi.

– Ngân à, mình...

– Đi mà, tiệc tổ chức cho Ngân mà. Đừng làm Ngân thất vọng thế. Đi...

Không thể từ chối, Quang nắm tay Ngân và nhảy. Cậu cảm thấy rõ rằng Thư đang nhìn cậu. Nhưng cậu không thể đoán được những suy nghĩ của cô bạn đằng sau đôi mắt đen lầy to tròn kia.

Lắc đầu, cậu chăm chập hoà mình vào điệu nhạc.

Clap, clap, clap...

Tiếng vỗ tay không ngớt từ phía những khách mời sau khi hoàn thành điệu nhảy. Bây giờ là nội dung chính của buổi tiệc.

– Kính thưa các vị khách quý có mặt trong buổi tối ngày hôm nay. – Một người phụ nữ đã đứng tuổi nhưng trông bà vẫn rất trẻ, mang vẻ đẹp sang trọng và quý phái bước lên bục.

– Tôi rất vinh dự khi quý vị đã dành chút ít thời gian quý báu đến dự bữa tiệc chào mừng 2 đứa con của tôi về nước. Xin cảm ơn. Bây giờ, chúng ta cùng nhập tiệc đi nào...

Bà vừa dứt lời, lại một tràng pháo tay nữa nổi lên. Giòn giã.

Sau đó, Nhật và Ngân cùng mẹ hỏi thăm từng vị khách.

– Mẹ à, đây là Quang. bạn cùng lớp với con. Lớp trưởng đấy mẹ.

– Cháu chào bác.

– Ủ! Cháu học cùng lớp Ngân và Nhật hả? Thế bố mẹ cháu làm nghề gì?

– Dạ...Bố mẹ cháu đều làm kinh doanh, hiện đang ở bên Nhật Bản ạ.

– Vậy à. Rất tốt. – Bà nói, tỏ vẻ hài lòng.

– Còn đây...? – Bà Châu chỉ vào nó, quay sang Ngân

– Dạ. Cháu là Anh Thư ạ.

– Bạn của Quang mẹ ạ. – Ngân nói nhỏ vào tai bà Châu.

– Bố mẹ tiểu thư đây làm nghề gì nhỉ?

– Mẹ cháu làm ...nhân viên của 1 doanh nghiệp nhỏ. Cháu không có bố ạ.

– Vậy sao? Hừ, mẹ cô chỉ làm 1 nhân viên bình thường thôi sao?

– Vâng...

– Vậy mà cô lại ăn mặc sang trọng như vậy. Cô định quyến rũ ai vậy.

– Cháu...

– Buổi tiệc này chỉ dành cho giới thượng lưu giàu có. Nên rất nhiều câuấm, ông chủ lớn. Cô định quyến rũ ai trong số họ? – Bà Châu nói, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Nhưng từng lời nói của bà ta thâm độc như cửa sâu vào da thịt nó.

– Cô ơi, không...- Quang đang định nói đỡ cho nó thì bị nhỏ Ngân ngăn lại.

Nó đã lường trước được tình hình xấu nhất rồi. Không sao. Không sao, nó sẽ trấn tĩnh lại, trấn tĩnh lại. Hít 1 hơi dài, nó nhìn thẳng vào đôi mắt đang đứng đối diện nó.

16. Chương 16

– Thưa cô, cho dù mẹ con cháu nghèo. Nhưng cháu và mẹ cháu cũng có lòng tự trọng. Vậy xin cô không được xúc phạm tới danh dự của mẹ con cháu. Nếu như cô nghĩ, cháu đến đây chỉ bởi quyến rũ một ai đó thì tùy cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Bởi chính con gái cô đã viết thiệp mời cháu đến chứ cháu không tự ý đến thưa cô.

– Cô còn biện minh sao? Vậy cô trang điểm như thế này để làm gì. Không phải quyến rũ đàn ông thì là gì hả?- Giọng bà Châu đã có phần hằn học hơn.

– Chẳng nhẽ những người như cháu lại không được làm đẹp sao ạ? Quyền làm đẹp là quyền của mỗi công dân. Cô không thể cấm nó. Xin lỗi cô, Cháu không hề biện minh điều gì cả, cháu chỉ nói đúng sự thật thôi. Một lần, nữa cháu nhắc lại. Cô không được phép xúc phạm cháu.

Lúc này, tất cả mọi người đều đổ dồn về phía nó và bà Châu. Hai người nhìn nhau với ánh mắt toé lửa. Nó đã nói rồi, nó quyết định đến là không để ai chà đạp lên danh dự của nó đâu.

– Thư à, chúng ta về thôi. – Quang lay lay tay nó.

– Về thôi Thư. – Linh xù lo lắng.

– Mẹ à, mẹ đừng vậy nữa. Mọi người đang nhìn kìa. Chúng ta ra chỗ khác thôi. – Nhật

– Cô khá đấy. – Bà Châu buông câu nói cuối cùng rồi sải chân bước đi. Ánh mắt sắc lẹm của bà ta sượt qua làm nó hơi lạnh nơi sống lưng.

– Mình xin lỗi.- Nhật quay sang nó

– Không sao mà. Vậy mình về đây.

Quang và Linh cũng bước theo nó. Trước khi rời khỏi, nó chợt bắt gặp nụ cười khẩy của Ngân. Chắc giờ con nhỏ đó đang vui lắm.

Ở một góc khác của căn phòng. Vy thở dài, khẽ lắc đầu. Nó biết mà. Sự việc sẽ còn hơn thế nữa. Bà Châu là người phụ nữ nham hiểm.

Vy lo lắng, lo lắng cho Thư. Hôm nay, con bé đã dám cãi tay đôi với bà Châu mà không lường trước được hậu quả sau này.

Nhưng sao Nhật lại thân thiết với Thư thế?

Tại sao ánh mắt của Nhật không bao giờ hướng về phía nó?

Tại sao?

Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi chất chứa trong đầu Vy ...

Quyết định giúp Thư của nó là đúng hay sai đây...

Nó mặc đẹp chỉ để Nhật để ý đến , nó đến sớm chỉ để nhìn thấy nụ cười của Nhật ...

Thế nhưng...tại sao ... ánh mắt Nhật lại chưa từng dừng lại chỗ nó...mà ánh ấy lại luôn hướng về cô gái ấy...

Buồn quá...

Đau...

– Thư à, cậu không sao chứ? – Quang nhìn nó, bắt an.

– Tổ không sao đâu mà . Chỉ là cảm thấy nhức chân vì giày cao gót thôi.

– Vậy sao lúc này không về taxi cùng Linh luôn ?

– Tổ muốn đi bộ. Cậu xem, chẳng phải không khí rất trong lành sao ?

– Ừm, dễ chịu thật!!!

– Quang này...

– ...

– Cám ơn cậu!!

– ...

– Vì đã đi cùng tớ.

– Gì chứ, chúng ta đã là bạn suốt 12 năm rồi đấy. Mỗi chân thì lên đây tớ công nào. À, mặc cái này vào đi, lạnh đấy!

QUANG cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người nó rồi cúi thấp người để nó trèo lên.

Nó nhìn Quang, nghi ngờ:

– Hôm nay lại tình nguyện công tớ hả?

– Ý cậu là gì?

– Bình thường có năn nỉ gây lười cậu cũng không chịu, sao hôm nay lại rộng rãi thế? – Nó châm chọc.

– Không muốn thì thôi. Cơ hội có một không hai đấy nhá. Cấm hối hận.

– Ấy đừng...tớ lên, tớ lên...Cám ơn cậu. – Nó thì thầm vào tai cậu bạn.

– Xì...

Thật là êm ái biết bao nhiêu. Suốt 12 năm qua không biết Quang đã làm bờ vai vững chãi cho nó bao nhiêu lần rồi mỗi khi con bé không vui.

Trên vai Quang, nó cảm thấy thật an toàn. Dễ chịu...

Nó cười, Quang và Linh, 2 đứa bạn nó yêu quý nhất. Có lẽ cũng chỉ có hai đứa mới nhìn thấy sự yếu đuối tột cùng của nó.

– Hôm nay cậu cừ lắm Thư ạ.

– Vậy sao?

– Ừ, Nhìn mẹ Nhật rất đáng sợ. Vậy mà cậu vẫn không tỏ ra run sợ tẹo nào. Đối đáp với và ấy từng từ một.

– Tớ cũng không biết tại sao tớ lại có nhiều dũng khí đến thế ? Vì mẹ chẳng ?

– Chắc vậy. Hi...

Gió thổi! Lạnh!

Nhưng Quang vẫn cười.

Nụ cười của hạnh phúc.

Bởi...có Thư bên cạnh. Dù rét run đến mấy thì cậu vẫn cảm thấy luôn ấm áp.

QUANG công nó đi trên con đường dài về nhà. Trong lòng cậu thầm mong sẽ giữ mãi khoảnh khắc yên bình này. Khoảnh khắc cậu nhìn thấy sự yếu đuối trong đôi mắt nó trong khi nó vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ.

Ngốc thế!!

Cậu là đồ đại ngốc! TRẦN ANH THƯ!!!!

...

“Kính..ong...”

– Thư ơi, con ra mở cửa hộ mẹ với. Nhanh đi con. – Mẹ nó nói từ trong phòng vọng ra.

Lúc này, nó mới lạch bạch đi xuống,mặt vẫn còn ngái ngủ,mái tóc rối bù,dáng đi chậm chạp. Trông nó lúc này không khác gì một con vịt bầu.

Vừa đi nó vừa lẩm bẩm :” Mới sáng sớm mà đã gọi cửa inh ỏi lên rồi. Làm mất cả giấc ngủ vàng của nó”

Mở cửa, nó bực mình quát vào mặt kẻ đối diện.

– Ai mà... Ồ, Dì, sao dì lại đến đây?

Nó tròn tròn mắt, há hốc mồm ngạc nhiên. Dì nó, đáng nhẽ phải ở bên Mỹ với chồng chứ. Sao lại về đây đột ngột thế này.

– Kia cháu yêu, đây là cách cư xử mà cháu thường làm đối với người dì xinh đẹp của cháu sao?

Dì nó cười tươi rồi ngang nhiên đẩy nó ra bước vào trong nhà.

Quái lạ, dì đã theo chồng sang Mỹ sống 10 năm nay rồi. 1 năm giới lắm là điện về hỏi thăm 2 mẹ con nó 2 lần, mỗi lần không quá 5 phút. Ấy vậy mà, bây giờ, dì lại đột ngột về đây, nói năng nhẹ nhàng ngọt ngào hẳn. Không nghi ngờ không được...

17. Chương 17

– Chị, em nhớ chị quá. – Dì Mai vừa nhìn thấy mẹ nó là đã lao vào hôn chùn chụt vào má. Nó nhìn mà thấy lạnh cả sống lưng. May mà Dì không biểu lộ cảm xúc 1 cách thái quá với nó không thì...

– Nhớ cái gì mà nhớ. Cô đi biệt tăm 10 năm nay, giờ lại quay về nói nhớ. Thật là chả hiểu gì. – Mẹ nó ngắt lời.

– Chị...chẳng qua là em bận chút việc thôi mà. Hi. – Dì Mai nũng nịu khiếp, nhìn mà rợn cả da gà da vịt lên. Chắc chắn là định nhờ vả gì rồi, bình thường dì nó đâu có ân cần, dịu dàng đến thế.

Nó nhớ đầu năm nó học lớp 6, nó được chú (chồng của dì) cho sang Mỹ chơi. Ui, lúc đầu, nó vui phải biết. Đi Tây mà, đứa nào chơi sướng. Thế mà sang đó, dì lúc nào cũng động viên, dỗ dành nó...về nước sớm. Nó biết dì muốn đuổi nó, nhưng nó vẫn cứ ở lì đấy hẳn 2 tuần. Chơi cho đã rồi mới về, mặc kệ dì muốn nói gì thì nói. Nó bước từ bé mà.

Nhưng mà nhắc lại mới nhớ, đâu phải chỉ có dì mới muốn đuổi nó mà ngay cả thằng em họ ngỗ ngược kém nó 1 tuổi lúc nào cũng bày trò này trò nọ nhằm mục đích khiến cho nó tức mà về nước sớm. Ấy vậy mà trò nào của thằng nhóc, nó cũng giải quyết ổn thỏa, có khi nó còn cho thằng nhóc “gây ông đập lưng ông” ấy chứ. Haha, vui phải biết. Nó khiến cho thằng em tức xì khói đầu mà không làm gì được. Chuyện !

Thằng em ngỗ ngược thì nó ngang bướng. Thằng em nghịch 9 thì nó nghịch 10. Dù sao thì 10 cũng lớn hơn 9. Nên không có gì có thể qua nổi mắt nó đâu. Hehe...

Trong nhà chắc chỉ có chú mới quý nó nhất. Nó cũng vậy, nó yêu chú nó lắm lắm. Chú vừa giỏi, vừa đẹp trai lại tâm lý nhiều lúc nó thấy lạ, tại sao một người hoàn hảo như chú lại đi lấy dì của nó chứ. Lúc nào cũng chỉ biết chơi với làm đẹp. Lạ thật!

– Ở kia, Thư, mau đi lấy nước cho dì đi, Dì khát khô cả cổ rồi đây. À, dì uống nước cam nhé. Cho dì ít đường thôi, ảnh hưởng đến nhan sắc của dì thì chết.

Dì nó ngồi ở ghế mà chỉ đạo. Hừ, dì tưởng nhà này là quán sinh tố chắc. Lại còn ảnh hưởng đến nhan sắc. Trời ạ!

– Nhà con chỉ có sinh tố nước lọc thôi dì à. Không có nước cam đâu. Vả lại, nước lọc cũng đẹp da lắm mà.

Nó nói rồi vọt thẳng vào bếp. Nó biết dì nó đang tức lắm đây. Hehe. Càng vui chứ sao. Nó cười thầm

– Sao cô lại về thăm này. Chắc không phải chỉ để hỏi thăm 2 mẹ con tôi đấy chứ. – Mẹ nó nhìn thẳng vào mắt dì, nghiêm nghị.

– Em về thăm chị với cháu Thư mà.

– Tôi còn lạ gì cô, 10 năm nay, cô mới về được 1 lần. Thăm hỏi cái gì. Còn chuyện khác nữa đúng không?

– Sao lúc nào chị cũng tinh ý thế nhờ. 10 năm rồi mà vẫn chẳng thay đổi tẹo nào

– Tôi vẫn vậy. Cô nói vấn đề chính đi.

– Ờ...thực ra. – Dì Mai ngập ngừng.

“tinh tang tinh ...tinh tang...”

Điện thoại dì nó kêu.

– Hello, my love. Where are u?

...

– OK. Come on...I love u !

– Dì kể được chưa? – Mẹ nó hỏi lại.

– Hi...hi... Đến rồi.

– Cái gì???

“kính... coong...”

– Cháu yêu, cháu ra mở cửa đi.

– Gì ạ???

Nó vừa thay quần áo bước xuống đã bị dì bắt ra mở cửa rồi. Mà ai đến mới được chứ. Bực mình thật. Hôm nay toàn câu chuyện lạ lùng.

– Lại ai nữa đây?...A chú, chú đến rồi ạ! Vào nhà đi chú.

– Ôi,cháu gái của chú. Đã lớn nhường này rồi cơ đấy. Lại còn xinh nữa. – Chú nó xoa đầu nó rồi bước vào trong nhà không quên ới lại

– Kent. Vào đây nhanh.

– Tại sao lại bắt con về đây chứ? – Thằng bé đi đằng sau chú nó. Cần nhần. Còn nó thì há hốc miệng ngạc nhiên. Oh my god!

Chính nó, thằng em họ ngỗ ngược của nó đấy. Nhưng sao vẻ mặt nó lại bất cần đời thế nhỉ.

Tuy vậy, nó cũng không thể phủ nhận rằng, thằng nhóc... đẹp trai thật. Cao ráo, da trắng, mũi cao, mắt đen láy nhưng rất khinh đời. Chà, thằng nhóc giống bố nó thật. nhưng chỉ vẻ bề ngoài thôi nhá. Tính tình thì còn thua xa chú.

Thằng nhóc miễn cưỡng bước vào nhà. Không quên quay sang nói nhỏ với nó.

– Bà chị à! Chưa từng thấy ai đẹp trai sao mà há hốc mồm như thế. Ở đây nhiều ruồi lắm đó. – Nói rồi, nó cười khẩy.

Tức chết đi được. Thằng nhóc thối tha, mi về đây làm gì cơ chứ. Ta ghét người !!!!!

Nó hậm hực bước vào trong nhà, nói một cách bực dọc.

– Chú, sao chú lại mang cái của nợ này về đây ?

– Kìa Thư, sao con lại nói em như thế. – Mẹ nó nhìn nó, mắng. – Lấy nước cho chú và em đi con.

– Chú, chú uống bia nhé. – Nó tươi cười hỏi chú.

– Ừ, gì cũng được. – Chú nó cười.

– Ê, lấy cho tôi 1 lon nữa nhớ, bà chị. – Thằng nhóc ngồi chình ình trên ghế, gọi với theo. Xí, y chang mẹ nó.

– Chỉ còn 1 lon thôi. Trẻ con thì nên uống nước lọc thôi.

– Người đâu mà thiên vị. – Thằng nhóc lăm bằm.

– Bây giờ chú dì nói rõ cho tôi xem nào. Sao tự dưng lại về hết đây thế. Chú Tuấn, còn công việc thì sao? – Mẹ nó nhìn chú, hỏi.

Còn dì thì vẫn đang ngồi vuốt tóc cho con trai, lau mồ hôi. Nhẹ nhàng tỉ mỉ lắm. Hứ, con trai mà cứ làm như nó là cục vàng không bằng. Nhìn ngứa cả mắt.

- Vâng ! Lần này em về đây là cũng để nói với chị chuyện này. Và mong chị đừng trách em.
- Ủ, chú cứ nói đi, tôi đang nghe đây.
- Chị có thể cho thằng Kent ở nhờ đây được không ạ. – Ý em là cho nó sống ở đây ạ.
- Ý chú là sao? – Mẹ nó vẫn chưa hiểu gì. Nó cũng thế. Ở cùng nghĩa là thế nào?

18. Chương 18

- Em đã nhập học cho thằng Kent ở đây rồi. Trường NĐM mà cháu Thư đang học đấy ạ. Cũng là tại lỗi vợ chồng em. Chiều quá hoá hư. Nó đánh nhau với người ta, bị trường bên Mỹ đuổi học. Không còn cách nào khác, em đành đưa nó về đây nhờ chị và cháu Thư quản lý giúp. Hai vợ chồng em đi làm suốt ngày, không quản nổi nó. Xin chị giúp em.
- Kìa mình, là tại thằng kia nó gây sự với con trai mình mà. – Dì nó đang cố sức bảo vệ “ cục cưng”.
- Mình đừng bênh vực nó nữa. – Rồi chú quay sang phía mẹ nó. – Chị! Chị giúp em nhé, được không chị.
- Ồ... tôi...
- Cho ở đây luôn sao chú ? Học hết cấp 3 ở đây sao ạ???
- Ủ! Cháu giúp chú quản lý thằng Kent nhé.
- Nhưng mà cháu...
- Nếu nó không nghe lời, cháu cứ điện sang cho chú. Ngay lập tức chú sẽ cắt tiền tiêu vặt của nó.
- Bố ! Sao lại làm thế được. – Thằng Kent giãy nảy.
- Mày làm mất mặt bố . Hối còn gì đáng xấu hổ nữa không ? Lần này tao sẽ làm thật. Nếu chị Thư có nói gì, thì tài khoản của mày sẽ không có 1 xu. Hiểu chưa ?
- Mình, biết đâu cái Thư nó vu oan...
- Dì, cháu không như dì đâu. Được cháu sẽ giúp chú.
- Nó nhìn thằng nhóc với nụ cười đều nhất có thể. Còn thằng Kent thì mặt nhăn nhó, khổ sở. Nó biết, với loại công tử bột như thằng nhóc mà hết tiền thì thà chết còn hơn. “ Hehe, Kent yêu quý, Lần này không nghe lời không được rồi”.
- Mẹ, mẹ đồng ý giúp chú nhá ! – Nó lay lay tay mẹ nó. Nài nỉ.
- Ừm... thôi được. Chú dì cứ để Kent ở đây. Tôi sẽ coi sóc nó.
- Ôi, tốt quá ! Em cảm ơn chị và cháu nhiều lắm.
- Chị nhớ chăm sóc con trai em cẩn thận đấy nhé. Nó mà làm sao thì...- Dì Mai.
- Thì dì định làm gì mẹ con cháu ạ. Dì nên bảo con trai dì có thái độ tốt một chút nhé.
- Dì nó chu môi lên, lườm nó. Rồi lại quay sang ngọt ngào với chồng.
- Mình, em không nỡ xa con đâu.
- Thì mình ở lại với nó đi.
- Không được. Cái Spa nó đang đợi em mà.

- Thế thì mình đừng nói nữa.
- Nhưng để con ở lại em không an tâm.
- Anh thì rất an tâm đấy.
- Minh...
- Không nói nữa. Nói nữa là hết Spa đấy.
- Dì nó im tịt.
- Chú dì định bao giờ thì quay lại bên đó thế ? – Mẹ nó hỏi.
- Chiều nay bọn em sẽ bay luôn chị ạ. Công việc còn nhiều lắm.
- Thế trưa nay ăn cơm ở đây nhé. Chị đi chợ luôn.
- Làm phiền chị quá.
- Ui giờ. Người nhà cả mà. Dì Mai, đứng lên đi chợ cùng tôi.
- Em á, em không đi đâu. Đi ăn nhà hàng đi mình. Em muốn ăn món Pháp. – Dì nũng nịu.
- Mình đi chợ cùng chị đi. Học tập chị ý 1 chút. Chẳng bao giờ nấu cơm cho chồng ăn cả.
- Xí... em ghét mình.
- Theo tôi, nhanh lên. À, Thư ơi, con đưa em lên phòng, sắp đồ đạc cho em nhé.
- Vâng . Cậu kia, vác cái vali theo tôi...
- Tôi đang mõi.Chị mang lên hộ tôi đi.
- Cái gì? Chú à...
- Kent...

Thằng nhóc giật nảy người khi bố nó giơ cái thẻ trước mặt nó lắc qua lắc lại. Hiểu ý, nó lồm cồm bò dậy vội chạy theo tôi.

- Thế mới ngoan chứ. – Nó cười khoái chí.

Nó dắt thằng nhóc ken lên tầng 2, mở cửa 1 căn phòng nhỏ rồi bắt thằng nhóc chuyển đồ vào. Đan ông con trai cao lớn thế kia mà xách cái vali bé tí cũng kêu mỏi tay. cứ leo lên được 1 bậc cầu thang là lại kêu mỏi, kêu nhức chân, nhức tay, nhức đầu. Ghét thế cơ chứ. Nó còn cao hơn tôi hẳn cái đầu ấy.Mỗi một gì, chỉ có giả vờ là giỏi.

- Đây là phòng của cậu. Sắp xếp đồ đạc đi.
- Phòng gì mà bé thế. – Thằng Kent cần nhằn
- Thích phân nân không hả?.
- Xì. Ra khỏi phòng đi, chị thích nhìn tôi thay đồ lắm à ?

Nó ngoe nguẩy bước đi. Ra đến ngoài, nó bật cười thành tiếng. Haha, giờ thì có thể bắt chẹt thằng nhóc thoải mái rồi.

“À mà không được, như thế thì đâu có ra dáng đàn chị, phải thật thoải mái, phải chứng tỏ cho thằng nhóc biết, nó là bà chị vừa xinh đẹp, vừa độ lượng mới được. Hô hô...phải, phải, phải như thế.” –Con bé khoái chí cười sảng sặc. Cười như đười ươi xổng chuồng ý. Cười với cái ý nghĩ là thông minh nhất của nó. “ Nó là một bà chị độ lượng”. Phải không đây?

Sáng sớm mai:

“Reng...reng...reng...”. Chuông báo thức điểm 6h sáng. Nó – mắt nhắm mắt mở vớ tay đập một cú như trời giáng xuống chiếc đồng hồ tội nghiệp.

BỘP!!!

Xong, nó lại trùm chăn và...ngủ tiếp.

Nhưng...chỉ 2 giây sau, 2 giây ngắn ngủi đủ để nó nhận ra một điều: Hôm nay là ngày đầu tiên thằng trời đánh nhập học...Nó dám cá là giờ này thằng nhóc vẫn đang nằm ôm gối và...mơ chứ chắc là chưa có ý định dậy. Hê hê, đây chính là cơ hội để nó cho thằng nhóc biết nó là một bà chị gương mẫu đến thế nào. “Dậy sớm và qua phòng gọi thằng nhóc dậy đi học”.

Nghĩ rồi, nó tung chăn rồi phi như bay vào nhà tắm. Vừa đánh răng vừa cười một mình một cách khoái chí, trông đến là...hâm.!!! Hơ...

– Ê cu, dậy đi học nào, sáng bánh mắt rồi... Ồ ???... đâu rồi???

Nó trở mắt ra nhìn đồng chăn được gấp gọn gọn, đẹp đẽ trên giường mà ngạc nhiên. “Quái lạ...chẳng nhẽ thằng nhóc lại dậy trước mình? Không thể nào, với tính khí của nó thì sao dậy sớm được chứ...” Vừa đi xuống cầu thang nó vừa lẩm bẩm. A...hay là, mẹ nó gọi thằng nhóc dậy nhỉ, có thể lắm...

Haizzz!!!! Kế hoạch làm một bà chị gương mẫu bước đầu thất bại.

...

19. Chương 19

– Con gái gì mà ngủ dậy rõ muộn. – Thằng Kent đẩy ạ. Vừa thấy nó bước xuống cầu thang với bộ mặt méo xẹo không khác gì cái bánh bao nhúng nước liền buông câu trêu nó.

Nó hằm hằm nhìn thằng nhóc đang nhe răng cười khoái trá kia. Gầm một tiếng rồi đẩy ghế ngồi vào ăn.

– Hôm nay chị Thư con là còn dậy sớm ấy chứ. Bình thường thì 10 hôm đi học thì 9 hôm muộn rồi. – Ôi chào!! Mẹ nó đẩy. “Hix...Mẹ chả biết giữ thể diện cho con gì cả...” Nó mếu máo nhìn mẹ, ánh mắt đầy uất ức, trách móc.

– Hô..hô...Bình thường còn muộn hơn ý ạ. Ôi trời, bà chị yêu mến ơi, chị là con gái đó sao? – Thằng Kent cười sảng sặc thích chí. Ghét thể chứ lị.

– Cậu im mồm rồi ăn nhanh đi. Muộn học giờ. – Nó tức khí hét lên. Trong khi thằng nhóc vẫn cười. Hứ...cười nữa đi. Cười cho lắm vào. Cười cô rưng rưng luôn. Hết ăn cháo. Cho chết.

Mà sao, thằng nhóc này giống... Quang thế nhỉ. Cậu bạn chí cốt của nó cũng y chang thằng Kent. Suốt ngày chọc tức nó, rồi nham nham nhổ nhổ cười cho đến khi nó tức xì khói đầu thì thôi. Chết cha!! Cho 2 tên quỷ này gặp nhau thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra mất...* Một thoáng rùng mình !!*

...

– Hôm nay mẹ tôi gọi cậu dậy đấy hả? – Vừa đi nó vừa hỏi thằng Kent. Trong lòng vẫn còn ầm ức lẩm lẩm. Nó không tin là cái loại công tử bột như thằng nhóc lại có thể dậy sớm như thế được.

– Hứ...chị nghĩ tôi thế nào. Đừng khinh nhau thế. Bình thường tôi còn dậy sớm hơn thế này ấy chứ. – Kent cười đều đặn.

– Tôi ko tin đấy. Mẹ cậu chiều cậu như vậy mà cũng bắt cậu dậy sớm sao? – Nó vẫn tức tối.

– Mẹ tôi tất nhiên là không nỡ gọi tôi rồi. Nhưng bố tôi thì lại khác. Bắt tôi dậy sớm lắm. Hôm nào cũng phải dậy đi tập thể dục với bố. Nên bây giờ quen rồi.

– Hơ...thảo nào. ị

– Còn chị thì sao hả? Con gái gì mà...

- Thôi đi. chẳng qua là...- Nó cố phân bua.
- Tất cả chỉ là nguy hiểm. - Thằng Kent là lưỡi trâu nó.
- Cậu...

Nó cứng họng. Công nhận thằng nhóc cũng cao tay. Có lẽ nó đã đánh giá hơi thấp về thằng nhóc rồi.

Haizzz... !!! (Lại thở dài... !!! - Lời tác giả.)

...

Nó cùng thằng nhóc Kent bước đến bên đợi xe buýt. He he. Hôm nay nó đi sớm, không phải lo đuổi theo xe như mọi hôm nữa. Hãnh diện. Nó ung dung bước đi trước cặp mắt tròn xoe của thằng nhóc mà chả hiểu mô tê gì.

Đứng ở bên, nó để ý là có rất nhiều con gái để ý thằng nhóc kent. (Giống như trước đây lũ con gái ấy nhìn Quang vậy). Ừ thì cũng phải công nhận là thằng nhóc đẹp trai đi. Mặt mày sáng sủa thể cơ mà. Hơn nữa lại cao ráo, trông rất ngầu nữa chứ. Nhìn cặp mắt thèm thuồng của lũ con gái đứng xung quanh, nó thừa hiểu là thằng nhóc “chơi loá” đến mức nào.

“Hừ... đừng có nhìn bề ngoài mà đánh giá tất cả nhá mấy em. Đẹp trai nhưng đều lắm đấy...”

Ồ...từ xa, nó cũng trông thấy Quang đang bước tới. Cái dáng cao cộng thêm mái tóc lãng tử của cậu bạn thì nó lần đi đâu được chứ. Dù gì cũng là bạn thân mười mấy năm trời, có nhắm mắt cũng không lo túm nhầm người.

A...bên cạnh còn có cả nhóc Uyên nữa. Hi hi. Con bé hàng xóm của Quang. Cùng tuổi thằng Kent. Hiện đang học lớp 10. Con bé xinh, đáng yêu nhưng trầm tính lắm. Ít nói chuyện. Nó hay sang nhà Hy chơi nên thỉnh thoảng cũng có nói chuyện với con nhóc. Những lần đó, nó phải công nhận một điều rằng, tuy con bé ít nói nhưng nếu nói chuyện sẽ thấy con nhỏ nói chuyện rất có duyên. Nhất là 2 cái má lúm của con bé mỗi khi cười ấy. Nhìn yêu cực...!!!

Nó vẫy tay với Quang và nhóc Uyên. Rồi quay sang xem thằng nhóc Kent thế nào...thì.... ôi trời ơi...

Lũ con gái đã bu quanh thằng nhóc từ lúc nào, tíu tít nói chuyện như con chim sẻ. Kinh người, nó không để ý thằng Kent mới có tầm 1 phút thôi vậy mà...

Thằng Kent thì cũng tươi cười chả kém mấy em. Mặt mũi tỏ vẻ ngây thơ lắm. Cười cười nói nói vang cả một góc bến.

Hazzz...Thôi thì mặc kệ. Cứ để lũ con gái ấy biết được bộ mặt thật của thằng Kent xem. Có mà xách dép chạy mười cây số cũng chả hết khiếp sợ.

Quang đứng bên nó từ khi nào, vỗ vào vai nó hỏi nhỏ:

- Ai đấy...?
- Thằng em họ của tớ. Mới từ Mỹ về đây. Cậu xem, chưa gì mà đã...
- Cậu có thấy thằng nhóc giống tớ không hả? Cũng đẹp trai, cừ duyên lại...
- Thôi đi. Đừng có tự sướng nữa ông cụ ạ.
- Xì, tớ biết cậu đang ghen tị với tớ lần thằng nhóc mà. - Quang trề môi. Còn nó thì nhanh tay đấm thùm thụp vào vai cậu bạn không thương tiếc.
- Ai da... đau thế. Con gái mà dữ hơn cả sư tử.Sau này ế chồng thì đừng có trách.
- Hừ. Ế hay ko ế tớ. Thôi xe đến rồi, đi thôi.

...

Xe buýt hôm nay khá đông. Chèn lấn xô đẩy nhau cũng khá nhiều. Nó bị lũ con gái chèn lấn xô về hai bên xe. Trời ạ. Chật vật mãi mới đứng vững. Thế mà lại bị một con bé đi guốc 10 phân, mặt phấn son lòe loẹt

đẩy ra làm nó suýt ngã. Khổ... Có gì lạ đâu. Con nhỏ tranh đứng gần thằng Kent. Nhưng tức ko chịu được. Nó lấy chân giẫm mạnh lên đôi guốc con nhỏ làm nó kêu oai oái.

– Á á... đứa nào...dám giẫm lên chân tao.

– Đứa nào là đứa nào hả? Xe buýt đông thế này mà còn xô đẩy, chen lấn. Chuyện giẫm đạp lên chân nhau là chuyện bình thường thôi em ạ. Mà này, chị khuyên em nhé. Nên đi dép thấp thôi chứ đừng đi cao quá, Có ngày gãy gót giày đấy em.

20. Chương 20

Con nhỏ tức lắm nhưng ko dám cự nự lại. Sợ mất điểm trước zai đẹp. Khổ thế đấy. Mọi người trên xe ai cũng cười làm con nhỏ ngượng đỏ cả mặt.

...

– Lần sau tôi ko đi xe buýt nữa đâu. Y như cực hình ấy. – Thằng Kent lau mồ hôi sau khi bước xuống xe buýt. Lũ con gái thì vẫn đang cật lực đuổi theo thằng nhỏ.

– Không đi xe buýt thì cậu đi cái gì.

– Chị bảo bố tôi mua cái xe ga đề. Bố tôi tin tưởng chị lắm mà.

– Nhưng chị cậu lại thích đi xe buýt đấy. Thì sao ?

– Đúng là hâm. – Thằng nhóc lăm bắm rồi chạy thật nhanh.

– Ê, nói gì thế hả..

Vào lớp...

– Lớp ta có thêm học sinh mới. Chúng ta cùng chào đón bạn ấy đi nào. – Thầy giáo chủ nhiệm nói to với cả lớp.

Cả lớp hò reo phấn khích.

– Xin chào. Tên mình là Kent Phạm. Cứ gọi là Kent cũng được. – Nói rồi thằng nhóc còn tinh nghịch nhảy mất với lũ con gái phía dưới nữa chứ. Khiến bao nhiêu nàng ở dưới phải gọi là ...ngất ngây con gà tây.

– Em ngồi chỗ trống ở bàn thứ 3 dãy ngoài nhá. Chỗ gần bạn Phương Uyên ấy.

– Nhưng...- Cái Uyên chưa kịp lên tiếng phản đối thì Kent đã xách cặp lại gần và ngồi phịch vào ghế của mình.

Trong lớp vẫn ko ngớt tiếng xì xào. Lũ con gái thì tiếc rẻ. Lẫn ghen tị.

Kent ngồi nhìn người con gái ngồi cạnh mình đây. Một cảm giác lạ. Ừ, phải, cô gái trên xe buýt. Cô gái lạ lùng.

Chà!!! Thật trùng hợp.

Tiếng thước của thầy giáo vang lên. Cả lớp 10C3 im lặng bắt đầu tiết học.

Vấn đề khác...

– Thưa phu nhân, thứ mà phu nhân cần đây ạ. – Một người đàn ông mặc bộ vest đen kính cẩn nói.

– Để trên bàn cho tôi.- Người phụ nữ ngồi trên ghế, trông cực kỳ sang trọng và quý phái.

Sau khi cánh cửa được đóng lại một cách nhẹ nhàng hết mức có thể, người đàn bà đó mới chậm rãi mở xấp giấy trên bàn ra xem. Ánh mắt bà ta ánh lên tia nhìn khó hiểu rồi ngay lập tức thay vào đôi mắt đó là ánh mắt sắc lẹm. Nụ cười chợt nở trên môi với bao ý nghĩ mà không ai có thể đoán được.

– Thì ra là thế. – Người đàn bà đó chậm rãi nói.

Bà ta tiếp tục cười, vẫn nụ cười nửa miệng ấy nhưng có phần hân học hơn. Xấp giấy trên tay bất chợt bị vọt xuống đất không thương tiếc. Vương trên sàn nhà. Bàn tay bà ta nắm chặt. Giận dữ.

Quay lại trường học:

Giờ ra chơi tại lớp 10C3.

Lũ con gái vây lấy Kent, chạt cứng cả một góc bàn. Nói năng cười đùa vui vẻ, âm vang cả một góc lớp. Đứa nào đứa nấy cứ gọi là mặt tươi hơn hoa, hớn ha hớn hở.

Kent thì cũng đáp trả lại sự nhiệt tình của các bạn nữ một cách nồng nhiệt lắm. Pha trò cười khiến các nàng cứ gọi là lặn ra cười sảng sặc. Anh chàng lại còn khuyến mãi thêm bao nhiêu là nụ cười tươi rói cùng cái chớp mắt nhẹ nhàng mà quyến rũ phải biết, khiến các nàng cứ gọi là ‘phởn’ cả ngày không hết.

Điều này khiến Uyên cảm thấy cực kỳ khó chịu. Thường ngày, chỗ ngồi của Uyên rất yên tĩnh. Bởi lẽ, con bé dường như không có bạn, một người cũng cũng không. Một phần cũng bởi vì Uyên ít nói, khó gần, phần khác thì là do ghen tỵ bởi Uyên học rất giỏi, luôn đứng đầu ở hầu hết các kỳ thi. Do vậy, không ai dễ hơi mà lại đi đến chỗ con bé bắt chuyện cả. Tự dưng bây giờ có thêm học sinh mới lại nhè đúng chỗ Uyên mà ngồi khiến cho giờ ra chơi của con bé không còn được thoải mái để chịu như trước nữa. Mặc dù chỉ có 10 phút giải lao ít ỏi nhưng cũng đủ để con bé có thể ôn lại bài cũ, đọc trước bài mới.

Giờ đây, con bé ngồi như một kẻ thừa. Không ai thèm bắt chuyện. Thi thoảng thì bị mấy con nhỏ xung quanh liếc xéo tỏ ý “khôn hồn thì phần ra chỗ khác cho ta còn ngồi cạnh hotboy”. Uyên tức lắm nhưng nó đâu có quyền ngăn cản. Chỗ ngồi đó đâu phải của riêng nó. Càng nghĩ Uyên càng thấy ảm ức, nó cầm quyển sách rồi vọt nhanh ra ngoài. Chỉ chờ có thế, mấy con nhỏ xung quanh vội tranh nhau ngồi cạnh Kent như thể “đáng ra Uyên phải ra từ trước mới phải”.

Uyên bực dọc bước ra phía sau trường. Nơi đây thật yên tĩnh, quả là một không gian lý tưởng dành cho những người như Uyên. Bất chợt, con bé thấy Quang, ngồi một mình.

– Anh Quang.

– Quang à, sao hôm nay lại ra đây thế?

– Trong lớp ồn lắm. Em không học được. Còn anh. Hôm nào anh cũng ra đây à?

– Ừ. Không khí trong lành dễ chịu thế này. Không hưởng thụ hơi phí. ừ ...- Quang nhắm hờ mắt. Thường thức từng đợt gió nhẹ thoảng qua, khẽ phả vào mặt.

– Ừm... – Uyên nhìn Quang, cười nhẹ. Không hiểu sao lúc này con bé lại thấy yên bình đến thế. Ở cạnh Quang chẳng? Từng dòng suy nghĩ vắt qua, chất chứa hàng vạn câu hỏi mà ngay cả con bé cũng không lý giải nổi.

Thiếu nữ tóc đỏ đứng từ ban công tầng 3 nhìn xuống, nắng vàng chiếu rọi vào mái tóc hung đỏ của cô gái xinh đẹp khiến chúng dường như muốn rực lửa. Đôi mắt đẹp, quyến rũ thường ngày giờ đây thay vào là ánh mắt ghen tức đến thù hận.

Một nụ cười khẩy thoáng qua. Tiếng giày cao gót lại vang lên đều đặn, không gian tĩnh mịch đến kỳ lạ.

...

UYÊN trở về lớp mà tâm trạng nặng trĩu mang theo nhiều suy nghĩ. Hôm nay, con bé chẳng học được gì cả. Nhưng sao nó vẫn thấy vui vui... Chẳng nhẽ... “Chắc không phải đâu...”, con bé lắc lắc đầu. Miệng lầm bầm một cách khó hiểu.

21. Chương 21

Biểu hiện khác lạ của Uyên khiến Kent thấy buồn cười. Cậu đã quan sát nhỏ Uyên từ lúc nhỏ bước vào lớp đến giờ. Ban đầu thì ngồi cười một mình, lúc sau thì lại lắc đầu nguầy nguậy, miệng thì cứ lẩm bẩm mỗi một câu “không phải, không phải”. Thật là chẳng hiểu gì.

Kent lay lay tay Uyên, hỏi nhỏ:

– Này, cậu bị sao thế? Hâm à?

UYÊN quay sang nhìn Kent, bực tức. Nhưng cô bạn ko nói gì, chỉ lẳng lặng quay đi. Thấy vậy, Kent tiếp tục hỏi:

– Sao hả? Tôi nói đúng rồi chứ gì? Ha ha..

Uyên vờ như ko nghe thấy gì. Chỉ chăm chăm nhìn vào quyển sách trước mặt. thực ra thì cũng có chữ nào vào đầu Uyên đâu.

– Đúng là thần kinh. – Kent chán nản quay mặt đi chỗ khác. Lần đầu tiên trong suốt 16 năm chiến đấu với đời, có một đứa con gái ko thèm nói chuyện với cậu.

Nó đứng trên lan can tầng 2, trước cửa lớp nó – 11C7. Nơi có thể dễ dàng quan sát mọi thứ dưới sân trường.

Oa...khung cảnh hiện ra quả thật rất đa dạng phong phú ... đến nỗi ...khiến người ta thấy tò mò.

Bên gốc cây bằng lăng (đã trụi lá) là một đám con gái tíu tít túm năm tụm ba cười đùa với “buôn dưa” chủ đề tán phét của các nàng vẫn quanh đi quẩn lại chỉ là ba cái “mục” cũ rích. Hot boy và trai đẹp.

Bó tay...!!!

Toàn một lũ vịt giới hám giai không hơn không kém.

Cứ như nó có phải tốt hơn ko? Tâm hồn trong sáng và cực kỳ lương thiện...

Chắc..Tự hào !!!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Không phải nó miễn cảm dị ứng với con trai đâu nhá. Mà bởi vì nó chưa gặp được anh chàng (xấu số) nào có thể khiến cho trái tim nhỏ bé kia rung động thôi. Từ bé đến lớn, nó luôn gắn chặt với Quang. (Từ hồi còn để chỏm tóc chứ có ít đâu !!!) .Mà Quang lại quá ư là...hoàn hảo. Có lẽ vì vậy mà nó chưa tìm được cái cảm giác là lạ từ một ai đó . Theo như Linh xù phân tích thì nó được gọi là tình yêu. Nôm na là thế.

Càng nghĩ nó càng phát hiện ra. Tình yêu chắc là rắc rối lắm. Đương nhiên đó là một điều vô cùng hợp lý với một đứa loveless như nó.

Nó thở dài. Haizzz..

Phải giữ cho thiên lương lành vững, cô tâm hồn trong sạch mới được. Không thể như lũ vịt mê giai tít tò lò ở dưới kia được. Nó khác. Thấy anh đẹp trai nhất quyết ko đổ lệ. Phải xem xét tính khí người ấy xem thế nào đã rồi mới quyết định sau. Thế nhưng , cái con mỗ nhon Linh xù nó lại cứ một mực cho rằng. Phải đẹp trai thì mới tính tiếp. Khổ thế chứ lị. Con bé mê giai đến mờ mắt rồi.

Gì chứ, đẹp trai thì cứ lấy cậu bạn chí cốt của nó ra mà so. Tuyệt vời thật lực ý chứ.Vừa lẳng tử vừa học giỏi. Lại chơi bóng rổ cực siêu. Ồi em xếp hàng đăng ký mà chưa đỗ em nào mới kinh chứ.Càng ngắm nghĩ nó càng thấy thắc mắc. Càng thấy kỳ lạ.

Đang miên man với dòng suy nghĩ, bất chợt, có bàn tay vỗ nhẹ vào vai nó. Khiến nó giật mình hoảng hồn quay lại...

Oh my god...!!!

– ...

– Này em...

– ...

– Em...

– Hơ..dạ...anh..anh...gọi em?

– Không phải em thì còn ai vào đây nữa. Em vui tính thật đấy. – Anh chàng lạ mặt trước mặt nó cười. “Ui chao! Cười gì mà duyên thế không biết. Nhìn hai cái răng khểnh của anh kìa...Anh ơi, cười lại đi nào ...” – Chẳng hiểu sao lúc này, con tim nó dường như đang nhảy múa. Thề là chưa có lúc nào mặt nó ngu ngu như lúc này. Thật đấy!!!

– Ồ...hì...xin lỗi anh. Có..chuyện gì ko ạ. – Ko hiểu sao lại ngại ngùng thế nữa. Anh ta cũng chỉ đẹp trai...ngang...Quang thôi mà. Đâu cần phải choáng thế chứ. Nhưng sao ...nó vẫn thấy anh chàng này cuốn hút kiểu gì ý...làm nó ko thể rời mắt được . Lạ quá đi... Á...không phải nó nhiễm hội chứng mê zai của Linh xù rồi chứ...ko thể nào

– Em học ở 11C7 hả? – Anh chàng đẹp trai cười rõ “duyên”.

– Vâng... à vâng. Có chuyện gì thế ạ?

– Em đưa cái này cho lớp trưởng hộ anh nhé. Cám ơn em.

– Ô. Vâng. Được ạ.

Nói rồi. Anh chàng mỉm cười với nó một cái rồi sải chân bước đi.

Oh my god!!! Nice body!!!

Đi được một đoạn. Không hiểu nghĩ thế nào mà anh chàng ấy lại quay lại thì thầm vào tai nó khiến mặt nó nóng ran.

– À. Anh quên chưa nói với em. Lúc này , anh thấy em đứng một mình ở đây. Trông điệu bộ của em .. ừm...thú vị lắm đấy.

Hơ...anh ấy...nói..nói gì...

Như thế là có ý gì????

Thú vị ư? Trông như một con ngố thì có. Aaaaa..... Chết mất.....!!!!

“Mà mình đang nghĩ gì thế này. Không phải là đang...

Á...không phải...không phải.

Nhưng sao anh ấy lại nói thế chứ...Xấu hổ quá...Mẹ ơi...

Tâm hồn trong sáng như pha lê của con đâu rồi...”

Nó thần thờ đi vào lớp. Bước đến bàn Hoàng Yến, vút toẹt vào mặt con nhỏ mồm vẫn đang ngồm ngoàm nhai bim bim. Rồi lặng lẽ trở về chỗ ngồi trước hàng chục con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Hoàng Yến ngừng ăn. Mở giấy ra xem.

Mắt con nhỏ sáng hơn đèn pha ô tô.

– A!! Chúng mày ơi. Anh Tuấn đấy, bí thư trường, anh ý...

– Anh ý viết thư cho mày hả ? – Mỵ vội chạy ngay đến.

– Hì...Không phải cưng ạ. Là giấy thông báo. Chỉ có chữ ký của anh ấy thôi. he he...

– Ui. con dở hơi. Làm tao cứ tưởng...

– Xi...Tưởng với chả tưởng. Tao lại tung chuông cho bộ tóc mới của mày lại tạp nham giờ...

– TRánh xa tao ra đấy. – Mỵ vội lùi lại.

22. Chương 22

Linh xù chạy đến chỗ nó. Mặt sốt sáng.

– Sao thế ? THU ? Mà làm sao thế?

Đáp lại Linh chỉ là ánh mắt thờ ơ đến...phát ghét..

– Làm sao đâu? – Nó ngó lơ.

– Thế thì nói cho tao biết, Hoàng Yến nó vừa thông báo cái gì đi.

– Hơ..làm sao mà tao biết được.

– Thế từ nãy giờ mày ở trong lớp làm gì hả cái đầu ngu ngốc này..- Linh xù gõ nhẹ vào đầu nó.

– Ó. Tao ko để ý lắm. Thế cái Yến nó nói gì?

– Cả lớp đã nhất trí chọn mày...làm đại diện tham gia hội diễn văn nghệ của trường nhân dịp kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường rồi cưng ạ.

– HẢ????????????? Ai cho chúng mày quyết định như thế??????

– Cả lớp mà.

– Tao sẽ giết chúng màyyyyyyyyyyyyyyyyyy..- Nó hét lên.

– Làm sao mày giết được 30 con vịt cái vớ 19 con vịt đực hả? Chịu khó tý đi. Ai biểu mày có tài làm chi. hehe. – Linh xù cười nham nhở khiến cho 49 cái miệng khác cũng nham nhở ko kém.

– Aaaaaaaaaaaaa....Tao đi chết đây.....- Nó lấy tay ôm đầu. Bất lực. Cái lũ người ko ra người, quỷ ko ra quỷ này, chúng nó định làm cái gì ko biết.

~ Sao chúng mày lại cử tao đi. Tao biết cái quái gì đâu mà biểu với chả diễn. – Nó gào lên.

– Thôi. Đừng che giấu tài năng nữa. Cái Linh xù nó khai hết cho tao rồi. – Hoàng Yến lè lưỡi trêu nó.

– Cái gì? Muốn hát hò gì thì chúng mày tự đi mà làm nhá. Tao ko tham gia đâu.

– Tao có bảo mày hát đâu. Tao biết mày chơi piano rất giỏi mà. Đừng chối.

– Bọn mày...ko. Tao ko tham gia đâu. – Nó vẫn ngoan cố.

– Đây là mệnh lệnh rõ chưa? Nếu mày ko muốn làm mất mặt tập thể thì tham gia đi. – Giọng Hoàng Yến đanh lại.

– Nhưng sao ko phải đứa khác mà lại là tao....

~~ Anh Thư. Mày tham gia đi. Mày là bộ mặt của cả lớp đấy. Đừng làm mọi người thất vọng chứ. – Linh xù cố nài nỉ.

– Sao mày lại nói với chúng nó là tao biết chơi piano hả? tao ko thích chơi piano chút nào.

– MÀY nói dối. MÀY rất thích piano .

– Ko. Tao ko thích. Không thích chút nào.

– Mày.. Nói đi. – Linh nhìn thẳng vào mắt nó.

– Nói..nói gì?

– Tại sao mày lại ghét. Mày vẫn nghĩ sự việc lần ấy là lỗi của mày ư? Mày ko thể vứt bỏ quá khứ đau buồn ấy đi để sống một cuộc sống có ý nghĩa hơn à? Mày...mày làm tao..thất vọng...Thư.

– Mày ... đừng nói nữa. Tao xin mày. Đừng nói...

Linh xù vẫn tiếp tục. Không để ý rằng đôi vai nhỏ bạn đang rung lên từng hồi. Hai bàn tay nó run rẩy. Đôi chân chỉ chực ngã nhào.

– 5 năm trôi qua rồi. 5 năm rồi đấy. Mày hãy nhìn những người xung quanh mày đi. Họ đều muốn mày sống tốt hơn. Chứ ko ai muốn nhìn thấy một Trần Anh Thư nhu nhược, hèn nhát. Chị Thu Phượng...chị ấy sẽ ko muốn nhìn thấy mày thế này đâu. Mày...

– Đừng... đừng... – Lúc này. Nó ko thể đứng vững nữa. Hai chân nó khuỵu xuống. Toàn thân nó run lẩy bẩy. Lạnh toát.

– Mày đứng lên cho tao. Nói đi. Mày có thể quên ko? – Linh nắm lấy vai nó. Lay lay.

– Xin mày...tao...

– Nói đi.. Mày nói đi.

– ...

– Linh. Cậu bỏ Anh Thư ra. Cậu làm cái quái gì đấy?

Lúc vô tình đi ngang qua, Nhật đã nhận ra có điều gì đó bất ổn. Nhất là lúc Anh Thư ngã xuống. Toàn thân ko còn chút sức lực nào. Trong lòng chợt cồn cào. Cậu chạy nhanh đến.

– Thư. Cậu làm sao thế này ? – Quang quay sang Linh. – Cậu đã làm gì cậu ấy ?

– Tao thật sự thất vọng. Không phải vì mày mà tao thất vọng chính bản thân tao. Tao ko xứng đáng làm bạn thân của mày. Nhất là..tao ko thể khiến mày quên đi nỗi đau đó. – Linh nói, nhẹ như gió. Tựa như ko có chút thanh âm nào phát ra từ cái miệng nhỏ xinh kia. – Xin lỗi mày vì chuyện hôm nay. Nhật à, đưa cậu ấy về nhà hộ tớ.

– Linh... – Nó thều thào, yếu ớt. – Tao...không thể...

– Mày đừng nói nữa. Suy nghĩ cho kỹ đi. Lúc nào tao cũng tin ở mày. Mày rất mạnh mẽ. Đúng ko ?

LINH đi thẳng. Bất chợt nhỏ thấy khoé mắt mình cay cay... nước mắt từ đâu bỗng trào ra, từng giọt. Giờ đây, nó căm ghét chính bản thân mình. Nó ko muốn nhỏ bạn phải buồn. Nhưng nó lại càng ko thể để cái quá khứ đó mãi vây kín lấy Thư được. Con bé cần phải thoát ra.

ANH THƯ thích chơi piano. Đó cũng là niềm đam mê của nó từ hồi bé xíu. Nó tham gia câu lạc bộ thiếu nhi từ hồi 4 tuổi và đặc biệt rất thích các phím đàn.

Kỳ diệu thay, dường như các phím đàn nhỏ xinh ấy cũng thích nó. Cả hai kết hợp tạo nên những bản piano khi thì nhẹ nhàng , sâu lắng. Khi thì trầm bổng, vui tươi. Các anh chị trong câu lạc bộ nói nó rất có năng khiếu nên tài năng âm nhạc nhí ấy cũng được rèn giũa một cách kỹ lưỡng hơn. Dần dần, nó được tham gia các cuộc thi về piano. Và thường xuyên đạt giải thưởng cao trong các cuộc thi đó. Nó là niềm tự hào của mẹ, của các bạn, của các thầy cô, các anh chị trong câu lạc bộ. Đặc biệt là chị Thu Phượng. Cô giáo dạy đàn của nó. Vì chị rất trẻ và vui tính lại rất yêu quý nó nên nó được đặc cách gọi bằng chị chứ ko phải bằng cô như các bạn khác.

Năm đó, nó học lớp 6. Thành phố tổ chức cuộc thi về âm nhạc. Nó rất muốn tham gia nên đã nài nỉ chị Phượng đưa đi. Chị đã đồng ý. Nó vui lắm. Có chị Phượng bên cạnh, nó sẽ tự tin hơn rất nhiều.

23. Chương 23

Thế nhưng..., nó không thể ngờ lần đó lại là lần cuối nó được nhìn thấy nụ cười tươi rói như ánh ban mai của chị.

Không thể ...

Chiếc xe tải đột ngột vượt đèn đỏ. Bất ngờ đâm sầm vào xe của nó. Cả nó và chị đều ngã nhào....

Nó bất tỉnh...

Mọi người hối hả đưa nó vào bệnh viện.

...

Tỉnh dậy, nó nghe mẹ bảo, chị Phượng đã ra đi... vĩnh viễn ...sẽ ko bao giờ trở lại nữa.

Nó sẽ ko được nhìn thấy khuôn mặt chị nữa...

Không thể thấy được nét mặt tức giận của chị trước những trò tinh quái của nó nữa...

Chị sẽ ko động viên nó. Không dạy nó chơi đàn nữa...

Chị...

Chị Phượng đi rồi...Nó còn chơi đàn để làm gì....Chẳng phải tại nó mà chị mới... đó sao ?

Lỗi là do nó...Tất cả tại nó....

...

...

~~~ Mẹ.

– Con tỉnh rồi à con gái. Đỡ mệt chưa con? – Mẹ nó ân cần.

– Con là một đứa vô dụng... phải ko mẹ?

– Không. Con là đứa con gái đáng yêu và tài năng nhất.

– Nhưng vì con mà chị Phượng... – Nó ghen ngào. Nước mắt rơi lã chã.

– Không phải lỗi tại con đâu, con đừng tự quy tội cho mình như thế chứ. – Mẹ nó ôm nó vào lòng. Nhẹ nhàng xoa đầu đứa con gái.

Nó vẫn khóc. Khóc trong vòng tay thương yêu của mẹ.

Mặc cảm tội lỗi vẫn trào dâng.

Suốt 5 năm qua. Nó cố gắng vui tươi. Cố gắng cười. Nhưng sao, nó vẫn ko thể quên..

Chị Phượng...

***

Quay lại truyện:

– Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với cậu ấy thế, Quang, nói cho tớ nghe đi. – Nhật lo lắng nhìn Thư rồi quay sang hỏi Quang.

Quang lặng lẽ nhìn Thư, thở dài.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, tại sao con bé ngốc đó vẫn chưa quên chứ. Mặc dù cậu đã cố gắng làm nó cười nhiều như thế nào.

~***

~Năm lớp 6.

Vào một ngày hè đẹp trời.

Có một cô bé xinh xắn và một cậu trai đáng yêu ...

– Cậu nhớ ...chị Phượng à? – Cậu bé hỏi.

Cô bé gật đầu. mắt hướng về một nơi nào đó...xa xăm. Đôi mắt đen, to tròn hiện hữu mồn mồn một những hình ảnh về một ký ức đau buồn .

Nỗi buồn chưa nguôi.

Mắt cô bé lại ngân ngấn nước khiến cậu nhóc bối rối. Cậu nhóc là con trai mà. Con trai lại rất sợ nước mắt của con gái.

– Đừng buồn nữa được ko?

– Lỗi là tại tớ . Vì tớ...

– Thôi. Tớ sẽ ko nhắc đến chuyện này nữa. Chúng ta chơi trò trốn tìm nhé.

– (Lắc đầu)

– Đuổi bắt vậy.

– (Lắc đầu)

– Vậy...chơi trò của con gái nhé. Nhảy dây ấy...

– (Vẫn lắc đầu)

– Làm thế nào bây giờ. Hay là chơi trò siêu nhân được ko ?

– Siêu nhân á. – Cô bé tò mò.

– Ừ. siêu nhân.

– Nhưng siêu nhân là của con trai mà.

– Vậy thì...chơi trò ‘ siêu nhân ước ‘ nhé !

– Trò ấy là trò gì ?

– Siêu nhân biết ước ấy. Thế này nhé. Cậu sẽ cầm con siêu nhân vàng này. Sau đó ước một điều để siêu nhân thực hiện điều ước ấy cho cậu. Hiểu ko ?

– Ừm....

– Ừ. Tớ cũng ước. Siêu nhân đỏ sẽ giúp tớ.

– ...

– Thử đi.

– Thôi được. Tớ sẽ thử.

– Mà này. Cậu ko được khóc đâu nhé. Siêu nhân... ừm...sợ nước mắt con gái lắm đấy.

– Thế à.

– Ừ.

– Vậy tớ sẽ ko khóc nữa.

– Còn nữa. Cậu phải cười thật nhiều vào. Siêu nhân rất thích con gái hay cười. Như thế, siêu nhân sẽ giúp cậu nhiều hơn.

– Thật sao ?

– Ừ.

– Vậy thì tớ sẽ cười.

...

– Anh Thư này, cậu có biết tớ muốn siêu nhân của tớ làm gì cho tớ ko ?

– Làm gì ?

– Làm cho cậu béo như heo...

– Á...cái gì cơ...

– Cậu nhìn cậu xem. Mấy tháng nay cậu lười ăn lắm. Nên siêu nhân sẽ ...hehe.. – Cậu bé cười đều.

– Không được. Không được. Tớ ko muốn làm heo đâu.

– Vậy thì cậu nhớ cười nhiều vào nhé. Cười nhiều sẽ ko giống heo chút nào đâu.

– Được rồi.

....

Trên cánh đồng đầy nắng và gió. Cô bé lại hồn nhiên vui vẻ cười đùa.

Bên cạnh, cậu bé cũng cười. Nụ cười của niềm tự hào, hãnh diện. Phải. Cậu nhóc làm cho TRẦN ANH THƯ cười rồi.

Vui quá... !!!

~***

~Nhưng sao lúc này, Quang lại cảm thấy bất lực. Cậu ko biết làm cách nào để người con gái ấy vui hơn. Phải chăng, giờ đây, cô bé ngày thơ ngày nào đã trưởng thành, ko còn tin vào những trò đùa trẻ thơ nữa.

Làm sao đây ?

Nhìn thấy nó đau khổ, tự dằn vặt mình mà cậu thấy xót xa quá. Cậu mong người phải gánh chịu những tổn thương nặng nề ấy là cậu chứ ko phải nó. Nhưng nào có thể...

Quang lặng lẽ bước đến bên giường của Thư. Bàn tay con bé giờ vẫn lạnh toát. Nét mặt mệt mỏi. Ko còn căng tràn sức sống như ngày nào nữa.

Đau...

Phải ! Trái tim Quang đang đau..

« Cậu ấy bị ám ảnh về một vụ tai nạn xe. Mất đi người mình yêu quý...Cảm giác ..ko dễ chịu chút nào ».

Từng lời nói của Quang như găm vào da thịt của Nhật.

Buồn giá !

Đúng rồi ! Mất đi người mình yêu thương quả ko dễ chịu chút nào...

Một giọt nước mắt vô thức rơi ra...

Đã bao lâu rồi...cậu ko khóc... ?

~***

~Ngày hôm nay đẹp quá. Gió dịu thổi qua khung cửa sổ. Một vài bông hoa layon nhỏ khẽ đung đưa theo chiều gió.

Chúng đang vui ư ?

Vui vì điều gì...trong khi...

– Hey ! Hỡi cô gái xinh đẹp. Đoán xem ta là ai đây.

Nó trở mắt nhìn vào kẻ lạ mặt phía đối diện.

– Siêu nhân ư ?

– Oh yes ! Ta chính là siêu nhân đây. Đặc biệt...ta là ‘siêu nhân ước’ , hôm nay, ta sẽ là siêu nhân ko công một ngày cho cô gái xinh đẹp đây. Cơ hội ngàn năm có một đấy. Ước đi nào !!! – Siêu nhân múa máy tay chân. Nhưng sao vụng về quá. Chắc bởi vì, siêu nhân này ...chân dài quá...trong khi bộ quần áo siêu nhân lại quá chật.

24. Chương 24

Chắc...

Thư cười. Nụ cười thích thú .

Siêu nhân cũng cười toe .

– Hay là hôm nay đổi ngược lại nhá . Cô gái xinh đẹp phải làm theo siêu nhân. Được ko ?

– Làm cái gì ?

– Một ngày ko khóc nhé . Một ngày cười thật tươi.

THƯ nhìn Quang .

Gật đầu .

Phải. Ngay lúc này đây. Nó cần Quang, cần cười với cậu bạn chí cốt .

« Một ngày cười thật tươi nhé ! »

~~~~~****

Chiều dần ngả xuống. Tiết trời se lạnh. Không gian như thấm đượm nỗi buồn của lòng người.

Nó ko khóc. Cũng sẽ ko buồn. Bởi lẽ, nó đã hứa với Quang...

Quang đèo nó trên chiếc xe đạp màu cam rực rỡ. Màu cam, màu của sự sôi động. Của lòng nhiệt huyết đang căng tràn ...của . Màu Cam cũng khiến nó cảm thấy ấm áp hơn. Nó yêu màu cam mà.

Nó cùng Quang lượn khắp thành phố. Hay nói chính xác hơn thì...Quang chở nó đi đâu, nó theo đấy. Càng về chiều, thành phố càng đông đúc, náo nhiệt hơn. Nó vẫn cứ ngồi sau xe Quang, tận hưởng cái cảm giác yên bình, dễ chịu ấy. Lòng nặng trĩu giờ đã vơi bớt buồn phiền.

Quang cũng im lặng. Có lẽ , cậu chỉ cần thế này thôi. Cậu chỉ muốn Thư luôn tin tưởng và có thể dựa vào bờ vai vững chãi của cậu bất cứ khi nào con bé cần. Như thế là quá đủ.

Con bé ngồi sau cậu lại khe khẽ hát. Chà! Giai điệu quen thuộc.

Là em chân ngắn yêu anh nhất chên đời...

Bàn chân nhỏ bé theo anh đi khắp nơi...

Nó đã trở nên yêu đời trở lại chưa nhỉ? Chắc là chưa đâu. Thoang thoảng đâu đây trong lời nói của con bé, cậu vẫn có thể cảm nhận được nỗi buồn...

Lượn khắp buổi chiều. Quang đỗ xe trước bờ hồ. Hai đứa im lặng ngồi bên nhau.

– Hết buồn chưa?

– Chưa.

– Cười lên xem nào.

– Không cười được.

– Cậu hứa với tớ thế nào hả?

– Một ngày cười thật tươi?

– Thế mà cậu đã cười đâu.

– Cậu đã làm gì để tớ cười ?. – Thư nhìn Quang, cự nự.

À phải rồi! Quên! Cậu im lặng theo nó suốt từ chiều đến giờ mà.

– Lên Vincom đập gián nhé !

– Chán phèo à. Cậu ko nhớ là cậu thua tớ bao nhiêu lần rồi hử ?

– Lần này ngoại lệ. Mọi lần tớ toàn nhường cậu mà .

– Thôi đi. – Nó trề môi. Phản đối kịch liệt câu nói hoàn toàn sai sự thật của cậu bạn . Mà cũng ko thể ngờ, một con người hoàn hảo như Quang...lại luôn thua nó, trong tất cả các trò chơi ở vincom. Đặc biệt là đập gián. Tệ hại nhất.

...

Chủ nhật. VinCom đông khủng khiếp. Ấy vậy mà chúng nó vẫn len vào được một cách dễ dàng mới sợ chứ. Hay là mấy chị soát vé thiên vị cho Quang nhỉ ? Chà ! Có thể lắm. Nhìn mặt mấy bà chị là biết. Lù lù hai chữ « đại trai ! » trên trán kìa...

Nó cùng Quang bước tới bàn đập gián. Chuẩn bị chiến đấu.

– Hey ! lần này đừng hòng tớ nhường. – Quang cười toe.

– Xi – Nó trề môi. – Đừng dối lòng nữa. Tiếp tục chuẩn bị thua nhá.

Thế rồi, 2 đứa nó lao vào cuộc chơi quên ngày tháng... ý nhằm, quên giờ giấc. Và phần thắng. Dĩ nhiên ! Thuộc về Anh Thư.

Nhưng mà cũng công nhận. Trò này vui lắm. Nó cười, cười nhiều là đằng khác. Cái miệng nhỏ xinh cứ toe toét ko ngớt.

Nó cứ đập, đập hết con này đến con khác. Luôn tay, nhanh...Mỗi con gián tựa như một nỗi buồn vậy, bay hết rồi. Bay đi để trả lại nụ cười như nắng mai của nó, như vốn dĩ nó phải thế.

Quang nhìn nó. Hãnh diện. Thư cười. Ha... Nhìn con nhỏ cười ko cười theo mới lạ.

Vui quá!

Quang thích nhìn thấy nó cười. Nó cười... đẹp lắm!

– Vui ko?

– Cũng vui.

– Cậu... đừng buông nữa nhé. Được ko?

– ...

– Hứa đi nào. Vứt bỏ cái quá khứ đau buồn ấy đi. Sống tốt hơn với những gì mình đang có, như thế cuộc sống sẽ có ý nghĩa gấp nhiều lần.

– Có thể...vứt bỏ dễ dàng ...thật sao?

– Đương nhiên rồi. chỉ cần cậu nghĩ đến những cái tốt đẹp nhất. Nghĩ rằng, mỗi ngày ta được sinh ra trên thế gian, được sống... đã là điều hạnh phúc và có ý nghĩa nhất rồi. Bên cạnh cậu vẫn còn rất nhiều người quan tâm tới cậu và...ko ai muốn nhìn thấy một Trần Anh Thư lúc nào cũng ủ rũ đâu.

– Nhưng...

– Mẹ cậu... đã rất đau lòng khi thấy cậu như thế.

– ...

– Tổ cũng vậy. Ko dễ chịu chút nào đâu.

Nó vòng tay ôm ngang bụng Quang (lúc này, Quang vẫn đang đèo nó), tựa vào lưng cậu bạn.

– Cho tổ mượn nhờ lưng cậu một chút nhé. Tổ buồn ngủ rồi.

Huy cười nhẹ. Tiếp tục đạp. Những guồng xe có phần nhẹ nhàng hơn. Chậm chạp hơn.

Dường như..cô bé đã hiểu ra... “Giữ bỏ quá khứ buồn, sống tốt hơn với những gì mình có.” Nó ko cô đơn.

Trời ko trăng. Nhưng có sao. Lấp lánh cả một bầu trời. Ánh đèn đường chiếu rọi vào chiếc xe đạp màu da cam nổi bật đang lặng lẽ lăn trên đường. Bóng hình đôi trai gái in xuống mặt phố với bao suy nghĩ khác nhau. Nhưng sao... đâu đó..trên môi 2 người bạn trẻ...vẫn thấp thoáng nụ cười .

....

– Này , chị uống nước đi. – Kent đặt ly nước cam trên bàn, bảo nó.

– Sao tự dưng tốt bụng thế nhóc. – Nó ngạc nhiên.

– Không uống thì thôi. Tôi uống. – Thằng nhóc gắt gỏng.

– Ấy, chị có bảo là ko uống đâu. Cậu để đấy đi.

Kent để ly nước về chỗ cũ. Kéo ghế ngồi xuống cạnh nó.

– Nghe nói...tâm trạng chị ko ... được tốt hả?

– Ừm. Nhưng giờ thì tốt hơn rồi. Chị... ko muốn làm mọi người lo lắng nữa. Từ nay, chị sẽ...cười. Sẽ ko buồn vì quá khứ nữa....sẽ.. yêu đời hơn.

25. Chương 25

– Thế mới tốt chứ. Thế này mới đúng là bà chị đánh đá của tôi. – Kent vươn người ra sau, nói băng quơ...

– Hi...cậu cũng quan tâm...chị hả?

– Hơ...chị đừng tưởng bỏ quá. Tại mấy hôm nay chả có ai để tôi chọc tức cả. Nên chán. Qua đây hỏi chị xem bao giờ chị khoẻ để...hehe...

– Thế mà tôi lại nghĩ tốt cho cậu... – Nó xì mặt.

– Thì cứ coi tôi là người tốt đi. Tôi ko phản đối. Há há...

– Cái đồ... đười ươi.

– Ế. ko có con đười ươi nào đẹp trai như tôi đâu bà chị à.

– Xí...

Nó cười vang. Ah! Quang nói đúng. Cuộc sống sẽ càng có ý nghĩa hơn khi ta vui, khi ta cười.

– Chị...có định chơi piano nữa ko?

– Cậu cũng biết tôi biết chơi đàn hả?

– Đương nhiên. Hồi nhỏ . Tôi có nghe chị đàn rồi.

– Cũng ko biết nữa.

– Chị tham gia văn nghệ ở trường đi. Chị chơi đàn rất hay mà.

- Cậu đang khen tôi đấy hả?
- Cứ cho là thế đi. Nói đi nào. chị sẽ tham gia chứ.
- Sao lại muốn tôi tham gia thế?
- Vì chị chơi đàn rất tuyệt.
- Nhưng ...lâu rồi..tôi ko...
- Đừng lo. Tôi sẽ giúp chị.
- Giúp...?
- Phải! - Thành nhóc cười tươi.

Nó lững thững bước đi trên con đường quen thuộc. Không khí trong lành, mát mẻ, dễ chịu.

Hôm nay, nó nói với Quang và Kent là muốn đi học một mình,cho tinh thần sảng khoái hơn. Ban đầu, Quang nhất quyết ko chịu, sợ nó...nghĩ bậy bạ. Nhưng rồi...khi nghe “tiếng thét ra lửa” của nó, cậu đành ngậm ngùi đồng ý. Mặc dù trong lòng ko vui chút nào. Nghĩ lại, nó cũng thấy buồn cười quá. Cái mặt của Quang lúc tức xì khói mà ko làm được gì nó. Trông như trẻ con bị giành mất cây kẹo ngon ý, khổ sở lắm...

Đang đi, bỗng...

- Hi! Em. Em đi học một mình hả?

Nó quay lại. Trố mắt nhìn vào kẻ lạ mặt. Là anh chàng bí thư hôm trước đây mà ... ôi chào!!

- Ồ...chào...chào anh. Anh...cũng đi đường này ă. - Sao hôm nay nó ngoan thế nhỉ?
- Anh thì hôm nào chả đi đường này. Nhà em...gần đây hả?
- Vâng. À ko. Cũng ko gần lắm. Bình thường à...
- Ủ. - Anh Bí thư cười. Công nhận anh ý cười duyên thật. Lại đẹp trai nữa.

“Anh bí thư tên là Nguyễn Thiên Tuấn. Hiện đang học 12C1. Học trên nó 1 lớp. Tướng tá cao ráo, da trắng, mũi cao, rất ra dáng công tử bột. thêm vào đó là mái tóc lãng tử, và nụ cười chết người, chết cả “ruồi”. Thành tích học tập: Đáng nể. Thành tích thể thao: Miễn bàn. Thành tích “Sát gái”: Hiện chưa rõ thông tin. Tóm lại là:duyet.Anh là mẫu bạn giai lý tưởng của mọi cô gái hiện đại.”

- Sắp tới. Trường ta tổ chức kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường. Em có tham gia ko?
- Em...cũng ko biết.
- Sao thế? Sao lại ko biết?
- Em...khó nói lắm ă. Anh... đừng hỏi em được ko?
- Có chuyện gì với em à? Nói cho anh được ko? ... ừm...nếu em thấy anh đáng tin cậy...hì...

- ...

- ...

- Anh bí thư này...
- Gọi anh là Tuấn đi. Đừng gọi bí thư. Nghe ko thân thiết gì cả.

“Thân thiết ư? “

- À, vâng. Anh Tuấn. Nếu một người...vì em...mà... Ừm...em...em..xin lỗi. Nhưng em ko biết nói thế nào cả. Nói nữa thì em...sẽ khóc mất. Em xin lỗi.
- Ko sao mà. Khó nói thì thôi. Em thấy tin tưởng anh là anh thấy vui rồi.

– ...

– Anh ko biết em buồn vì chuyện gì. Nhưng anh vẫn muốn nói với em rằng. Hãy luôn mỉm cười cho dù điều đó có khó khăn đến thế nào đi chăng nữa. Và, hãy khóc...khi điều đó làm cho em thấy dễ chịu hơn. Thế thôi. Cố lên nhé.

– Cám ơn anh. – Nó mỉm cười. Anh ấy thật sâu sắc.

– Ủ. ko có gì đâu. Rất vui khi được làm quen với em. À, mà em tên gì nhỉ ? Nói chuyện mãi mà vẫn chưa biết tên em ?

– À. ANH THU ạ.

– Hẹn gặp lại em nhé. Cố gắng lên. Anh sẽ rất vui nếu em tham gia hội diễn văn nghệ lần này. Sẽ vui lắm đấy. – Nói rồi, anh nháy mắt với nó rồi chạy thẳng vào lớp.

Chà ! Nhanh thật đấy. Mới đây mà đã đến trường rồi.

Hơi tiếc !!!

Mà hình như, nó...có...dịu dàng hơn thì phải.

~*****

– Hôm nay mày đến sớm thế ? – Hà my trở mặt ngạc nhiên. Cũng có gì lạ đâu. Bình thường, nó luôn luôn là đứa đi học muộn nhất lớp mà.

– Thì phải có lúc người ta đổi khác chứ. chẳng nhẽ lúc nào tao cũng đi muộn à. – Nó cãi lại.

– Ô. Là tao thấy...lạ...thôi mà. Mà này, chuẩn bị văn nghệ văn gừng đến đâu rồi ? Mày định hát hay hoà tấu....

– Zời ơi. Mệt quá. Tránh ra cho tao ngủ, cái bọn này.

Linh xù bước vào lớp. Đã thấy nhỏ bạn đến từ lúc nào. Mặt nhỏ gục xuống bàn. Vẫn buồn ư ? Linh thấy mình vô tâm quá. Từ hôm trước tới giờ, nó ko gọi điện hay nhắn tin hỏi thăm Thư lần nào. Nó ghét mình quá. Đáng nhẽ lúc này, nó phải là người hiểu Thư nhất, luôn ở bên cạnh mỗi khi con bé buồn mới phải. Vậy mà....

Nhỏ để cặp xuống bàn. LẶng lẽ nhìn Thư. Mới có 2 ngày mà sao thấy con bé xanh xao quá. Có lẽ nó ko nên bắt ép Thư nhớ về cái quá khứ đó. Chính nó đã khơi nguồn sợ hãi, ám ảnh trong lòng Quang. Phải ! chính nó. Vậy thì giờ đây, nó lấy tư cách gì để an ủi nhỏ bạn bây giờ. Ngay cả nó cũng tự ghét bản thân mình ghê gớm. Chắc có lẽ Thư cũng thế. cũng ghét nó, ghét cay ghét đắng con bạn thân vô tâm.

LINH toan bước ra ngoài thì ...

– Mày đến rồi à? – Giọng Anh Thư vẫn bình thản đến lạ. Dường như ko có chuyện gì xảy ra.

– Ồ..tao...

– Đi ăn sáng với tao nhé. Còn sớm mà.

– Ô...

26. Chương 26

LINH chưa kịp phản ứng thì Thư đã kéo tay nó đi. THU ko ghét nó sao? Sau ba nhiều chuyện xảy ra. THU vẫn coi nó là bạn sao?

- Mày...còn giận tao ko? – Linh ngập ngừng.
- Giận? Giận mày về cái gì mới được chứ? – Thư ngạc nhiên.
- Chuyện hôm trước...về...
- À. Ko. Có gì phải giận mày. Cái con này. Ko hiểu sao tao có thể làm bạn thân lâu năm với một con nhỏ “máu lên não chậm” như mày nhỉ? Đồ ngốc! Tao phải cảm ơn mày mới đúng. Giận đối gì nào?
- Tao ...ko hiểu.
- Haizzz... Nghe này Linh. Bây giờ, tao hết buồn rồi. Thật đấy. Nhờ mày mà ...tao có thể sống tốt hơn. Ko còn chìm trong cái nỗi buồn tưởng chừng như vô hạn ấy nữa. Và tao biết. chị Phượng, chị sẽ giận tao, nếu suốt ngày tao ủ rũ mà quên đi thực tại. Xung quanh tao, tất cả mọi người đều rất quan tâm tao, yêu quý tao. May mắn đến với tao còn chẳng hết. Thử hỏi, tao còn buồn cái gì nữa nào.
- ...
- Bởi vì, tao có một người mẹ tuyệt vời, một cậu bạn chí cốt vui tính, quan tâm. Và...một con nhỏ bạn thân “ngốc” nhất quả đất nữa. Tao còn mong gì hơn.
- Thật chứ!
- Mày thấy tao giống nói đùa lắm hả?
- Ko. Mày làm tao...ngạc nhiên. Tao còn tưởng...mày sẽ ghét tao. Sẽ ko còn muốn làm bạn với tao nữa...
- Ngốc! Ngốc! Ngốc! Mày mà còn có cái ý nghĩ dở hơi ấy nữa thì tao sẽ ...cạo trọc đầu mày đấy. Rõ chưa?
- Ừm. Rồi.
- Bây giờ, tao sẽ thông báo một quyết định quan trọng cho mày nghe.
- ???
- Tao sẽ tham gia hội diễn văn nghệ sắp tới. Yêu cầu mày cổ vũ thật nhiệt tình.
- Thật sao? – Linh hét lên vui sướng . Cũng lâu rồi nó ko được nghe Thư chơi đàn mà .
- Và mày phải lấy công chuộc tội ngay bây giờ. Can tội làm tao tốn mất mấy trăm kilo calo để giải thích cái điều “tắt yếu” với mày. Khao tao chiều hôm nay đi.
- Ui zời. Tưởng gì. Vô tư đê. Nhưng ko được vượt quá giới hạn cho phép nghe chưa.
- Tao lại cứ thích vượt đấy. Ko đủ tiền thì “cắm” mày ở đây rửa bát bù. haha..
- haahaa....còn lâu....
- Hai con nhỏ cười lớn. Làm ai nấy cũng phải hiếu kỳ quay lại. Mặc kệ. Chúng nó đang vui mà. Chẳng phải mọi người vẫn thường nói “ko nên hoàn sự sung sướng đó lại” sao? Huống hồ...chúng nó đang rất vui mà.
- Ôi sao yêu thế!
- Cách đó ko xa, cũng có một anh chàng đang cười.
- Ở đâu đó trong trường...
- Các chị...các chị...là ai? – Uyên sợ sệt nhìn đám con gái trước mặt mình, mặt ai nấy cũng đờ đờ sát khí.
- Hối nhiều làm gì hả em gái. Chị chỉ đến để cảnh cáo cho em biết , khôn hồn thì tránh xa hội trưởng Quang ra. Ko thì đừng có trách bọn chị ác độc. – Một con nhỏ nhuộm tóc vàng, phấn son lòe loẹt chỉ thẳng vào mặt Uyên, nói.
- Em..em ko có...
- Còn chối sao? – Tiếng nói trong trẻo cất lên. Nhỏ Ngân bước lên trước, dáng vẻ kiêu sa, thanh cao, khác hẳn lũ con gái phía sau. Nhìn vào đôi mắt sợ hãi của Uyên, nước mắt chỉ chực trào ra.

- Em...em...
- Chẳng phải mày cũng thích Quang sao?
- Em...
- Hôm đó, sau vườn trường. Tao đã thấy mày, và Quang. Cái cách mày nhìn Quang, ai cũng có thể hiểu mày đã thích cậu ấy. Mày còn quanh co chối cãi sao?
- Chị...
- Đừng nhiều lời nữa Ngân. Tắt cho nó mấy cái là im re liền. - Con nhỏ tóc vàng hùng hồn.
- Bình tĩnh. Nào, nói đi, mày có thể tránh xa Quang được chứ...
- Em...
- Nói. - Ngân gằn giọng.
- Ko. Em ko thể. Em xin chị. Những hãy để em âm thầm thích anh ấy có được ko? Em sẽ...em sẽ ko nói cho anh ấy biết. Em...
- Ko bao giờ. Ha. Thích trong âm thầm ư? Thật nực cười. - Ngân cười lớn. Lũ con gái đằng sau cũng bắt chước cười theo. - Mày nghĩ tao sẽ ngu ngốc đến mức đó sao. Nói lại lần nữa. Mày có tránh xa Quang được ko?
- Em...em xin lỗi. Nhưng em ...em ko thể...- Lúc này, nước mắt dường như ko nghe lời Uyên nữa. Nó cứ tuôn ra, ướt đầm khuôn mặt bé bỏng đang run lên vì sợ hãi.
- Thế là ko nhân nhượng được rồi. Đáng tiếc thật. - Ngân nói lớn. Bất ngờ, con nhỏ tát mạnh vào mặt Uyên, khiến con bé chao đảo rồi ngã nhào.
- Tao đã nói rồi mà. Quang là của tao. Tốt nhất là nên tránh xa cậu ấy ra. Cho mày thêm một cơ hội đấy. Nói lại xem nào.
- Ko. Em sẽ vẫn thích anh ấy, cho dù anh ấy ko thích em. em cũng vẫn yêu anh ấy...

CHÁT!!!

Cái tát như trời giáng lại vang lên, hạ xuống mặt Uyên, khuôn mặt con bé đỏ rộp lên, chan hoà cùng nước mắt, nóng bỏng.

- Ngoan cố thật. Chẳng nhẽ tao ko còn cách nào trị nổi mày nhỉ? Con nhóc cứng đầu. Nhưng cũng đáng khen cho tình yêu đầu đời chứ nhỉ...Hi sinh lớn đấy. Haizzz... Thực ra tao cũng ko muốn dung đến hạ sách này đâu. Nhưng tại mày...cứng đầu quá.
- Nói rồi, Ngân rút từ trong túi ra một con dao nhỏ. Ánh sáng chiếu vào khiến con dao loé sáng lên, chói mắt. Uyên lùi lại, ko thể ngờ, bọn người này lại dùng đến chiêu này. Độc ác quá. Nó kêu lên, hy vọng tìm được sự giúp đỡ của ai đó. Nhưng...vô ích. Giờ đã tan học. Các lớp đã tan từ lúc nào, hơn nữa, khu vực này lại ít người lui tới. Tuyệt vọng, con bé khóc trong sợ hãi, trong sự hoảng loạn.
- Thế nào, thay đổi quyết định chưa?
- Chị...chị định làm...làm...gì...?
- Chà, ngây thơ nhỉ? Còn phải hỏi sao? Tô điểm thêm cho khuôn mặt nhỏ bé kia vài đường ...hoa văn. Chắc sẽ đặc biệt lắm nhỉ?

27. Chương 27

– Đùng...chị... ùùng...

– Giờ hối hận cũng ko kịp nữa đâu. Tao cũng muốn thử xem, với vết rạch trên mặt, mày còn có thể tự tin mà thích Quang nữa được ko.

– Chị...làm như thế là ...là vi phạm...vi phạm..pháp luật...

– Pháp luật ư? Mày nghĩ bọn tao sợ à. Tiền nhiều để làm gì? Ngây thơ. ngây thơ!!!

Ngân cầm con dao tiến đến gần Uyên hơn, con dao đang kề gần vào khuôn mặt vẫn nóng đỏ sau 2 cái tát lúc nãy. Toàn thân con bé run lẩy bẩy, sợ hãi. Bất chợt, con bé đẩy nhỏ Ngân ra, toan chạy đi, nhưng lại bị 2 con nhỏ khác túm lại. Nhỏ Ngân chao đảo, suýt ngã. Tức giận, nhỏ tát vào mặt Uyên cái nữa. Rồi, từ từ giờ con dao nhỏ lên, rạch một đường nho nhỏ ở má phải của con bé. Lũ con gái đằng sau cười vang.

– Thế nào hả? có cảm nhận được gì ko thế?

– Chị...chị...là một...con...rắn độc. Anh Quang...sẽ ko bao giờ thích chị...ko bao giờ...Uyên nhìn thẳng vào mặt Ngân, nói, mặt ko biểu lộ chút cảm xúc nào. Từng giọt máu trên má con bé từ từ chảy xuống. Gió phả vào mặt làm vết thương xót hơn.

– Câm mồm. Mày còn được quyền nói nữa sao? Quang là của tao. Quang sẽ yêu tao, chỉ nay mai thôi. Nghe rõ chưa hả con nhỏ ngu ngốc. Hay mày chê vết rạch này vẫn còn nhỏ. Để tao giúp mày thêm vậy nhé. – Ngân giờ con dao lên, chuẩn bị rạch đường thứ 2 trên má con bé.

Uyên nhắm chặt mắt lại. Nó mong...mong ai sẽ đến cứu nó lúc này đây. Anh Quang, ko...anh Quang ko thể đến, anh Quang sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy nó lúc này. Thương hại ư? Ko. Nó ko muốn thế. Ko bao giờ. Bạn bè? Nó ko có bạn. Ko có một ai. Nó cô đơn, trống trải. Nó chỉ là một con nhỏ thừa thừa trong lớp, trước một lũ nhà giàu khinh người, nó chỉ là người vô hình trong cái tập thể 10C3 đó thôi. Thế đấy, nó còn trông mong cái gì bây giờ. Sẽ ko ai đến cứu nó đâu. Ko ai cả...

Nỗi sợ hãi choáng ngợp tâm trí. Nó ngất đi, và ko biết gì cả. Nó chỉ cảm nhận được rằng, có ai đó, ai đó đang bế nó đi... ầm quá...Là anh Quang ư? ko phải rồi...vậy thì là ai...

~~***

– Chết tiệt . Làm gì mà lâu thế ko biết. Tính ngủ trong văn phòng luôn chắc . Đăng ký văn nghệ mà cứ như... – Kent đá đi đá lại đồng lá dưới chân. Lâu bầu . Cũng phải ! Giờ đã hơn 12h trưa. Vậy mà bà chị “yêu quái” vẫn bắt cậu đứng đợi “mòn mỏi” ngoài này để đi lo cái vụ “văn thị nghệ” sắp tới. Đói sắp lả người ra rồi đây này . Mỏi quá! Đi kiếm cái gì ăn đã !!!

Rời canteen với 1 đồng đồ ăn trong tay. Kent hí hửng bước ra sau trường. Nơi yên tĩnh nhất và nhàm chán nhất mà cậu từng thấy. Nhưng mặc kệ, lúc này cần “giải tỏa căng thẳng” cho cái dạ dày yêu quý của cậu đã . Rồi ...tính sau .

– Phải rồi đấy Ngân. Cho nó nhát nữa đi. Cái vết lúc nãy còn nhỏ quá. Nó chưa sợ đâu . – Chà ! Giọng con gái. Nghe mà váng vất cả đầu óc. Con gái mà giọng cứ the thé lên.

– Chị...

– Nào, chuẩn bị tinh thần chưa em gái ... Chắc lần này ko đau đâu nhỉ ? – Giọng của đứa con gái khác . Chắc đứa này chủ mưu đây. Giọng bình thản đến lạ. Lại có gì đó khiến con người ta rợn người .

Có vẻ như “nạn nhân” đã kiệt sức rồi thì phải. Có nên ra tay làm “anh hùng” một lần ko nhỉ? Kent nghĩ bang quơ . “Thôi, mình là người tốt mà. Mặc kệ cô gái đáng thương kia có là “mĩ nhân” hay ko. Cứ cứ đã.”

Kent bước tới trước. Bàng hoàng nhận ra người con gái đó. Là Uyên!!! Nhỏ đó làm gì bọn người này để ra nông nổi vậy chứ. Đối diện Uyên là một ...à ừ ...coi là “mĩ nhân” đi. Cũng đẹp mà ! Nhưng ánh mắt cô ta đáng sợ quá. Khiến Kent hơi lạnh sống lưng. Nhưng ko sao! Cậu cũng quá quen với những màn đánh nhau này rồi. Huống hồ, cậu là “con trai”.

– Ý đông hiệp yếu. Như vậy là ko công bằng đâu mấy chị à?

Kent dựa lưng vào tường. Hai tay đút túi quần, bình thần. Gió lay động vài lọn tóc nhỏ xoà trước trán. Trông...đẹp trai!!!. Lũ con gái mắt sáng hơn đèn pha, nhìn Kent đắm đuối.

Duy chỉ có một người, ánh mắt vẫn ko đổi.

– Cậu là ai? Đây ko phải chuyện của cậu . Đừng xía vào.

– Nhưng tôi lại muốn “xía” vào thì sao đây. Huống hồ, cô gái kia...là bạn cùng lớp với tôi.

– Đừng nhiều lời nữa. Cậu tránh ra đi.

– Chà ! Tiếc thật đấy. Ko biết mọi người sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy những tấm hình này nhỉ? Bà chị xinh đẹp, chị “ăn ảnh” lắm đấy. – Kent cười khẩy. Nụ cười đẹp mê hồn. Lắc lắc chiếc ip 6plus trên tay.

– Cái gì...

– Xin lỗi. Nhưng tôi lại là người...hơi bao đồng. Nên vô tình chụp được những bức ảnh...đẹp.

– Ngân. Bỏ đi. Ảnh đấy... – Mấy con nhỏ khác sợ, lay tay kẻ cầm đầu. Ngụ thật! Mắc bẫy rồi!

Ngân quay lại phía nhỏ Uyên, tức tối. Rồi quay gót bỏ đi. Ko quên tặng Kent 1 tia nhìn sắc lẹm.

– Xoá đi.

– Xoá gì?

– Ảnh.

– Oh! Ok. Ok. If you want.

Nói rồi, Kent giả vờ lời điện thoại ra bấm bấm. MÀ thực ra thì có bức ảnh nào đâu. Lừa lũ đầu heo này dễ dàng thật.

Xong, sau khi lũ con gái bước đi. Kent chán nản nhìn Uyên. Ngất rồi sao? Nhỏ này ...gan bé thật .

Kent nhún vai. Đành cúi thấp người bế Uyên lên.

(tg phải đi chs vs gấu oy.pipi các mem.mai tg up tiếp)

~~

28. Chương 28

Khi tỉnh dậy.

Mỗi mệt quá !!

Đầu óc Uyên dường như vẫn đang quay cuồng . Vết rạch trên má vẫn còn rát mặc dù đã được ai đó băng bó cẩn thận lại. Nó khó nhọc nhấc 2 hàng mí mắt lên, chợt nhận ra có rất nhiều người đang ở bên cạnh nó. Có bác Lan, anh Quang, chị Linh, chị Linh và cả cậu bạn khó ưa , Kent nữa. Sao lại có nhiều người thế này . Chuyện gì đã xảy ra??? Ai...ai đã đưa nó về đây ...

- Cháu tỉnh rồi à? – Bác Lan dịu dàng hỏi.

- Bác. Cháu ổn ạ.

- Nhìn mặt cháu kìa . Sao lại ra nông nổi nàu chứ, may mà thằng Kent...

- Kìa bác... - Kent huých tay bác Lan.

- Là Kent? Cám ơn...cám ơn...cậu...

- Ko có gì. Tôi chỉ tình cờ đi qua thôi.

- Ai đã đánh em thế . Nói đi Uyên. – Thư sốt sắng.

- Mày yên đã. Để cho em nó nghỉ ngơi đã chứ. – Linh trách.

- Ừ nhỉ? Quên. Thôi, em nghỉ đi nhé . Chị ra ngoài đây.

- Này, bố mẹ cô ấy đâu.???- Kent ghé tai Thư, hỏi nhỏ.

- Con bé tội nghiệp lắm. Bố mẹ nó chỉ lo kiếm tiền thôi. Ko quan tâm gì cả. Sáng thì đi làm sớm. Tối mịt mới về. Có bố mẹ mà cũng như ko...Hầu như con bé chỉ có 1 mình thôi...

- Thế à . Kent quay lại nhìn Uyên, nét mặt có vẻ khá hơn nhiều. Con bé...đáng thương thật...

- Uyên này...

- Dạ ???

- Là ai đã đánh em vậy ? – Quang hỏi.

- À...Em ko biết. Các chị ấy ko nói tên.

- Xinh lắm đấy anh Quang. - Giọng Kent chen vào. Nhưng mắt vẫn tập trung vào chiếc Ip 6plus.

- Vậy tại sao họ lại đánh em. Em biết ko ?

- À...em...

Uyên ngập ngừng. Ko, nó ko thể nói cho anh Quang biết cái lý do ấy được. Làm sao có thể nói rằng các chị ấy đánh nó là vì nó... thích lắm...anh Quang chứ.

Nó ko muốn anh biết. Bởi ...người mà anh Quang thích ko phải là nó. Mà là người ấy, nó...mãi mãi ko thể bằng chị ấy được. Ko thể thay thế vị trí của chị ấy trong trái tim anh.

Nó...chỉ có thể... âm thầm thích anh mà thôi.

Và...nó cũng chỉ mong có vậy. Nhìn thấy anh vui, với nó là quá đủ. Được anh quan tâm. Thế là đã rất hạnh phúc rồi...

- Sao?

- À...chỉ là xích mích nhỏ thôi ạ.

- Vậy à...Thế tại sao lại ra tay độc ác như thế chứ. – Thư từ trong bếp đi ra, nói giọng bất bình.

- Ừ. Lúc đầu tao cứ tưởng là đánh ghen cơ đấy. Dám rạch mặt người ta. Bọn này ghê thật. - Nhỏ Linh nói thêm vào.

- Không...không phải đâu chị.... đánh ghen gì chứ...- Uyên giật mình.

- Ờ..thì chị có bảo người ta đánh em vì ghen đâu nhóc. Ngốc ạ. Lần sau đừng dại mà gây sự với những loại người như thế nữa nhé. Nguy hiểm lắm. May mà lần này có thằng Kent... Kent nhờ ..

- Chị ko phải đá đều em nhớ chị Linh. Tình cờ thôi mà.

- Đá đều á. Oh no no. Nhóc đẹp trai...bà chị hiền lành tốt bụng là chị đây đâu nở nào làm thế. hì ...

- Hiền lành cơ đấy....- Thư bĩu môi với cái câu nói hoàn toàn sai sự thật của nhỏ bạn.

- Chứ sao.

- Y hệt bà chằn Thư. Anh Quang nhờ .

- Ê...nói gì đấy.... – Thư găm gừ.

- Anh đồng ý cả 2 tay 2 chân.

Nói xong, 2 anh em cười ha hả khoái chí. Còn 2 mục sư tử hà đông kia thì ...khóí bốc nghi ngờ...

Tới số rồi nhá ...2 thằng kia...

Grrrrrrr...!!!

....

– Bọn chị về nhá, vào nhà nghỉ ngơi cho khoẻ đi rồi mai còn đi học.

– Vâng. Em cảm ơn anh chị nhiều lắm.

– Thôi, vào nhà đi.

Uyên lặng lẽ nhìn 4 bóng dáng bé nhỏ ấy, chợt thở phào nhẹ nhõm. May mà mọi người ko biết cái lí do chết tiệt ấy.

...

“Hãy để em âm thầm thích anh...cho đến lúc em...tìm thấy hoàng tử thật sự của đời em, anh nhé...”

...

– Quang này...

– Gì ???

– Cậu có thấy cái lý do “xích mích” của cái Uyên hơi vô lý ko?.

– Tại sao?

– Uyên vốn rất trầm tính. Ít nói thì...gây sự với ai được chứ. Con bé vốn rất hiền lành mà.

– Tổ cũng ko biết được. Nhưng cũng có nhiều lý do mà, đâu cần phải nói nhiều thì mới xảy ra xích mích đâu.

– Cậu...chả hiểu gì cả ... – Nó cau có vì cái vẻ mặt ngây thơ vô số tội của cậu bạn rồi quay sang phía thằng nhóc Kent, nãy giờ vẫn câm như hến, chẳng nói câu nào. Bình thường, thằng nhỏ đâu có thế.

– Này, cậu có nhìn thấy mặt lũ đánh Uyên ko?

– Có.

– Như thế nào?

– Chị hỏi làm gì nhiều thế?

– Tôi muốn...biết thôi. Xem bọn người đó như thế nào... để mà tránh.

– À. Đúng rồi. hè hè ...- Kent cười vô cùng đều.

– Grrrrr.....

– Xinh. Model. Tóc đỏ. Cao. Da trắng.

– Cứ như hot girl ý nhỉ?

– Đúng rồi đấy. Xinh nhưng ác.

– Ờ...

Vừa đi. Nó vừa tiếp tục suy nghĩ. Tóc đỏ ư? Chẳng nhẽ...

Đúng rồi. Trường nó vốn ko cho nhuộm tóc, nhất là những màu rực lửa như thế. Duy...chỉ có 1 người.... nhờ vào thể lực gia đình nên được tự do.

Nhưng tại sao...Uyên lại giẫy vào con nhỏ đó chứ

...

– Thư...

- hã ...???
- Cậu suy nghĩ cái gì thế. Gọi mãi từ nãy đến giờ mà mặt cứ đơ đơ ra.
- Nghĩ gì đâu... Mà cậu bảo gì?
- Cậu đã đăng ký văn nghệ rồi hã?
- Ủ. Độc tấu piano. Nhưng tớ ko rõ là mình còn có thể đàn sau ngần ấy năm ko tập luyện ko nữa...
- Ko sao đâu. Tớ tin là cậu vẫn sẽ làm được thôi.
- Mong là thế. Nhưng hiện giờ ...tớ làm gì có đàn. Cây đàn cũ bị tớ phá tan tành rồi. Mà giờ chắc cũng chả đủ tiền mua cái mới. Piano đắt lắm. Đành phải tập ở trường thôi.
- Tôi đã nói là sẽ giúp chị rồi mà . Yên tâm đi. – Kent nói chắc nịch.
- ...

29. Chương 29

-
 - Mời cậu ký vào đây.
 - Được.
 - Cảm ơn cậu chủ. Ông chủ đã thanh toán hết rồi. Tôi về đây ạ.
 - Ông về đi.
- Sau khi hoàn thành thủ tục nhận hàng. Kent quay lại, thấy bà chị yêu quái mắt vẫn mở to hết cỡ và đang dán chặt vào vật thể trước mặt. Ko nói nổi một lời nào vì...quá ngạc nhiên.
- Cái...cái...này... – Nó lấp bắp như gà mắc tóc.
 - Đàn đây. Piano. Chị thích ko?
 - Cậu lấy đâu ra tiền mà
- Mắt nó vẫn ko rời cây đàn piano màu đen, bóng loáng và mới coong. Nó thật ko thể ngờ cây đàn đẹp “kinh khủng khiếp” này lại sắp là của nó. Hơn nữa lại do cậu em họ trời đánh dành tặng.
- À. Ko phải tôi mua đâu. Bố tôi trả tiền đấy. Ông ấy cũng biết chị thích đàn thế nào mà. Chỉ là chủ ý của tôi thôi.
 - Ôi.....Tôi... à chị.....vui quá điaaaaa..... Yêu cậu em này thế.
- Lúc này, như bưng tỉnh, nó sung sướng ôm chầm lấy Kent, hét vào tai cậu nhóc như muốn thủng màng nhĩ luôn. Nó vui lắm. Mấy năm rồi...nó ko được chơi đàn, ko được đụng đến 1 phím đàn nào. Giờ đây, nó mới thấy mình thật ngu ngốc. Niềm đam mê từ hồi bé xiu của nó....sao nó lại nhẩn tâm lãng quên lâu như vậy chứ.
- Ôi, cậu em yêu quý, tuy nhiều lúc hơi ...yêu quái...nhưng sao lúc này nó lại đáng yêu thế ko biết. Hiểu tâm lý chị em đến lạ. Giờ đây, nó mới chợt nhận ra...thằng nhóc có thêm một điểm chung với chú, đó là rất tâm lý...hehe.
- Được... được...Kent ơi, i love u.....
- ...

Còn thằng nhóc Kent thì hơi...choáng do cú phần khích quá độ của bà chị. Suýt nghẹt thở. Nhưng....thằng nhỏ cũng thấy vui vui... Bà chị của nó... đang khóc...vì sung sướng kìa

Bản Alone nhẹ nhàng vang lên trong ko gian. Từng ngón tay thon nhỏ miết nhẹ trên từng phím đàn, hoà cùng những cơn gió nhẹ chứa chan xúc cảm sâu lắng của lòng người tạo thành bản nhạc piano nhẹ nhàng, sâu sắc.

Đã bao lâu rồi nó ko cảm nhận niềm vui sướng này ? Khi nó và đàn “là một” . Cảm giác ko cũ ko mới cứ len lỏi trong tâm giác nó, hoà trộn lại, như đưa nó đến với một thế giới mới, thế giới chỉ có nó và âm nhạc, chỉ có nó với những phím đàn nhỏ xinh, chỉ có nó với piano .

Niềm yêu thích, đam mê này đã bị người chủ nhân tâm là nó lãng quên bao lâu rồi nhỉ ? Một khoảng thời gian đủ dài để biết nó vẫn còn yêu piano đến cỡ nào. Nó yêu lắm, yêu tất cả ...những gì liên quan đến đàn. Chỉ nhỏ bé thôi nhưng sao vẫn lớn lao với nó thế .

Bản nhạc cứ thế vút cao lên rồi lại trùng xuống, nhẹ nhàng.... Nó sung sướng đến nỗi rơi cả nước mắt. Từng giọt, từng giọt ...cứ thế rơi, rơi vào những phím đàn mới tinh. Phải! Nó khóc, khóc trong niềm vui tột cùng, khóc trong niềm đam mê đã bị lãng quên bấy lâu nay.

.

.

.

Bốp bốp

– Hay lắm. Ko ngờ lâu ko chơi mà bà chị vẫn còn xuất sắc như vậy . – Kent vỗ tay, tán thưởng. Chắc . Cái thằng này, vẫn còn biết thưởng thức âm nhạc sao ?

– Tôi cũng ko ngờ Tôi vẫn còn gắn bó với piano đến vậy . Quả thực ...tôi...

– Tôi hiểu rồi mà . Niềm đam mê nào cũng thế cả thôi. Dù có bị lãng quên nhưng nó vẫn luôn in sâu trong trái tim con người. Đâu thể quên 1 cách dễ dàng như bà chị đã từng nói chứ .

– Phải. Và thực sự tôi cũng nên cảm ơn điều đó, đàn đã ko lãng quên tôi. Màtôi cũngcảm ơn cậu nhiều lắm. Cảm ơn vì đã tặng cho tôi ...1 cây đàn đẹp như vậy . Chắc- Nó ngập ngừng . – ... đấy lắm nhỉ ?

– Ồ. Đắt lắm đấy . Nên chị cứ tích góp dần đi là vừa. Sau này tôi sẽ đòi. ko tính lãi suất. – Kent cười đều .

– ??? – Nó ngây người. Chẳng hiểu gì . Cái mặt ngu ngu ko thể tả .

– Thôi. Tôi đùa đấy. Nhìn bà chị kìa, ngố quá đi. Đi nấu cơm đi nhé , tôi đói rồi. – Nói rồi, thằng nhóc tay rút túi quần dừng đỉnh bước về phòng. Còn nó....

– Grrrrrrr..... Ai ngố hử ???????

– Giám đốc. Chuyện...chuyện....này là ...là ...thế nào ? – Bà Lan bàng hoàng. – Đuổi... đuổi việc là sao ? Giám đốc, tôi vẫn làm việc hết sức chăm chỉ mà. Tôi đã làm sai gì chứ ?

– Tất nhiên là cô ko làm sai gì, và thực sự tôi cũng ko muốn đuổi việc một nhân viên như cô , nhưng... tôi rất tiếc.

– Cho tôi 1 lý do, lý do tại sao...lại sa thải tôi.

– Tôi xin lỗi.

– Giám đốc, hãy nói đi, cho tôi 1 lý do thôi, tôi...tôi sẽ đi.... làm ơn, hãy cho tôi biết tại sao...

– Thôi được. Là chủ tịch tập đoàn Đức Tài yêu cầu tôi đuổi việc cô. Vì lợi ích của công ty tôi ko thể làm trái được, cô hãy thông cảm cho tôi và cho cả công ty nữa .

...

Tựa như sét đánh ngang tai, bà Lan thần thờ ra về. Công việc này... kkhó khăn lắm bà mới xin được, vậy tại sao...tại sao lại muốn làm khó dễ cho bà, bà đã cố gắng làm việc rất chăm chỉ...nhưng...rất cuộc là vì lý do gì

Là 1 nhân viên trong công ty, bà rất hiểu tầm quan trọng của tập đoàn Đức Tài với các công ty nhỏ. Nhưng suy nghĩ mãi, bà cũng ko thể lý giải được, bà đã làm gì ảnh hưởng tới họ mà họ lại muốn đuổi việc bà. Tại sao chứ ???

....

Trời đất dường như đang quay cuồng, mọi vật trước mắt bà bỗng chốc tối sầm lại. Chuyện gì ...chuyện gì ... đang xảy ra thế này

“ Có người ngắt giữa đường , mau đưa bà ấy đến bệnh viện....”

– Sao hôm nay trông cậu mệt mỏi thế ? Qua ngủ muộn hả ? – Quang lo lắng hỏi thăm khi thấy cái bản mặt “Nhìn là hãi” của nó.

30. Chương 30

– OápHơ ... ừ, hôm qua tớ ngủ muộn . Mẹ tớ bị ngắt nên phải vào viện . Mãi sáng nay mới về . – Nó nói, giọng mệt mỏi . Tại cả đêm đòi ở bệnh viện trông mẹ . (Mà cũng có trông được gì đâu, ngủ khò khò biết cái gì). Mẹ bảo về ngủ sớm thì cứ ương muốn ở lại . Khổ thế, nên giờ mới thành ra thế này đây .

– Bác có sao ko?

– Đỡ rồi. Đang ở nhà tĩnh dưỡng .

– Ừ, chiều tớ ghé tiện thăm bác luôn.

– Cảm ơn cậu .

– Khách sáo ghê nhỉ ?

– Ờo, lòng tốt ko đc báo đáp rồi.

– Có lẽ ...

– Cậu buồn vừa thôi .

– Ồ- Ngó lơ . Là ai thế nhỉ. Chắc ko phải mình . hehe

Tối trường:

Vừa bước vào cửa lớp, con Linh xù đã xô ra hù vào mặt nó. Giật mình tưởng chết (Hoá ra vẫn chưa chết).

– Êu. Cùng hôm nay đi sớm thế ?

– Tao vẫn đi sớm. Học sinh gương mẫu mờ . – Nó lè lưỡi.

– 0% sự thật. Khổ thân, người ta ít ra cũng được 1-2% gì đấy, thế mà mày còn chẳng đc % nào. Chẹp ...

– Rồ. Tao ghét mày . hứ

– Ồko phải sao ? – Mắt nhỏ Linh ngậy thơ “vô số tội”.

– Xuýt .

– Văn nghệ đến đâu rồi cưng?

– Ok rồi.

– Tự tin gớm.

– Chứ sao. hehe.

– Tốt. Nice body!!!

– Hơ..n dở .

– Thế mới là bạn mày .

– Xuỳ .

~***

~Đang học tiết Lịch sử của cô Hương, chợt có tin nhắn đến. LÀ ai nhỉ ? Số lạ .

[Hết tiết này em xuống phòng nhạc tập nhé !^^]

[Ai đấy ạ]- Nó nhắn lại.

[Anh Tuấn mà . Thôi học đi nhé, cô giáo đang nhìn em nhắn tin trong lớp kìa]

– Ô. – Giật mình, nó ngâng mặt lên, chạm đúng mặt cô giáo đang hằm hằm sát khí. Cúi đầu, nó nhìn vào quyển sách ngay tắp lự.

“ Gì mà thiêng thế . hix ...”

~***

~Tùng ...Tùng ...Tùng ...

Tiếng trống hết tiết vang lên. Chỉ chờ có thế, nó đi ngay xuống phòng học nhạc.

“Ồ thì, anh Tuấn bảo thế !” – Nó tự nói với sự vội vàng của mình.

...

“Hơ, anh Tuấn chưa đến sao? Nó là người đến sớm nhất hả ? Hơi xấu hổ thì phải” .

– Cậu mà cũng tham gia hội diễn văn nghệ sao ? – Giọng con gái. Sao mà quen thế nhỉ?

Nó quay lại, quả nhiên là nhỏ Ngân.

– Chẳng nhẽ ko đc. – Nó vênh mặt đáp lại. Gì chứ với con nhỏ này thì ko cần nhìn, ko cần nể nang . Lần trước còn dám rạch mặt cái Uyên cơ mà . Ác thật.

– Tôi tự hỏi... ko biết cậu thì có tài năng gì mà muốn tham gia. Đáng nhẽ cậu phải bị loại ngay từ vòng gửi xe mới đúng chứ . – Nhỏ Ngân nhìn nó khinh khỉnh .

– Ô, vậy hả ? Chưa biết ai đâu nhỉ ?

– Nói cái gì ?

– Ô. Thế hoá ra là cậu hả ? Tưởng ai

– Mày – Khóí bốc nghi ngút trên đầu nhỏ Ngân.

– Sao ? – Nó cũng vênh mặt lên.

– Dám cá cược ko ?

– Cược gì ?

– Ai sẽ thắng trong hội diễn văn nghệ sắp tới.

– Tại sao tôi phải cược với cậu chứ ? Nực cười.

– Tất nhiên là có điều kiện rồi .

– Điều kiện gì ?

– Ai thua phải rời khỏi trường này .

– Cái gì ?

– Sợ à ?

– ...

– Ha haha ... Con nhỏ nhất gan. Tao biết, mày là đứa vô dụng mà . – Nhỏ Ngân cười lớn. Sắc mặt khinh thường.

– Ai vô dụng hả . Được. Cá cược thì cá cược .

– Được .

Thế rồi, 4 con mắt nhìn nhau nẩy lửa, đầm đăm sát khí. Phòng học nhạc dường như đang nóng dần lên theo từng giây thì phải .

Két! Cửa mở.

Một đám học sinh khác bước vào. Có cả anh Tuấn nữa .

– Thư, Ngân, 2 em đến sớm thế? – Anh tươi cười.

– Vừa đến thôi ạ . – Nó cười nhẹ.

– Lại đây chúng ta cùng tập nào . Ngân, em đăng ký màn nhảy hiện đại hả?

– Vâng.

– Em sang gặp cô Tuyết nhé. Đằng kia kia . – Rồi anh quay sang nó. – Thư, piano à em?

– Ồ ...vâng.

– Ta ra kia nhé.

– Em với anh ạ?

– Ừ, anh sẽ tập cho em.

“Ôi cái cuộc đời này, chết mất, anh Tuấn sẽ tập cùng mình” .

.....

Hết h tập...

Alo, mẹ à, sao giờ này mẹ vẫnchưa về...

Thế ạ, vâng vâng, cháu đến ngay ạ . – Giọng nó hốt hoảng .

Với tay lấy chiếc áo khoác trên ghế, nó lấy xe đạp phóng như bay ra ngoài. Kent vừa từ trên tầng 2 đi xuống, ko kịp gọi với theo nó để hỏi đành ngậm ngùi đi vào phòng khách.

Mặc kệ cho gió thốc vào mặt lạnh buốt nhưng nó vẫn đạp, đạp hết sức mình trên chiếc xe đạp yêu quý. Trong lòng cồn cào như lửa đốt. “ Mẹ! Con sẽ đến ngay, mẹ đợi con nhé!”. Càng nghĩ, nó càng phi xe nhanh hơn, mặc kệ mái tóc rối bù và hai bàn tay tê giá vì lạnh. Nó lo cho mẹ, lo nhiều lắm .

...

– Cháu là con gái của bà ấy hả? – Một người đàn ông lớn tuổi hỏi nó.

– Vâng ạ, mẹ ...mẹ...cháu sao rồi ạ? – Nó lo lắng.

– Bà ấy trong phòng, y tá đang tiêm thuốc cô bà ấy. Không hiểu sao tự dưng mẹ cháu lại ngã giữa đường.

– Ngất ạ?

– Ừ, tiện xe, bác đưa đến đây luôn.

– Cháu cảm ơn bác nhiều lắm ah.

– Ko có gì đâu, cháu vào với mẹ đi, bác về đây.

– Cháu chào bác. – Nó gọi với theo người đàn ông tốt bụng rồi hốt hải chạy vào giường bệnh của mẹ nó.

...

– Mẹ, mẹ ko khỏe ở đâu, sao lại ngất thế ? – Nó phụng phịu hỏi mẹ, mắt rưng rưng.

– Con gái ngoan, mẹ ko sao mà. – Mẹ nó cười hiền, xoa đầu nó, vuốt lại mái tóc đang rối bù của nó.

– Mẹ làm con lo muốn chết. Hức...hức.... – Nó sụt sùi.

– Con bé ngốc này, khóc cái gì ...mẹ khỏe rồi mà con.

Cứ thế, nó cứ gục mặt vào mẹ mà khóc nức nở. Nó lo cho mẹ nhiều lắm, thương mẹ nhiều lắm. Trong nhà chỉ có hai mẹ con, mẹ mà làm sao thì nó biết làm thế nào. Mẹ lúc nào cũng thương nó, luôn làm việc chăm chỉ kiếm tiền nuôi nó ăn học, nay ốm bệnh, nó ko lo sao được.

31. Chương 31

Nó tự trách mình, trách bản thân nó, ít quan tâm tới mẹ hơn trước, nó ghét mình lắm, ghét lắm

“Mẹ ơi! Con xin lỗi...!!!”

...

Bà Lan nhìn đứa con gái bé bỏng đang gục mặt vào mình mà khóc, tự dưng tim bà chợt thấy nhói đau.

Bà cũng thương con gái nhiều lắm, từ nhỏ tới lớn đã vắng bóng người cha. Bạn bè đồng trang lứa ai cũng có bố, cũng được gọi một tiếng “bố” thân thương, vậy mà đứa con gái nhỏ của bà lại chưa từng có cơ hội đó, dù là nhỏ nhoi. Từ lúc chào đời đến lúc lớn lên, nó chưa từng biết thế nào là bố. Ngay cả một tấm hình nhỏ nhoi, bà cũng ích kỷ ko cho con xem. Bà sợ...sợ mình ko chịu nổi, sẽ khóc nhiều như 17 năm trước, khi chồng bà đã nhẫn tâm bỏ hai mẹ con chạy theo vinh hoa quyền quý cùng người đàn bà khác. Khi đó, quả thực bà đã khóc rất nhiều, nhiều đến nỗi hai mắt lúc nào cũng sưng húp lên. Ngay cả khi đứa con đã lớn và đủ để hiểu mọi chuyện, bà vẫn chưa nguôi nỗi đau tột cùng. Cảm giác bị phản bội, bị lừa dối, tại sao lại khó quên như vậy .

Mỗi lúc muốn khóc, bà đều tự nhốt mình trong phòng khóc một mình, bà sợ nhìn thấy ánh mắt ngây thơ và những câu hỏi trẻ con của con gái khi hỏi về bố. Khi đó tim bà lúc nào cũng quặn lại , từng đợt, từng đợt...

Bà luôn cố gắng làm việc thật chăm chỉ, làm nhiều để ko có thời gian suy nghĩ vì người đàn ông bạc nhược đó nữa. Ngoài giờ làm việc, bà chỉ nghĩ đến đứa con yêu mà thôi, bà quan tâm, chăm sóc con, thay thế vai trò của người bố mà bất cứ đứa con nào cũng khao khát có được.

Dần dần, bà cũng hiểu ra rằng, đứa con bé bỏng của bà là nguồn hạnh phúc lớn lao nhất với mình. Nhìn đứa con tươi cười, ngoan ngoãn thì dường như bà cũng được tiếp thêm sức mạnh để sống, để làm việc. Hơn nữa, con bé lại là một đứa trẻ rất tình cảm, nó hiểu được sự mất mát và hy sinh lớn lao của người mẹ nên bao giờ cũng thương yêu mẹ hết mực và ko bao giờ khiến mẹ phải phiền lòng.

Bà hiểu Anh Thư, đứa con yêu của bà. Con bé rất nhạy cảm tuy rằng vẻ bề ngoài ko chứng tỏ như thế. Khi đã lớn, Thư biết mẹ đau khổ nhiều lắm, day dứt nhiều lắm nên rất ít khi nói về bố, hạn chế nhắc đến từ “bố” trước mặt mẹ. Bà biết, đứa con yêu của mình cũng buồn nhiều lắm. Thương con, nhưng ...bà biết phải làm sao?

...

...

– Thôi nào con, lớn rồi mà khóc như con nít ấy. – Bà nhẹ nhàng nói.

– Kệ..con.... Mẹ...làm con lo , làm con sợ...

- Mẹ ko sao rồi mà. Con đừng khóc nữa. mẹ sẽ buồn đấy.
- Vậy...vậy thì..cn sẽ...hức...ko khóc nữa. – Con bé lấy tay quệt vội hai hàng nước mắt vẫn đang chảy dài, miệng cười toe. – Mẹ hết buồn chưa?
- Ừ, hết rồi.
- Con đi mua cho mẹ bát cháo nhé. Mẹ cũng đói rồi phải ko?
- Ừ. – bà Lan cười dịu dàng.
- Ấy quên, con còn gọi điện cho kent nữa, chắc nó cũng đang lo lắng lắm. Lúc này vội quá, con chưa nói tiếng nào
- Đi đi con.

...

- Bà Lan. Bà đã từng bị ngất thế này bao giờ chưa? – Vị bác sĩ trẻ nhìn bà, hỏi.
- Chưa. Nhưng tôi rất hay choáng váng, lại...hay cảm thấy đau nhức ở các khớp xương.
- Bà có hay bị chảy máu dưới da ko?
- Ừm, hình như 2-3 lần gì đấy. Có chuyện gì vậy bác sĩ.
- Theo chẩn đoán, bà đã bị ung thư máu cấp tính. Chúng tôi rất tiếc...do đã ko phát hiện kịp thời....bây giờ biết đã là muộn rồi. Bà chỉ sống được ko quá6 tháng nữa. Xin lỗi.

Ung thư ư? ...

Ung thư máu ...

6 tháng....

Chỉ 6 tháng thôi sao?

Hai tai bà ù đi. Bà....sắp chết rồi sao, tại sao lại như thế? Tại sao những chuyện như vậy lại xảy ra....Tại sao?

Mất việc .

Ung thư.

Sắp chết.

Cuộc đời với bàchỉ thế thôi sao?

Đời ko phải quá vất vả sao ?

Bà từng sờ:

- Bác sĩ...tôi...chỉ còn66 tháng....sao?
- Xin lỗi. Chúng tôi ko thể Đây là ung thư máu cấp tính. Các tế bào bạch cầu đã xâm lấn hết các tế bào hồng cầu và tiểu cầu rồi. tôi ko thể làm gì hơn.
- Vâng. Tôi hiểu. Xin bác sĩ đừng nói với ai. Nhất là ..con gái tôi. – Giọng bà nhẹ bằng. Mắt hướng ra 1 khoảng ko vô định nào đó. vậy làbà ko nghe nhầm bà bị ung thư.
- Được.

.....

- Mẹ, mẹ ăn đi này, còn nóng đấy.
- À, ừ – Cố nén những giọt nước mắt chỉ chực rơi ra, bà nhẹ cười .
- Lúc này, bác sĩ bảo gì thế mẹ?

– À.... – Bà ngập ngừng ...

Giờ đây, công việc ko còn, bà ko muốn đứa con lo lắng để rồi ảnh hưởng đến tâm lý cũng như học tập của con. Bà ko thể để đứa con yêu phải chịu nhiều tổn thương hơn nữa. Với tư cách là một người mẹ, bà sẽ chăm nom chu đáo cho con. Để đứa con của mình sống trong hạnh phúc và no đủ. Đó cũng chính là hạnh phúc của bà, niềm vui sống lớn nhất mà bà có được. Dù...khoảng thời gian ấy quả thực rất ít....

– Sao ạ?

– Bác sĩ nói mẹ phải nghỉ ngơi... ừm1 thời gian. Thế thôi. Bây giờ có thể xuất viện rồi .- Bà cười.

– thế ạ. Tốt quá. Mẹ ăn đi ko ngại cháo.

– Ừ.

Nước mắt dường như chỉ muốn ứa ra trong tim người mẹ, nhìn gương mặt đáng yêu sung sướng của con mà bà ko cầm được nước mắt. Bà đâu nỡ bỏ con đi, để đến một nơi thật xa...Nhưng số phận đã định, ông trời đã quyết, bà ko thể ...

32. Chương 32

Chương 32

Nó lặng nhìn Tuấn, anh vẫn đang say sưa hoà mình vào giai điệu piano nhẹ nhàng. Thư thái của anh toát lên 1 vẻ đẹp quý tộc cao sang, cặp mắt kính gọng đen như càng làm nổi bật lên phong thái thư sinh trí thức. Đôi bàn tay anh lướt nhẹ trên từng phím đàn, thân hình khẽ đung đưa hoà nhịp. Nó nhìn anh, nghe tiếng đàn của anh, con tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực để chạy đến gõ cửa trái tim anh.

Nó muốn

– Thư.

– ... – Nó vẫn đứng đó nhìn ...và cười ...ngổ ngổ mặc dù bản nhạc đã kết thúc trước đó ...2 phút.

– Em...em ko sao chứ? – Tuấn cố nén cười khi nhìn bộ dạng nó.

– Ồ...dạ ... Em ...em xin lỗi. Tại ...tại anh ... đàn ...hay quá . – Nó bưng tỉnh . Lúng túng trước anh. Nó cảm thấy xấu hổ. Từ đầu đến cuối nó chỉ chăm chú nhìn anh và tưởng tượng mà quên mất bản nhạc .

Tuấn nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của Thư mà phì cười. Anh biết Thư nhìn anh, đắm đuối là đằng khác. Và anh ...cũng cứ để yên như vậy. Bản nhạc kết thúc cũng là lúc anh ngồi nhìn nó mà nó ko hay biết gì .

...

– Bây giờ đến lượt em . – Tuấn cười nhìn nó.

– Lượt gì ạ ? – Nó ngu ngơ hỏi lại.

– E hèm. Em đến đây làm gì hả nhóc? – Tuấn nghiêm nghị.

– Tập đàn ạ.

– Vậy thì tập đi nào.

– Vâng vâng....

– Em sẽ chơi bài gì?

– À, bài My angel ạ.

– Anh ...hình như anh chưa nghe bài đó.

– Vâng. Bài nhạc này ...bí mật mà anh. – Nó nhảy mắt tinh nghịch.

Tuấn chỉ biết nhìn nó lắc đầu và cười .

“Em đáng yêu thật đấy!”

~*~*

~– Mẹ ơi, con vào nhé. – Nó lấp ló ngoài cửa phòng, ngó vào.

– Hôm nay lại biết xin phép cơ đấy. Vào đi con. – Mẹ nó cười

– Hi, con lớn rồi mà. – Nó làm nũng rồi sà vào lòng mẹ, cảm nhận từng hơi thở nóng hổi từ người mẹ nó truyền sang. Mùi hương trên tóc mẹ... Thật dễ chịu.

– Lớn rồi mà cứ như con nít ấy. – Mẹ gõ yêu vào đầu nó.

– Ai da. Mẹ ... đều thế! Con con nít hồi nào. – Nó nhăn mặt rồi lại cười toe toét. – Mẹ này, sắp tới, con sẽ thi piano trong hội diễn văn nghệ của trường đấy.

– Con mẹ giỏi quá. – Mẹ nó cười tươi.

– Nhưng con chưa biết chơi bài gì . Mẹ gợi ý cho con đi.

– À.

– Trước mẹ chơi piano rất giỏi mà. Bài mà mẹ thích nhất ấy.

– Mẹ thích “My angel” ...Nhưng...- Mẹ nó ngập ngừng.

– Vậy thì con sẽ chơi bài đó.

– Nhưng ...

– Con thích bài đó. Nghe như lời chàng trai tỏ tình với người con gái ý. Nhe nhàng, lãng mạn.

– ... – Giọt nước mắt tràn mi.Nhưng bà Lan nhanh chóng lau khô. Bà ko muốn con gái yêu nhìn thấy bà khóc.

– Mẹ... Có phải ai đó đã tỏ tình với mẹ bằng bài nhạc này ko?

Mẹ nó cười nhẹ. Xoa đầu con gái.

– Khi còn là sinh viên, đã có người tự sáng tác nên bản nhạc này tặng mẹ đấy con à.

– Người đó muốn mẹ làm bạn gái ạ?

– Ủ. Mặc dù người đó ko biết chút nào về âm nhạc nhưng vẫn cố tập chỉ để đàn cho mẹ nghe. Từng nốt nhạc cũng đều là tâm huyết của người ấy. Bản nhạc này cũng chỉ có mẹ và người ấy biết thôi con à. Bây giờ thêm cả con nữa.

– Con sẽ cố gắng đàn thật hay.

– Ủ.

– Thôi, con về phòng đây ạ. Chúc mẹ của con ngủ ngon. Chụt . – Nó hôn vào má mẹ nó 1 cái rồi kêu rồi chạy biến về phòng.

...

“ Nếu anh nghe đc bài nhạc đó ...”- Bà Lan trầm nghĩ. Nước mắt bà hoà vào màn đêm.

Lạnh.

...

“Mẹ...Con biết người đó là ai mà...”

“Con xin lỗi...”

Nước mắt nó cũng từ từ rơi ra. Ướt đầm gối.

Nó được quyền khóc mà .

Bởi ...

...mẹ nó cũng đang khóc ...

– Cậu tập đàn đến đâu rồi? – Quang hỏi nó trong khi vẫn ngồm ngoàm nhai bánh mì trong canteen.

– Xong rồi. – Nó tỉnh bơ.

– Thế à? Mà sao dạo này ko thấy Kent đi học cùng mình nhỉ? – Quang tò mò.

– Haizzz!!! Tổ chả biết đâu. Cái thằng....dạo này toàn lấy cớ là tổ toàn đi học muộn, nên giờ nó phải đổi giờ giấc, đi sớm hơn. Có mà hẹn với con nai nào rồi thì có. –Nó vừa hút chùn chụt cốc sữa chua vừa kể lể.

– Con nai...?

– À, là em cừu non bé nhỏ nào ấy mà.

– À....

...

– Vừa nhắc tào tháo là tào tháo đến liền nhé. Cậu xem kìa, con cừu non bé nhỏ mà cậu nói đó hả ? – Quang hất hàm ra phía sau lưng nó.

– Uyên ????? Thế này là thế nào? Hai đứa nó là 1 cặp hả ? – Nó tròn tròn mắt.

...

– Kent. Lại đây. – Nó ngoắc ngoắc tay gọi thằng em.

– Gì?- Kent lững thững bước lại gần.

– Chú em. Khai thật xem nào. Cậu và Uyên...là thế nào hở? – Nó cười, 2 chữ gian tà hiện rõ trên trán.

Kent há hốc mồm ngạc nhiên. Bất chợt, thằng nhóc cười lớn.

– Bà chị nào có vấn đề của tôi ơi. Cứ đi cùng nhau là bà chị cho là 1 đôi sao. Hà hà, nếu vậy thì...chị và anh Quang....chẳng phải cũng là 1 couple đó sao.

– Hơ, nói cái gì đấy hả? Bạn thân suốt 12 năm đấy nhóc. Còn cậu á, mới quen bé Uyên chưa lâu, lại còn từng ra tay nghĩa hiệp cứu mỹ nhân nữa chứ. Biết đâu đc. hehe

– Haizzz.... Ko thèm nói với những con người óc trái nho. Kệ chị. Cứ ngồi mà suy diễn đi. – Kent bước đi.

– À,anh Quang ơi, anh mà là 1 couple với bà chị sư tử đây quả thật là rất thiết thòi cho anh đấy nhá. – Nói rồi, cậu nhún vai bước ra phía quầy mua 2 bịch bánh mì rồi chạy ù về lớp. Ko quên kéo theo Uyên đang chờ dẫn đứng đó mà chả hiểu gì.

– Cái gì mà óc trái nho chứ. Hứ. Bực mình quá đi.

Quang chỉ ngồi lặng lẽ nhìn nó.

Bất chợt, cậu phì cười. “Tại sao mình lại thích... đc cơ chứ”Quang âm thầm gào thét trong tiềm thức cho câu hỏi ngớ ngẩn của mình.

Haha...

33. Chương 33

Nó quay đầu lại nhìn cậu bạn thân đang ngồi....tự cười 1 mình. Bèn phán câu xanh rờn.

– Cậu uống thuốc thần kinh chưa đấy Quang?

TỐI TRƯỜNG:

– Ngày mai, em cố lên nhé. – Tuấn nhìn nó, cười rõ tươi.

– Vâng. Nhất định rồi. – Nó hứa chắc nịch. Cũng phải thôi, cuộc thi này....nó phải thắng, ko thì....người chuyển đi....sẽ là nó. Mà nó...lại ko muốn thế chút nào. Nó ko cho ai biết về vụ cá cược giữa nó và Ngân hết. Ngay cả Quang, Linh cũng đều ko hay biết về chuyện này. Nó ko muốn mọi người lo lắng cho nó. Nó sẽ tự giải quyết ...mọi việc.

– À, ngày mai...sau khi diễn xong, em...cho phép anh....làm tài xế hộ tống em về nhé.... – Tuấn cười nhìn nó....chờ đợi....

– Dạ? Hộ tống ạ?

– Ừm. – Tuấn nháy mắt.

– Ô...anh đừng nháy mắt với em.Em chết mất. Hi...cũng được ạ....- Nó cố tình trêu Tuấn.

Tuấn hơi ngượng, ko ngờ nó lại huych toẹt ra như thế . “Nháy mắt cũng ko đc sao ?”

– Vậy, anh... đi nhé. Mai gặp lại em. Bye...- Tuấn lúng túng, cố che đi sự ngượng ngùng của mình.

– Vâng. Bye anh. – Nó vẫy tay chào lại. Đợi cho bóng anh Bí thư đi khuất, nó mới hoàn hồn. Nãy giờ...tim nó đập như múa. “ Anh ấy.... anh ấy....”.

Niềm vui nhỏ nhoi nào đó dần len lỏi trong tim nó. Nó thích anh mà, ngay từ lần đầu gặp mặt cơ. “Anh...có thích mình ko nhỉ?”. – Nó nghĩ thầm rồi cười thật tươi.Mọi chuyện...hãy để nó đến....tự nhiên.

Nó tung tăng nhảy chân sáo bước đi. Miệng lẩm nhẩm bài hát yêu thích....

...

Nụ cười khẩy thoáng qua.

Gió bất chợt thổi mạnh khiến mái tóc dài màu đỏ khê đung đưa trong gió.

Thư ơi, con thử cái váy này nhé! – Mẹ nó cười khi giơ lên một chiếc váy màu trắng bông bênh.

Mẹ mới mua ạ? –Nó tò mò hỏi.

Mẹ đặt cho con từ tuần trước đấy. Thích ko?

Thích lắm ạ. hihi....

Nó sung sướng cầm chiếc váy trên tay. . Chiếc váy rất đẹp, từng đường may rất khéo léo và tinh tế. Trên ngực áo có gắn bông hồng màu đỏ trông rất bắt mắt. Phía dưới có thắt một chiếc đai bằng ren cũng màu đỏ càng tôn thêm vẻ nổi bật của chiếc váy.

Chưa hết bất ngờ. Mẹ nó còn lấy từ từ trong chiếc hộp nhỏ ra một đôi giày màu đỏ bóng. Nhìn qua là biết chỉ dành cho chiếc váy. Màu đỏ-trắng kết hợp với nhau quả thật rất hợp và đẹp.

Mái tóc dài của nó được mẹ làm xoắn một cách bông bênh. Thả dài ra sau lưng. Ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu.

Hôm nay nó biểu diễn piano, hơn nữa lại là bài “My angel”. Vì vậy, trông nó chẳng khác nào một thiên thần thực thụ. Thiên thần biết chơi đàn piano.

...

Nó quả thật rất ngạc nhiên. Chưa bao giờ nó thấy mẹ trang điểm, làm tóc , chuẩn bị và kết hợp giữa trang phục một cách chuyên nghiệp đến vậy. Đôi tay mẹ thoăn thoắt chuyển động. Hết nhìn rồi lại ước chừng. Chăm chú lắm. Và.... thành quả ấy của mẹ đã khiến cho cả mẹ và nó hết sức bất ngờ.

Nó rất đẹp mà.

Mẹ đã vui sướng đến nỗi bật khóc khi nhìn thiên thần của mẹ đấy.

...

Mẹ thuê xe chuyển cây đàn piano của nó đến trường. Còn bây giờ, nó sẽ cùng mẹ đến hội thi. Hoàn thành nốt nhiệm vụ của mình. Có mẹ bên cạnh, nó sẽ ko sợ gì cả. Nó sẽ rất tự tin.

...

Mẹ bắt taxi cùng nó. Vừa xuống xe, cũng là lúc hai mẹ con nó bắt gặp một chiếc xe nữa đỗ xuống. Là siêu xe Audi R8.

Nếu nó đoán ko lầm thì ...

Phải! Chiếc xe đó là xe của nhà nhỏ Ngân.

Hôm nay, nhỏ tham dự tiết mục nhảy hiện đại thì phải. Nhìn cách ăn mặc của nhỏ thì biết. Tóc buộc cao. Mặc quần đen bó sát lấy đôi chân dài thẳng tắp. Áo thì ko biết là bao nhiêu lớp nữa. Nhìn rất bụi nhưng cũng ko kém phần model. Vòng tay, vòng cổ dây dợ đủ cả. Ko sót 1 thứ gì.

Nhỏ cũng nhìn thấy nó. Con nhỏ liếc xéo rồi “hừ” một tiếng tỏ vẻ khinh thường rồi ung dung bước vào sân trường trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám học sinh.

...

Khoan...

Khoan đã, người phụ nữ đó....chẳng phải là bà Châu sao ? Bà ta cũng đến đây sao ? Bà ta còn ko thèm quay đầu nhìn nó. Khinh người đến thế là cùng.

Còn ...

Người đàn ông đó.

Là bố của Ngân. Nhìn ông ta ...có chút gì đó mà nó cảm thấy.... ảm áp và thân thuộc..... Ko thể hiểu nổi.

Nhật đâu nhỉ ? Cậu ấy ko đi cùng gia đình sao ?

...

Mẹ ơi...mình vào đi. – Nó quay sang. Mẹ nó....mặt cắt ko còn giọt máu. Trông như người mất hồn. Mẹ ko nói lời nào, chỉ nhìn theo bóng dáng của bố mẹ Ngân. Miệng lẩm bẩm gì đó mà nó ko nghe rõ.

....

Mẹ ngất đi. Đám đông vội xúm lại.

...

Nó hoảng hồn oà khóc.

Nó sợ. Sợ thật sự.

Đám đông ngày một nhiều hơn. Lũ học sinh đó chỉ biết giương mắt lên nhìn mà ko có ý định giúp đỡ.

..

Nó nức nở ngày một to. Quả thật, nó ko biết phải làm thế nào. Chân tay rã rời, nó ko thể làm gì ngoài việc gào khóc.

Mẹ....mẹ ơi...mẹ đừng làm con sợ.....mẹ

Gọi cấp cứu ngay. Mọi người tránh ra.

Là giọng con trai.

Quang?

Cứu mẹ....làm ơn..... – Nó khóc nhiều đến nỗi như muốn ngất ra đến nơi.

Người đó vội bế mẹ lên taxi. Nó lồm cồm bò dậy chạy theo. Leo nhanh lên xe, nước mắt vẫn lấm lem trên mặt .

Người đó....

34. Chương 34

Là Nhật.

Lúc chiếc xe bắt đầu chạy, nó có nghe loáng thoáng thấy ai đó đang gọi nó. Là Linh chẳng? Nhưng mặc kệ tất cả. Mẹ là trên hết.

...

Nó vẫn khóc. Còn Nhật thì ko nói tiếng nào. Chỉ hồi bác tài lái xe nhanh hơn nữa. Rồi thì thoáng quay lại bằng ghế phía sau coi nó và mẹ như thế nào. Nhật dường như cũng rất lo lắng.

...

Đến cổng bệnh viện , các y bác sĩ đã có mặt ở đó và nhanh chóng chuyển mẹ nó vào phòng cấp cứu. Nó cùng Nhật đợi ở ngoài cửa phòng . Nó thật sự rất lo cho mẹ. Nước mắt vẫn cứ tuôn ra từng đợt.

Nhật nhẹ nhàng an ủi nó:

Đừng khóc nữa, sẽ ổn thôi.

Hức hức...tớ ...tớ ...rất sợ ...

Mẹ cậu...nhất định ...ko sao mà .

Huhuu....

Chợt, điện thoại nó rung. Có 2 tin mới.

.

[Có chuyện gì với mày thế? Lúc này mày đi đâu mà tao gọi theo ko được]- Là tin nhắn của Linh.

[Cậu đang ở đâu vậy Thư, sao cậu vẫn chưa đến? Cuộc thi sắp bắt đầu rồi]- Quang.

Nó cất điện thoại vào túi. Mặc kệ tất cả, nó sẽ ko tham dự cuộc thi nữa. Mẹ là trên hết. Nó ko quan tâm điều gì khác ngoài mẹ cả .

Cậu đến trường đi. – Nhật nhìn nó.

Ko. Tớ muốn ở đây với mẹ.

Cậu cần tham dự cuộc thi mà. – Nó ngược nhìn Nhật, chẳng nhẽ cậu ấy đã biết vụ cá cược giữa nó và Ngân.

Mẹ mới là vấn đề cần quan tâm của tớ. – Nó nói...cô ko nhìn vào đôi mắt sáng của Nhật.

Nhưng....thật sự nó ko biết phải làm thế nào. Cuộc thi này, mẹ đã giúp nó rất nhiều. Mẹ gợi ý bài nhạc cho nó, mẹ chuẩn bị áo váy, giày rồi còn trang điểm thật xinh cho nó nữa. Mẹ rất vui mà Liệu mẹ có buồn khi nó đã ko đến tham dự cuộc thi ko? Chẳng phải tâm huyết của mẹ sẽ bị nó đổ đi hết sao?

Nước mắt lại chợt oà ra. Nó thương mẹ lắm. Nó ko muốn phụ lòng mẹ chút nào. Nhưng....mẹ còn đang trong phòng cấp cứu thể kia thì làm sao nó yên tâm mà đi biểu diễn được chứ.

Có tớ ở đây rồi. Cậu đi đi.

Nhưng....

Đừng lo. Cậu ko tin tưởng tớ sao? Mẹ cậu sẽ ko trách cậu đâu. Thật đấy.

...

Ko đi bây giờ, cậu sẽ bị muộn đấy.

Vậy cậu nhớ chăm sóc mẹ tớ nhé. Thi xong tớ sẽ đến đây ngay.

Ừ. Nhất định rồi.

Cám ơn cậu.

Nó nói rồi chạy thật nhanh đi.

Đúng! Nó ko thể để mẹ thất vọng được. Nó phải giành chiến thắng.

...

Nước mắt hoà cùng làn gió đêm.

Lạnh buốt...

...

~*

~Bác ơi, bác lái xe nhanh nữa được ko ạ? – Nó lo lắng. Cuộc thi đã bắt đầu được 30 phút rồi.

Bác lái thế này là nhanh lắm rồi đấy. – Người lái xe bực dọc.

...

Sao Trần Anh Thư vẫn chưa tới vậy anh Tuấn. Em đã đẩy tiết mục của cô ấy xuống gần cuối rồi. Ko kéo thêm được nữa đâu. Các thí sinh khác đang phàn nàn vì thứ tự lộn xộn đấy. – MC vội nói.

Em đẩy xuống 2 tiết mục nữa đc ko? – Tuấn.

Ko được đâu anh. Nếu lần này gọi mà ko thấy cô ấy đến thì tiết mục sẽ bị huỷ. – Nói rồi, tên MC bỏ đi, chạy nhanh vào cánh gà.

Tuấn sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã trễ lắm rồi mà vẫn ko thấy bóng dáng nó đâu. Gọi điện thoại thì .. “Thuê bao...”. Anh cứ đi qua đi lại đằng sau sân khấu. “Ko biết có chuyện gì nữa” .

...

“Xin mời thí sinh Trần Anh Thư lên sân khấu để bắt đầu phần dự thi của mình” – Tên MC đồng dục trên Micro.

...

“Tôi xin nhắc lại lần nữa, nếu sau 2p mà thí sinh Trần Hà Thư vẫn ko tới, tiết mục sẽ bị huỷ”

...

Toàn trường xôn xao bàn tán.

Tuấn, Linh , Hoàng Yến ... cùng tập thể 11C7 cứ đứng lên ngồi xuống ko yên. Tất cả đều thắc mắc tại sao nó đến rồi lại bỏ đi.

...

Quang bực mình đá vào cái cột gần đấy. “Tại sao nhắn tin mà ko trả lời chứ.”

...

Kent! Cậu ko đi cùng chị Thư à? Có chuyện gì thế ? – Uyên lo lắng hỏi Kent.

Tớ ko biết. Hôm nay tớ đi sớm cùng cậu mà.

...

Nhỏ Ngân cười đắc chí. Nếu Anh Thư ko tới, phần thắng hoàn toàn sẽ thuộc về con nhỏ.

Lúc này khi nhỏ Ngân trình diễn, mọi người đã cổ vũ rất nhiệt liệt, BGK đều rất hài lòng về phần thi của nó. Khán giả thì vỗ tay huyết sáo liên tục. Điều đó chứng tỏ...phần thi của nó đã chinh phục được hầu hết mọi người và nó hoàn toàn có cơ hội chiến thắng dù cho Thư có đến hay ko ? Hình tượng của nó rất đẹp mà.

Mẹ nó- Bà Châu thì chỉ ngồi cạnh chồng, ko biểu lộ chút cảm xúc gì. Bà ta biết chuyện gì đã xảy ra khi bà ta khoác tay chồng tình tứ đi vào trường.

Người phụ nữ đó ... đã bất ngờ đến nỗi bất tỉnh mà...

Bà ta biết hết. Ngay cả chuyện con trai bà giúp đỡ người đàn bà đó....

...

“Thời gian đã hết, tôi tuyên bố hủy...”

KHOAN!!!

– KHOAN. – Nó hồng hộc chạy vào. Toàn trường đều dồn sự chú ý vào nó.

Một con bé mặc chiếc váy trắng ...nhưng đã lấm lem bùn đất. Đầu tóc rối bù. Hai tay rách guốc. Thở ko ra hơi, chạy từ cổng trường vào. Nhiều ánh mắt thiếu thiện cảm dõi theo từng dấu chân của nó. Tiếng xì xào bàn tán ày càng to và rõ hơn. Nó mặc kệ tất cả. Nó vẫn cứ bước...tiến thẳng lên sân khấu.

Quang nhìn nó. Thở phào nhẹ nhõm. Nhưng....rất cục là có chuyện gì....

...

Nó nhìn thấy bà Châu. Bà ta ngồi ngay hàng ghế danh dự. Lại còn liếc nó 1 cái rồi che miệng cười.

Phải! Bà ta cười cho sự ngu ngốc của nó lúc này. Cười cho vẻ bề ngoài của nó.

...

35. Chương 35

Nó nhẹ nhàng ngồi xuống. Bên cạnh chiếc piano. Từng ngón tay khẽ miết nhẹ trên từng phím đàn trắng muốt. Những giai điệu đầu tiên của bài My Angel vang lên trong ko gian. Tiếng xì xào bàn tán của lũ con gái nhiều chuyện nhỏ dần. Toàn trường im lặng tuyệt đối, ko một tiếng động nhẹ.

Tiếng đàn cất lên, khi thì da diết sâu lắng, khi thì trầm bổng vang cao. Từng nốt nhạc như chứa chan bao tâm tư, tình cảm của người cầm phím cũng như người viết nó. Mọi người chăm chú lắng nghe, dường như bản nhạc ...là để dành riêng cho họ vậy.

Nước mắt nó lặng lẽ rơi. Thấm đẫm từng phím đàn nhỏ. Nó đang khóc vì hạnh phúc sao? Khóc cho tình yêu thương của mẹ nó sao? Khóc cho mối tình 17 năm về trước của mẹ nó sao? Khóc.... vì người cha tệ bạc đó sao?

...

Người đàn ông sững sờ. Bản nhạc này....

Không thể. Nhất định phải có sự trùng hợp nào đó.

Nhưng...phong thái đó...cách chơi đàn đó...chỉ có người ấy....mới có thể....

...

..

.

Bản nhạc nhỏ dần. Rồi kết thúc. Mọi người dường như vẫn còn chìm sâu vào giai điệu. Mãi 1 lúc sau, tên MC mới choàng tỉnh.

“Xin...xin...cám ơn bạn Anh Thư, bản nhạc rất...rất...”

Tên MC chưa nói xong, toàn trường đều đã đứng lên vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng nó ko ngớt. Người người thi nhau chạy lên tặng hoa cho nó. Bản nhạc...thực sự đã thuyết phục mọi người một cách tuyệt đối.

Nó bật khóc vì sung sướng. “Mẹ ơi, con làm được rồi”.

...

Thực hiện xong phần thi, nó vội chạy xuống mặc kệ đám đông vẫn đang hò reo vỗ tay ko ngớt.

Mặc kệ, nó ko quan tâm, mối lo nhất của nó lúc này là mẹ cơ mà. Lục đục mò tìm chiếc điện thoại, nó vội bấm số của Nhật. Sau một loạt tiếng tít..tít dài cũng có một giọng con trai nghe máy.

“Nhật...mẹ ...mẹ tớ...”

“Đừng lo, bác tỉnh rồi. Cậu đến thăm bác đi”

“Được được, tớ đang đến đây...” – Nó vội cúp máy rồi chạy như bay ra ngoài cổng trường bắt xe.

– Thư ! Cậu sao thế? Có chuyện gì? – Quang cùng Linh, Kent hốt hải chạy tới.

– Mẹ tớ ...mẹ tớ bị ngất. Đang...trong bệnh viện.

– Bác thế nào rồi chị? – Kent lo lắng.

– Tỉnh ...tỉnh rồi. Tớ phải đi.... – Nói rồi, nó leo nhanh lên taxi. Thấy vậy Linh, Kent, Quang cũng vội theo nó.

...

– Mẹ tỉnh rồi à, mẹ ...mẹ lại làm con lo....hức hức.... – Nó nức nở ôm chặt lấy mẹ.

– Thôi nào, mẹ có sao đâu này. – Mẹ mỉm cười dịu dàng nhìn nó. Nhưng môi bà vẫn trắng bệch. Khuôn mặt vẫn xanh xao.

– Kệ. Tại mẹ làm con sợ. – Nó nức nở to hơn.

– Ko khóc nữa. Nói cho mẹ nghe, hôm nay con biểu diễn có tốt ko?

– ...hức...tốt...hức... ạ.

– Vậy là mẹ vui rồi. – Bà Lan mỉm cười. Nụ cười thật hiền. Rồi bà quay sang chỗ Quang, Linh, Nhật, Kent đang đứng. – Cám ơn các cháu đã đến thăm bác. Muộn rồi, các cháu về nhà đi ko bố mẹ lại lo.

– Ko sao đâu bác, cháu có thể ở lại mà. – Quang cùng Kent nhanh nhẩu.

– Cháu cũng thế nữa. – Linh.

– Bác cám ơn các cháu nhiều lắm. Kent này, con đưa chị Thư về thay đồ rồi ngủ sớm đi. Mai đến thăm bác cũng được mà.

– Ko. Con ở đây với mẹ cơ. – Nó bám chặt mẹ nó.

– Con mặc đồ thế này, ở bệnh viện ko tiện đâu. Các con về đi. Muộn lắm rồi. – Bà Lan bắt chợt ho nhẹ một tiếng.

– Nhưng...

– Con ko nghe lời mẹ sao? Kent, con đưa chị về đi.

– Vâng. Vâng....mai con đến thăm bác.

Nghe mẹ nói vậy, nó ko cãi thêm nữa. Đành ngậm ngùi bước theo sau Kent đi về. Mặc dù trong lòng ko muốn chút nào.

...

Gió đêm thổi nhẹ, thốc vào phòng bệnh đang nồng nặc mùi thuốc. Nhật nhẹ bước đến bên giường bà Lan, hai hàng nước mắt vẫn lăn dài trên má bà. Nhận thấy có người, bà vội lấy ống tay áo quệt vội nước mắt, quay sang. Bà ngạc nhiên.

– Cháu vẫn chưa về sao?

– Bác...bác bị ung thư...

– Bác...- Bà sững sờ nhìn người con trai trẻ trước mặt mình.

– Thư chưa biết chuyện này phải ko ạ? – Nhật ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, khẽ hỏi.

– Bác ko muốn con bé biết. Bác sợ con bé ko chịu nổi cú sốc này. – Bà Lan thần thờ thở dài. Nước mắt bà chực rơi ra. Đường như....chỉ cần một cơn gió nhẹ thôi....khẽ thổi cũng có thể khiến giọt nước mắt đó tràn ra.

– Nhưng...bác có nghĩ...nếu mất bác, Thư sẽ ra sao ko? – Nhật nghẹn ngào hỏi.

– Bác biết chứ, nhưng bác còn sự lựa chọn nào khác nữa đâu. Bệnh của bác ko thể chữa được, con bé sẽ biết. Nhưng ko phải lúc này.

– Bác...

– Cháu đừng nói cho Thư biết. Được ko? Coi như bác cầu xin cháu. Bác chỉ còn sống được một thời gian ngắn nữa thôi. Bác ko muốn Thư phải đau khổ, phải khóc, suy sụp. Bác chỉ muốn nó cười...cười thật nhiều. Cười...sẽ tốt hơn...khóc. Phải ko cháu. – Bà Lan nói, niềm hạnh phúc lan toả trên nụ cười của người mẹ hiền.

– Cháu...

– Được ko.

Trước câu nói tựa như cầu khẩn của bà Lan. Nhật mím môi, lặng lẽ gật đầu.

...

Từng cơn gió tiếp tục thổi. Tấm rèm cửa theo làn gió bay bay trong màn đêm tĩnh lặng. Làm mái tóc người mẹ khẽ đung đưa.

...

– Còn bố của Thư đâu hả bác? Ông ấy ko đến thăm bác sao?

– Ông ấy... đang sống rất vui vẻ.

– Tại sao....- Nhật ngập ngừng.

Bà Lan khẽ xoa đầu Nhật như xoa đầu một đứa trẻ ngoan.

– Ông ấy...có cuộc sống của ông ấy, mẹ con bác có cuộc sống của riêng mình. Ko ai còn nhớ đến ai cả. Tất cả chỉ là quá khứ thôi cháu à.

– Người đó...bỏ bác...

36. Chương 36

– Cũng ko thể trách ông ấy được. Cũng do cuộc sống khi ấy quá tưng bấn khiến ông ấy ko thể chịu nổi. Nên đã chọn cách ra đi. Cháu biết ko? Khi ấy...bác mới mang thai bé Thư được hai tháng. Thậm chí...bác còn chưa nói tin vui này cho ông ấy nữa. – Nước mắt lại lặng lẽ rơi trên gò má bà.

– Ông ấy...vô tình đến vậy sao?

– Ko. Là tại bác. Bác đã chọn con đường nghệ thuật vì sở thích của cá nhân mình. Bác cũng rất thích piano, giống Thư bây giờ đây. Mà vào thời gian đó, đi theo con đường ấy quả thật là sai lầm. Ko ai biết thưởng thức âm nhạc, nghệ thuật. Khiến cuộc sống trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Vì vậy, cưới nhau chưa đầy một năm, ông ấy đã quyết định ra đi.

– Cháu xin lỗi. Cháu thật vô ý.

– Ko sao. Bác phải cảm ơn cháu rất nhiều mới đúng. Cảm ơn cháu đã chịu lắng nghe những lời này của bác.

– Thôi. Bác nghỉ sớm đi ạ, mai cháu sẽ lại đến thăm bác. – Nhật đứng lên, cúi đầu chào bà Lan một cách lịch sự. Rồi rào bước ra ngoài, đóng cửa phòng một cách thật nhẹ nhàng.

Bà Lan nhìn theo bóng dáng của cậu trai trẻ khuất dần sau cánh cửa. Tim bà chột quặn lại. Đau nhói. Vết thương lòng ấy...bà đã cố quên ...nhưng tại sao...Người đó...lại một lần nữa xuất hiện...tiếp tục làm tan nát trái tim bà. Tại sao lại xuất hiện ngay trước mắt bà, ngay trước mặt đứa con gái bé bỏng của bà chứ...

Tại sao...

...

Đã 17 năm trôi qua. Hình ảnh người đó vẫn cứ in đậm trong tâm trí bà Lan. Dường như bà càng cố quên thì nỗi nhớ đó lại càng sâu đậm thì phải. Dáng người ấy... đôi mắt ấy...làm sao bà quên được chứ. Chỉ có điều, người đó giờ đây cao sang hơn rất nhiều. Trông bề vệ biết bao.

Nỗi đau lại quặn quại hơn. Tựa như hàng ngàn, hàng vạn mũi kim châm vào trái tim bà. Đau đớn. Giá buốt...

Gió dường như cũng thấu hiểu cho nỗi đau mà bà phải gánh chịu trong suốt những năm tháng qua.

Mưa cũng nhẹ rơi như khóc thương cho bà.

Cảnh vật giờ chỉ là hư vô...

.....

Anh sao vậy? Mệt ở đâu phải ko? – Bà Châu bước đến bên cạnh chồng, nhẹ nhàng hỏi.

– Ko. Ko có gì hết. – ông Phác thoáng lúng túng.

– Vậy tại sao mặt anh lại trắng bệch ra thế kia. Nói cho em nghe có chuyện gì đi.

Ông Phác tần ngần nhìn người vợ trước mặt mình. Trong đôi mắt sâu thẳm như ánh dương đó có cái gì mách bảo ông rằng bà đã biết tất cả mọi chuyện. Nhưng...mặc kệ những ý nghĩ đó chực bủa vây, ông vẫn lắc đầu.

– Thật sự là ko có chuyện gì cả. Chỉ là...hơi mệt.

– Vậy được. Ta đi nghỉ thôi.

Bà Châu dìu chồng vào phòng. Đôi mắt bà ta dường như đã nói lên tất cả. Những biểu hiện khác lạ của chồng khi nghe bản nhạc đó. Những lời nói dối ấp úng... Bà biết hết, khuôn mặt sắc lạnh chêm vào ko gian một nhát vô hình. Ko ai biết bà ta định làm gì.

...

“Vy! Tại sao hôm nay mày ko đến hả? Ít ra mày cũng phải đến cổ vũ tao chứ. Rốt cuộc là mày đã đi đâu hả Vy?”. Ngân bực tức hét vào điện thoại.

“Ồ..tao...tao vẫn ở trường mà...”. Vy áp úng trả lời.

“Mày nói dối. Mày ko ở trường. Tao đã qua lớp mày mà ko thấy. Con bé lớp trưởng nó bảo mày hôm nay xin nghỉ mà. Tại sao mày lại nói dối tao chứ. Rốt cuộc là có chuyện gì? Tao thấy dạo này mày rất lạ.”

“Làm gì có chuyện tao lạ chứ...tao...vẫn là tao thôi. Hôm nay tao ko được khoẻ nên...nghỉ. Mày....mày...thì tốt chứ..?”- Vy tìm cách chuyển chủ đề.

“Tất nhiên. Mày nghĩ tao là ai. Lần này con nhỏ Thư đó sẽ phải rời xa Quang. Haha...”- Ngân cười sung sướng. Dường như con nhỏ đang ngăm ngăm định rằng. Nó sẽ thắng. Bằng bất cứ giá nào.

“Ừm. Chúc mừng mày. Thôi. Tao... đi ngủ...tao mệt rồi. Bye..” Vy nói nhanh rồi cúp máy. Vy ko biết phải làm gì lúc này. Đầu óc nó đang quay cuồng, choáng váng đến lạ thường. Từng cơn gió nhẹ rít qua khung cửa sổ phả vào phòng mang theo chút hơi sương lành lạnh chợt làm Vy rùng mình.

Đóng chặt cửa sổ rồi ngồi bó gối trên giường. Vy bồi hồi nhớ lại cuộc nói chuyện cách đó 1 tiếng. Đôi mắt nâu xoáy sâu vào tấm rèm cửa kia. Lơ đãng một ý nghĩ xa xăm nào đó.

...

Vy là người đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Từ lúc gia đình Ngân bước xuống xe đến lúc Nhật hối hả đưa bác Lan đến bệnh viện. Khi bà Lan nhìn thấy bố của Nhật, khuôn mặt bà chợt tái nhợt một cách lạ thường. Ánh mắt đó...vừa hiện hữu vẻ hoảng sợ vừa như ánh mắt của một nỗi nhớ dai dẳng. Một tình yêu dạt dào mà từ lâu đã bị ai đó lãng quên.

Vy được biết rằng, Thư ko có bố mà sống với mẹ. Trong nhà chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống, dường như bóng hình người bố là quá đỗi nhạt nhoà.

Vy chợt giật mình. Ánh mắt đó của bà Lan, vốn ko phải ánh mắt của một người bình thường dành cho người khác. Ánh mắt ...chứa chan bao tâm tư tình cảm trĩu nặng nhưng lại ẩn hiện một nỗi đau khổ vô hình, thâm kín.

Chẳng nhẽ...

.

Rồi bà Lan ngất đi.

Vy đã đi theo mà ko vào trường.

.

Ban đầu, Vy ko chắc chắn về suy đoán của mình chút nào. Nhưng khi nghe được cuộc nói chuyện giữa bà Lan và Nhật, Vy đã thầm khẳng định rằng những suy nghĩ đó là đúng. Người đó...nhất định là bố của Anh Thư.

37. Chương 37

Cái ý nghĩ đó của Vy chợt làm nó thấy sợ hãi. Nếu Anh Thư là con gái ông Phác thật thì chẳng phải sẽ có quan hệ anh em hay chị em gì đó với Ngân và Nhật sao ? Trong khi đó, Ngân lại th ường xuyên đối đầu với Thư, coi Thư như kẻ thù ko đội trời chung. Nếu biết được sự thật này, Ngân sẽ ức mà chết mất. Còn Nhật, cậu ấy...thích Thư... Nghĩ đến đây tim Vy chợt nhói lên một cách lạ thường. Trái tim phản chủ ngày càng đau đớn một cách dữ dội làm Vy suýt ngã. Nhật...Nhật thích Thư nhiều như vậy, cậu ấy chắc sẽ đau khổ lắm. Vy biết điều đó, mặc dù Nhật ko bao giờ nói ra nhưng Vy biết Nhật thích Thư nhiều lắm. Cậu ấy luôn đứng từ xa dõi theo từng bước đi của Thư, luôn âm thầm đứng đằng sau cổ vũ, quan tâm tới Thư. Ánh mắt cậu ấy khi nhìn Linh phản chiếu một niềm hạnh phúc đến vô bờ. Giống... như Vy vậy.

Chính vì điều này mà Vy đã nhiều lần ghen tỵ với Thư. Có lúc còn tỏ ra căm ghét Thư hơn bao giờ hết. Bởi vì, Thư ko hề hay biết về tình cảm của Nhật để đáp lại. Ko phải Thư vô tâm mà vì nó quá vô tư. Nhưng giờ đây, Vy lại tự cười chính bản thân mình. Lòng đố kỵ ghen ghét sẽ ko bao giờ tồn tại trong tình yêu. Nếu Nhật ko bao giờ có thể thích Vy thì có lẽ Vy sẽ cao thượng mà chúc phúc cho Nhật. Người tốt sẽ xứng đáng được hưởng hạnh phúc, đúng ko ! Và có khi nhờ sự vô tư đến vô tâm đó của Thư sẽ làm Thư ko phải khóc. Mà người đau buồn nhất có lẽ là Nhật. Thử hỏi, nếu Nhật buồn, thì Vy làm sao có thể cười được đây.

Cuộc đời là vậy sao ? Luôn xảy ra những điều trớ trêu như vậy. Có thể đó là sự trừng phạt dành cho những con người si tình chẳng. Mà cũng có thể đó là thú vui của ông trời cũng nên.

Nỗi đau khổ hoà vào dòng nước mắt mặn chát còn đọng lại trên khoé môi. Vy nắm chặt gấu váy rồi rảo bước ra khỏi cổng bệnh viện. Vy cần phải về và ko muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến đầu óc Vy như quay cuồng, nhức nhối.

Vy cố chạy, chạy thật nhanh để cố quên đi mọi thứ. Mặc cho gió có thốc vào da mặt đau rát đến đâu. Vy ko quan tâm nữa...

KẾT !!!!

Tiếng phanh gấp của chiếc xe máy vang lên khiến Vy thấy chói tai vô cùng. Trong ánh sáng mập mờ của ánh đèn đường, Vy lơ mơ nhận ra bóng người đang ngồi trên xe đó. Người mà Vy ko muốn gặp nhất vào ngay lúc này.

...

– Cậu làm gì mà chạy như ma đuổi thế hả ?

Nhật ngoái lại đằng sau hỏi Vy. Từ lúc ngồi trên xe tới giờ, Vy ko nói lời nào, trái hẳn với vẻ thường ngày của Vy. Thấy vậy, Nhật bèn cất tiếng trước. Thế nhưng, Vy dường như ko chú tâm tới câu hỏi của Nhật, mắt vẫn lơ đãng nhìn bầu trời về đêm.

– Vy ! Cậu sao thế ?

– Ó hả ? cái gì ?

– Tổ hỏi cậu là tại sao cậu lại chạy nhanh như vậy, có ai đuổi theo cậu à ?

– Ko, ko phải. Ko có chuyện gì hết. – Vy luống cuống trả lời.

– Thật vậy à ? – Nhật ngờ vực.

– Ừm.

Nhật ko hỏi thêm nữa. Nếu Vy có cái gì đó khó nói mà ko muốn nói cho cậu biết thì cậu sẽ ko hỏi nhiều làm gì. Nhật chỉ tình cờ nhìn thấy Vy trên đường từ bệnh viện về. Trời lại về khuya nên Nhật cũng nỡ để Vy về một mình trên con đường vắng vẻ đó. Dù gì cũng quen nhau được mấy năm rồi, tình bạn cũng có phần khăng khít hơn, quan tâm bạn bè cũng là lẽ thường tình thôi mà.

.

Hơi sương lành lạnh nhẹ nhàng phủ vào mặt Vy. Nỗi buồn dường như đang tê cóng lại trong lòng. Vy có thể làm gì cho người con trai mà Vy yêu đây ? Làm gì để cậu ấy sẽ ko đau khổ khi biết được sự thật này ?

Vy nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Nhật để tận hưởng một chút bình yên còn sót lại. Đôi mắt khẽ nhắm, dòng nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống.

...

– Vy ơi ! Đi ngủ đi con. Muộn lắm rồi đấy. Mai còn đi học nữa. – Mẹ Vy gõ cửa nhắc nhở.

– Vâng. Con ngủ ngay đây.

Ánh đèn cuối cùng còn sót lại trong căn phòng màu hồng vụn tắt. Ko gian tĩnh mịch ko một tiếng động. Ngoài trời, gió vẫn rít qua từng khe cửa đưa những tán lá xanh biếc như muốn hoà cùng từng dòng suy nghĩ của cô gái trẻ bên trong căn phòng.

Có lẽ, gió cần phải thổi mạnh hơn chẳng?

.....

– Có cần đi sớm vậy ko bà chị yêu quý của tôi? – Kent ngáp ngán ngáp dài nhìn Thư. Nó đang vội chuẩn bị đồ ăn sáng cho mẹ để đem vào bệnh viện.

– Đương nhiên rồi. Chị ko muốn mẹ bị đói.

– Nhưng mới có 5h thôi mà, tầm này ai cho chị vào chứ? Mà chắc gì bác đã ngủ dậy.

– Cậu tưởng ai cũng ngủ như heo giống cậu chắc.

Nói rồi, nó vội vã xách hộp cơm đi. Mặc kệ thằng em họ vẫn đang đứng tựa cửa lầu lầu, nói tới nói lui. Ra đến cửa, nó ngoái lại:

– Này, nếu muốn ngủ tiếp thì khoá cửa cẩn thận nhé. À, cái Uyên nó bảo là lát cậu qua chở nó đi học, Uyên dạo này hình như cũng ốm nên ko đi được xe bus.

– Uyên bảo thế á? – Kent nhảy ngược lên.

– Chứ sao? Mà này, dạo này 2 cô cậu tình tứ lắm đấy nhá. Thôi chị đi đây.

– Nhiều chuyện. Dù sao Uyên cũng đáng yêu hơn chị. Hứ... – Kent hét đằng sau lưng nó rồi vội vã chạy lên phòng. Nó đoán là thằng nhóc đang chuẩn bị đầu tóc áo quần tươm tất để sẵn sàng đi đón mỹ nhân rồi. Không ngờ, Kent với Uyên lại tiến triển nhanh đến như vậy. Nó phì cười rồi chạy nhanh ra bến xe bus.

38. Chương 38

Bỗng, nó thấy một cái bóng đen lảng vảng gần bức tường cạnh nhà. Chiếc bóng ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean đen, mái tóc bông bênh nhẹ bay, trên tay còn cầm một cái..hộp cơm nữa.

– Quang. Cậu làm gì ở đây vào giờ này? – Nó ngạc nhiên nhìn Quang rồi lại dán mắt vào chiếc cặp lồng trên tay cậu bạn.

– À..tớ đi tập thể dục, tiện thể ghé qua xem cậu dậy chưa thôi. Cậu là chúa muộn học mà. – Quang đáp ứng giải thích.

– Tập thể dục mà cũng mang theo cả hộp cơm ư? Lại còn mặc luôn đồng phục nữa chứ. – Nó hỏi vặn lại.

– Ờ thì...thế thì đã sao nào. Tớ có mang ít đồ ăn mang tới cho cậu. Tớ biết cậu sẽ vào bệnh viện sớm nên chắc là chưa ăn gì. Nên... Cầm lấy. – Quang dú cái hộp cơm vào tay nó, nói như ra lệnh.

– O...

– Xe bus tới rồi, đi thôi.

– Đi đâu?

– Sao mà ngốc thế ko biết. Bệnh viện. Tớ sẽ đi cùng cậu, đề phòng trường hợp cậu đang “say” tớ vì tớ quá ga lăng dẫn đến hiện tượng đi lạc. hehe

– Chết tiệt. Ko thèm nói với cậu nữa. Đi cùng tớ thì cầm luôn đi.

Nó giờ 2 hộp cơm trước mặt Quang, đá mắt như nói rằng cậu cầm lấy mau rồi thông thả bước lên xe bus. Mặc kệ anh chàng đẹp trai đang ngơ ngẩn ngơ ngơ với hai hộp cơm to đùng.

...

– Mẹ ơi, mẹ dậy chưa? Con mang đồ ăn vào cho mẹ ăn sáng đây này. – Nó hí hửng bước vào phòng bệnh, miệng toe toét cười.

– Mẹ vừa dậy thôi. Quang cũng đến hả cháu?
– Vâng ạ. Bác thấy khoẻ hơn chưa?- Quang ngồi xuống cạnh giường trong khi Thư cúi lấy đồ ăn ra.
– Khỏe lắm rồi cháu. Chiều bác có thể xuất viện rồi.
– Vậy thì hay quá. Chiều đi học về con sẽ qua đón mẹ.
– Thôi, mẹ tự về cũng được mà.
– Thư nói phải đấy bác, chiều cháu cũng sẽ qua đón bác luôn. – Quang cũng nhanh nhẩu.
– Được rồi. – Bà Lan cười rồi đón lấy chén cháo từ tay con gái. – Hai con ăn luôn đi rồi còn đi học.
– Vâng ạ. Mẹ biết ko? Cái hộp cơm này là của Quang đấy. Cậu ấy nấu ko biết có ăn đc ko nữa. Có cần mua trước cho mẹ mấy viên thuốc đề phòng trước ko mẹ? – Nó lên nhìn Quang cười thầm.
– Này, tớ nấu ngon hơn cậu là cái chắc.
– Còn lâu đi. Tớ mới là số một. – Nó lè lưỡi trêu Quang. – Mẹ nhờ!
– Được rồi được rồi, cả 2 đều nấu ngon cả. Ăn đi các con. – Bà Lan hối. Cả 3 cùng cười nói vui vẻ.
Ánh ban mai len qua hàng cây nhoài qua khe cửa như muốn chung vui cùng. Nụ cười thật đẹp biết bao!

– Buổi sáng là đẹp nhất. – Nó vươn vai hít thở bầu ko khí trong lành của buổi sớm.
– Tất nhiên rồi. Mà Thư này, dạo này...hình như cậu gầy đi nhiều đấy. – Quang lo lắng nhìn nó.
– Tớ...tớ đang giữ eo mà. Cậu thấy tớ thon thả hơn đúng ko nào? Vậy là tớ thành công rồi.
– Thôi đi. Cậu đừng giả vờ nữa. Quen cậu lâu như thế rồi chả nhẽ tớ ko biết. Cậu đừng lo nghĩ nhiều quá. Mà có chuyện gì xảy ra với cậu mà cậu ko kể với tớ đúng ko?
– Có chuyện gì đâu.
– Ko đúng. Cậu đang nói dối. Nhìn thẳng vào tớ, nói đi.
Quang bắt chợt nắm chặt vai nó.
– Đã bảo ko có gì mà. – Nó bực tức vùng vẫy nhưng vô ích.
Cánh tay Quang bắt chợt buông thõng. Đôi mắt thoáng buồn.
– Rốt cuộc, tớ là gì trong cậu hả Thư?
– Cái gì? – Một thoáng lúng túng đọng đầy trong tâm trí.
– Với cậu, tớ là gì? – Quang lặp lại câu nói một lần nữa. Chiếc bóng đổ dài nghiêng ngả trên mặt đất.
– Là bạn thân. – Nó trả lời ngay tắp lự. – Thôi vào lớp đi. Chiều gặp lại nhé.

..

Quang vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng của Thư. Cậu cảm giác như vừa có cái gì đó chợt nhói lên trong tim.

“Chỉ là bạn thân thôi sao?”

...

Vừa bước vào cửa lớp, nó đã cảm thấy có gì đó khác lạ. Ko khí trong lớp dường như ko còn vui vẻ như mọi khi nữa. Mặt đứa nào đứa nấy cũng cứ như đưa đám.

Linh xù tới trước mặt nó, buồn xo.

– Mày ơi, có kết quả thi phần văn nghệ rồi.

- Sao? Có rồi ư? – Trống ngực nó chợt đập mạnh. Dự cảm ko lành chợt ủa đến.
- Ủ. Vừa dán trên bảng tin sáng nay.
- Tao...thế nào?
- Thật là bất công, BGK mất mùa hết hay sao? Tại bị điếc hết rồi à ? Thật là ko công bằng chút nào.– Linh tức giận hét âm ỉ lên.
- Mà, nói đi. Tao với Minh Ngân, ai thắng ?
- Chắc chắn là con nhỏ đó hồi lộ BGK rồi ! – Hoàng Yến xen vào.
- Vậy là nó đã hiểu. Nó thua. Vậy đấy, những nỗ lực của nó. Giờ đây chỉ là một con số 0 tròn trĩnh. Chiếc cặp trên tay chợt rơi xuống đất. Ánh sáng mờ mờ giữa buổi sớm mai đầy nắng.
- Thôi mà ơ, thắng thua ko quan trọng. Dù sao thì học sinh trong trường, đứa nào cũng thích tiết mục của mà mà. – HÀ MY an ủi.
- Mà điên à ? Đọc tấu piano hay như thế mà thua cái màn nhảy nhố nhăng của con nhỏ Ngân đấy á. – Linh xù vụn lại.
- Cái HÀ MY nó nói đúng đấy. – Hoàng Yến phân bua. – Thắng thua ko quan trọng đâu mà. Đừng buồn nữa.
- Mà nói thế mà nghe được à ? – Linh xù.
- Thôi. Chúng mà đừng nói nữa được ko ? Bọn mà ko hiểu đâu. – Nó chán nản bước ra khỏi lớp.

...

Buổi sáng trong lành mát mẻ dường như ko còn là niềm vui như ban đầu của nó nữa. Rốt cuộc là giờ này nó đang nghĩ gì ? Nó có nên buồn và khóc một trận thật to, thật đã cho cái thất bại mà bản thân nó đã phải nỗ lực cố gắng ko ? Nó khác xưa rồi . Nó ko đủ mạnh mẽ để cười nữa. Nó cũng ko muốn khóc vì điều đó sẽ lại càng làm nó yếu đuối hơn.

39. Chương 39

Nó ko hiểu vì sao cuộc thi lần này nó lại dốc sức để giành chiến thắng nhiều đến như vậy. Nó ko hiểu hay cố tình ko hiểu nhỉ !. Chỉ là rời xa ngôi trường này, chuyển đến một ngôi trường mới thôi. Chỉ là thay vì đi chuyển bus 32 như mọi ngày, nó sẽ chuyển sang chuyển 14. Đặc biệt xe này lại vắng khách nữa, càng rộng rãi mát mẻ chứ sao. Có gì to tát đâu. Nó vẫn có thể gặp bạn bè nó vào cuối tuần cơ mà. Hơn nữa, sang trường mới nó sẽ quen thêm được nhiều bạn.. Tốt thế còn gì.

Nhưng...chuyển trường đồng nghĩa với việc nó phải đi học một mình. Sẽ ko được đi cùng Kent, cùng Quang nữa. Ko được thoải mái cười đùa như trước nữa. Sẽ ko được nhìn thấy Quang mỗi ngày nữa . Trống trải lắm chứ. Liệu nó có quên được nụ cười chết người của Quang vào mỗi buổi sáng ko nhỉ ? Nụ cười từng làm tim nó đứng hình trong vài giây ấy. Để rồi trái tim đó lại tan ra bay theo gió ấy. Liệu nó có quên đi ko nhỉ ? Có thể lắm chứ . Vốn dĩ cái đầu nó ko nhớ được cái gì lâu mà.

Nó cảm thấy tiêng tiếc phần nào đó. Cảm giác như có cái gì quan trọng lắm sắp vụt mất khỏi lòng bàn tay. Mà lòng bàn tay đó dường như đang thả lỏng thì phải. Nó ko muốn nghĩ nữa, đầu óc ko minh mẫn đôi khi lại hữu ích, nó sẽ ko phải nghe những câu nói mà nó ko muốn nhớ, ko muốn biết. Điều đó thật tốt, và có khi... đó là điều mà nó mong chờ.

Con người ta thay đổi liệu có trở nên vô tâm ko nhỉ ? Bằng chứng là nó đang tự thấy nó dần trở thành tượng đá rồi. Trái tim cũng sắp thành sắt rồi nên mới vô tâm đến thế. Đôi mắt của Quang ! Tại sao lại

nhìn nó bằng ánh mắt đó. Ánh mắt của sự cô đơn tuyệt vọng. Và tại sao nó lại sợ ánh mắt đó đến vậy mặc dù nó đã từng nói là nó thích nhất đôi mắt ấy.

Đôi mắt ấy trong veo đầy cảm xúc. Đôi mắt biết nói. Nhưng nó ko thích đôi mắt biết nói chút nào, bởi vì rất có thể khi nhìn vào đôi mắt đó, nó sẽ vô tình làm cho chủ nhân của nó tổn thương. Một người mà nó luôn tin cậy. Một người luôn làm chỗ dựa tinh thần vững chắc cho nó mỗi khi buồn. Một người có thể thức cả đêm chỉ để hát cho nó nghe đơn giản vì nó cảm thấy chán. Một người có thể tức tốc chạy xuyên qua màn đêm lạnh lẽo mặc cho mưa có trút ướt như chuột lột đến nhà nó chỉ vì nó sợ ở một mình giữa đêm mưa đầy sấm chớp. Một người luôn làm cho nó vui, làm cho nó cảm thấy an toàn....và vô số những điều khác nữa mà người đó đã làm cho nó trong suốt 12 năm. Và nó có nên tự hỏi rằng, liệu nó có chịu nổi khi người đó và nó rời xa nhau ko.

Nó quá ỉ lại vào Quang. Nó chưa từng tự lập. Đó là câu trả lời duy nhất cho câu hỏi tưởng chừng như ngớ ngẩn của nó. Chắc vậy. Chỉ là vì Quang luôn bên cạnh nó mỗi khi cần. Dù vậy, nó ko bao giờ dám khẳng định rằng ‘nó hiểu Quang’. Hay nói trắng ra là nó chưa từng hiểu Quang. Ngay cả cảm nhận của Quang thế nào nó cũng ko biết. Thế đấy ! Một đứa bạn vô tâm chưa từng thấy cho một tình bạn khăng khít gần bó...12 năm. 12 năm.

Nó là một con nhỏ vừa bướng bỉnh, vừa ích kỷ , vừa có vô số những tật xấu khác mà ngay cả nó cũng ko chịu nổi. Ấy vậy mà Quang lại chấp nhận làm bạn lâu dài với nó, con bạn khó ưa nhất quả đất.

Nó có thể cười nói cả ngày ko ngừng nghĩ về các anh đẹp trai Hàn quốc và Quang lúc nào cũng gật gù lắng nghe nhưng ko bao giờ đồng quan điểm với nó đơn giản là vì ‘tớ đẹp trai ngồi ngồi thế này đâu có kém gì minh tinh Hàn quốc đâu’, thử hỏi còn nói gì được nữa ko ?

Nó cũng có thể ngồi khóc cả ngày với một bộ mặt thảm thương ko thể tả. Và Quang lúc nào cũng là người vỗ về an ủi nó, luôn bày hết trò này trò nọ cốt chỉ để làm cho nó vui lên. Quang cũng là người phải gánh chịu toàn bộ dè dặt, guốc, gổ, chần....vô số thứ mà nó có thể ném. Và cũng ko biết mấy chục cái áo sơ mi sáng tinh tươm đã bị nó làm cho nhàu nát với mớ nước mắt nước mũi tèm nhem. Xin thề là Quang ko bao giờ đã động đến chiếc áo đó lần hai.

Nó cũng có thể bắt Quang còng lưng ra đạp xe đèo nó lòng vòng khắp Quỳnh Lưu giữa trời Đông giá rét với lý do vô cùng lãng xẹt rằng : như thế mới giống trong phim.

Còn nhiều nữa những thứ Quang đã làm cho nó mà có kể đến tháng sau chưa chắc đã hết.

Quang làm nhiều việc như vậy cho nó nhưng chưa bao giờ Quang đòi hỏi nó làm gì cho bản thân cậu ấy. Mặc dù luôn miệng than phiền nhưng Quang lúc nào cũng đáp ứng đầy đủ yêu cầu của nó. Tất cả, Quang đã luôn làm tất cả. Vì ai chứ, vì con nhỏ xấu tính là nó ư ? Rốt cuộc là nó có gì hay ho mà Quang lại chấp nhận hy sinh như vậy ? Bạn bè thân thiết cũng đâu cần phải thế. Chắc chắn nó đang cố tình giả ngây ngô để ko muốn hiểu hàm ý sâu xa đằng sau những việc làm đó của Quang. ‘Nó luôn muốn như thế. Ko muốn hiểu bất cứ điều gì.’

**

Tán lá cây bắt chợt rung mạnh. Tiếng giày cao gót của ai đó đang tiến gần về đây. Khoé môi nó nhếch lên thành điệu cười nửa miệng đầy ngọt ngào nghề chưa từng hiện hữu trên môi.

– Ko cần đến nhắc nhở đâu. Tôi tự biết phải làm gì.

Ngân hất mái tóc rồi bước đến trước mặt nó. Nhìn sâu vào đôi mắt nó. Điệu cười khinh khỉnh quen thuộc hiện trên môi con nhỏ.

40. Chương 40

– Mày luôn là đứa thất bại. Và cũng là một đứa ngu ngốc nhất trên thế gian này. Hiểu ko ?

Nó quắc mắt nhìn nhỏ Ngân đang cười đắc thắng.

Nhưng ..con nhỏ nói đúng. Nó đúng là kẻ ngu ngốc nhất trên thế gian này ? Bàn tay nó ko còn nắm chặt như trước nữa. Năm ngón tay đang dần mở ra để cho thứ quan trọng nhất đó sắp vụt mất. Thứ đó là cái gì mà lại khiến tim nó đau rất đến thế này !

Hai tai nó đột nhiên ù đi. Nó không biết nhỏ Ngân và đám bạn chảnh chọe của con nhỏ đã đi từ bao giờ . Nó cũng không biết nó đã bất động như thế trong bao lâu. Thời gian lúc này dường như đang trôi qua rất chậm chạp, khiến nó đột nhiên thấy mệt mỏi với mọi thứ. Gió thổi bay mái tóc dài làm chúng rối bời. Giống như tâm trạng của nó lúc này vậy. Bàn tay ai đó khẽ chạm lên vai nó. Bờ vai mảnh mai sau chiếc áo sơ mi mỏng bất chợt run lên. Nó quay đầu lại. Một thoáng ngạc nhiên động lại nơi mí mắt. Đôi môi khô nứt nhẹ cười. – Không ngờ lại là cậu. – Vậy cậu nghĩ tôi là ai ? Vy khẽ nhếch môi. Ngồi xuống chiếc ghế đá màu rêu đối diện nó. Tay nhẹ vuốt mái tóc đang tung bay từng đợt cùng gió. – Không ai cả. Chỉ là tôi không ngờ lại là cậu. Ngân bảo cậu đến nói gì với tôi sao ? – Cậu coi thường tôi quá nhỉ ? Tôi không phải tay sai của Ngân. – Được. Vậy lý do cậu đến gặp tôi là gì đây ! – Nó tựa lưng vào ghế. Đôi mắt nhìn thẳng vào Vy. – Cậu sẽ chuyển trường thật sao ? – Tất nhiên. Chẳng có gì to tát cả. – Nó đáp hờ hững . – Như vậy sẽ tốt cho cậu hơn. – Vy bình thản. – Ý cậu là gì vậy ? – Sớm muộn gì thì cậu cũng biết thôi. Vy đứng dậy. Phủi vẩy rồi bước lên sân trước. Có lẽ nên để mọi thứ xảy ra tự nhiên như vốn dĩ nó phải thế. Đôi mắt đen nhũn lại khó hiểu nhìn theo bóng dáng thanh mảnh đang khuất dần dưới những tán lá bằng lăng xanh biếc. ‘Rốt cuộc cô bạn này là người như thế nào?’ ..**.. Nó thò thẩn lê từng bước nặng trĩu về lớp. Lòng đầy ý nghĩ ngổn ngang. Nó phải giải thích thế nào với lũ tiểu yêu đó về việc chuyển trường đột ngột này đây. -thư

. – Anh Tuấn. ... Nó cùng anh đứng phía cuối ban công của hành lang tầng 2. Nơi nó có thể mặc sức ngắm nhìn toàn cảnh xung quanh ngôi trường. Nó bỗng cảm thấy có lỗi với anh. Kể từ hôm thi văn nghệ tới giờ nó chưa gặp anh. Chưa cảm ơn anh vì đã giúp đỡ nó thật nhiều cho phần thi piano. Vì mãi lo cho mẹ nên nó quên phéng mất lời hứa với anh. Rằng thi xong anh sẽ đưa nó về. Bởi anh có chuyện muốn nói. – Em xin lỗi vì chuyện hôm đó. Em có chút việc riêng nên... Tuấn đưa tay lên chụp nhẹ vào miệng nó. Đôi mắt dứt khoát ko rời khuôn mặt nó đến nửa giây. – Đừng nói gì mà hãy nghe anh nói đây. – Chuyện gì ạ ?

– Tim nó bất chợt đập mạnh mà ko rõ lý do. – Em...làm bạn gái anh nhé– Tuấn nhìn sâu vào đôi mắt nó, nói rõ ràng từng từ một. Đôi mắt nó mở to hết cỡ. Tim như đập chệch ra một nhịp.

– Sao...sao.. ạ? – Anh thích em.

-THƯ. Anh thích em. – Em... Tâm trạng nó đang rối bời vì chuyện của nó với nhỏ Ngân. Nay lại thêm anh Tuấn đột ngột nói ra từ đó. Dù rằng nó cũng có chút ít cảm tình với Tuấn, nhưng khi nghe anh chậm rãi thốt ra 3 từ này làm nó không khỏi ngạc nhiên. Thích 1 người thì có thể dễ dàng nói ra nhanh đến như vậy sao ? Tuấn yên lặng nhìn nó chờ đợi câu trả lời. – Em...em.. – Nó đang bối rối ko biết trả lời sao thì Tuấn đột ngột tiến gần về phía nó. Càng lúc càng gần cho đến đi nó ko còn đường để lùi lại nữa. Tim nó vẫn đập mạnh ko ngừng nghỉ. Mồ hôi trên trán bắt đầu vã ra. Cảnh này...trên mấy bộ phim chẳng phải cũng có sao ? Hơi thở của Tuấn nhẹ phả vào mặt nó nóng ran. Khuôn mặt anh ngày càng kề gần lấy khuôn mặt nó. Càng ngày càng gần. Cho đến khi chỉ còn cách vài mm ngăn ngũi. Đôi mắt nó bất chợt mở to, nó vội vàng đẩy mạnh Tuấn ra phía trước. – Ko...ko...ko thể...

– Em ko tin anh sao ?– Tuấn nắm chặt lấy đôi bàn tay nó.

– Thích em ? Anh có thể dễ dàng nói ra đến vậy sao? – Thì thích em, nên anh mới ... Nó vùng tay Tuấn ra. Nói rõ ràng rành mạch từng chữ một rồi vội vàng chạy xuống cầu thang tầng 1.

– Em cần thời gian.

– Anh sẽ chờ

... Nó ko nghe thấy Tuấn nói gì nữa. Điều duy nhất nó phải làm bây giờ là chạy ngay khỏi nơi này càng xa càng tốt. Nó cần phải chấn tĩnh lại tinh thần. Nó có cảm tình với Tuấn nhưng ko ngờ anh cũng như vậy với nó. Nó quen anh chưa lâu nhưng sao anh có thể bảo nó làm bạn gái anh. Trong khi anh chưa hiểu gì về nó, chưa biết tí ty nào về nó, vậy thì anh thích nó về cái gì chứ. Nó cần điện thoại, nó cần gọi ngay cho cái Linh. LINH sẽ giúp nó, ngay lúc này. Vội đưa tay vãi túi lục tìm chiếc

điện thoại, nó hoảng hồn nhận ra rằng chiếc điện thoại đã ko cánh mà bay. Xoay ngược tâm trí về 5 phút trước, cái lúc mà nó đẩy mạnh Tuấn, hình như có cái gì đó từ túi rơi ra ngoài. Có thể là chiếc điện thoại của nó lắm chứ. Nghĩ vậy, nó vội vàng chạy nhanh về hướng cầu thang cuối hành lang tầng 2. ..**..

41. Chương 41

- Em đến đây từ lúc nào? – Từ lúc mà anh tỏ tình với con nhỏ đó. Nhưng xem ra chưa thành công thì phải.
- Anh.. – Em ko cần biết anh làm cách gì, phải để con nhỏ đó cắn câu ngay tức khắc. Em biết nó rất có cảm tình với anh, nên chuyện đó cũng ko khó, đúng ko? – Ngân... – Đừng nhiều lời nữa anh Bí thư. Hãy yêu nó và “đá” nó ngay khi nó yêu anh. Rõ chưa. . . Chuyện gì đang xảy ra. Những gì mà nó đã nghe rõ ràng từng từ một. Cuộc nói chuyện giữa Ngân và Tuấn. Tất cả những gì mà anh nói với nó đều là giả dối sao? Tất cả chỉ là lừa gạt, lừa gạt. “Hãy yêu nó và “đá” nó khi nó yêu anh”. Hai hàng nước mắt nó chảy dài trên má. Nó vụt chạy đi. Nó ko muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa. Những gì nó đã nghe thấy là quá đủ để có thể nhận ra, tất cả chỉ là giả dối, âm mưu và lừa lọc. . .
- Anh ko thể. Ngân, em hãy bảo mẹ em tha cho gia đình anh có được ko?
- Chỉ bằng cách đó mới có thể cứu anh và bố mẹ anh thôi. Em đã nói trước rồi mà.
- Nhưng...anh thích cô ấy thật sự.
- Vậy thì hãy để bố mẹ anh phải vào tù vì cái tình yêu đó của anh . Suy nghĩ cho kỹ đi. Anh là 1 người rất thông minh mà.
- Tại sao...em ko thể buông tha cho cô ấy.
- Tất cả cũng chỉ vì hai chữ “tình yêu”.

...

Xin nghỉ hết buổi học, nó thơ thẩn dạo bước trên con đường quen thuộc. Nó nhìn trời, nhìn mây, nhìn hàng cây hai bên đường, nhìn dòng người qua lại, nhìn và nghe tất cả những thanh âm hỗn độn có thể đập vào tai nó lúc này. Nó muốn thế, bởi nó cần phải quên đi tất cả những gì mà nó đã nghe thấy. Chỉ ít phút trước đó thôi.

Nó định gọi cho mẹ nhưng chợt nhớ rằng điện thoại không có trong túi. Mất rồi. Điện thoại mất, người đó cũng mất, trường học cũng vậy, nó sắp phải đi. Thế đấy, bao nhiêu chuyện xui xẻo cứ đua nhau rình rập rồi đổ ụp vào người nó cùng 1 lúc. Có thể ông trời muốn vậy. Bởi như thế mới hay, mới sinh động, mới có cái để hành hạ người khác. Ông trời ác thật.

Uỳnh !!

Sấm ở đâu mà lại nổ vào giữa buổi sáng trong xanh thế này nhỉ ? A ha. Ông trời đã nghe thấy và đang nổi giận. Thế thì đã sao, nó cứ muốn thế đấy, bởi vì đó là sự thật mà.

Khẽ nhếch môi cười thành tiếng, nó rảo bước nhanh hơn về phía bên xe. Thôi không nghĩ đến những chuyện không đáng nghĩ nữa. Anh ta không xứng để nó phải đau đầu nghĩ nghĩ ngợi này nọ. Tối về nó sẽ viết đơn chuyển trường, nó muốn đi, càng sớm càng tốt mặc dù trong lòng có hơi chút tiếc nuối.

...

...

...

- Chủ tịch, chủ tịch muốn đi bộ về thật sao? – Cô thư kí trẻ khép nép hỏi người đàn ông bên cạnh.
- Lát nữa tôi sẽ gọi tài xế sau. Cô về công ty đi. – Ông nhẹ nhàng nói.

– Nhưng....

– Đi đi.

– Vâng. Vậy tôi sẽ về tổng công ty trước.

Chiếc xe vụt chạy đi, hoà vào dòng người tấp nập đang chen chúc nhau. Ông Phác nhìn theo rồi sải chân bước nhanh về phía cô gái nhỏ mặc chiếc áo đồng phục, đeo cặp quai chéo, có mái tóc buộc cao đang chờ đợi đứng bên bến xe bus. Khuôn mặt rạng ngời với đôi mắt to sáng nhưng vẫn ẩn chứa nét sầu não cùng bao tâm tư khó lí giải.

...

...

...

– Chào cháu.

Nó quay đầu lại nhìn người đàn ông có khuôn mặt hiền từ đang đứng bên cạnh. Một thoáng ngỡ ngàng, nó chợt nhận ra khuôn mặt quen quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng không tài nào nhớ nổi, nhất là khi đầu nó đang chất chứa một mớ “tạp hóa” như lúc này.

– Bác là...

– À, chắc cháu chưa biết bác. Bác là Nguyễn Minh Phác. Bác đã gặp cháu một lần, vào tối thứ 7 tuần vừa rồi.

– A. Bác là bố của Nhật ạ ?

Nó nhớ ra rồi, ông ấy là người đã đi cùng vợ mình là bà Minh Châu đến buổi văn nghệ hôm đó. Vậy thì người đàn ông này là chủ tịch tập đoàn Đức Tài sao ?. Ông ta có khuôn mặt hơi chữ điền với mái tóc đã lấm tấm bạc. Đôi mắt hiền từ nhìn nó cười hiền.

– Bác tìm cháu có việc gì ạ ?

Nó khe khẽ hỏi ông Phác, trong lòng ko nén nổi tò mò. Ko phải là nhỏ Ngân đã nói xấu gì nó với vị chủ tịch này chứ, và bây giờ ông ta đến hỏi tội nó vì đã lỡ chọc giận thiên kim tiểu thư của tập đoàn lớn nhất nước này. Nhưng nhìn ánh mắt của ông ấy thì nó dám cá là ko phải. Nếu đến tóm nó thì cần phải thêm người, chứ mình ông già này chắc gì đã đuổi kịp được nó.

– Ta vào trong kia uống nước đã nhé. – Ông Phác chỉ tay vào nhà hàng Ý bên kia đường, nhìn nó dò hỏi.

– Thôi ạ. Vào quán trà sữa nhá bác. Cháu ko quen vào những nơi đó. – Nó cười rồi bước nhanh sang quán đối diện bến xe bus trước khi ông Phác kịp định thần lại. Ai lại mời người già vào quán trà sữa bao giờ. [híc..]

.

.

.

Cũng may là quán trà sữa này có dự trữ cà phê, chị bán hàng mém té xiu khi thấy nó gọi một ly cà phê phin theo nguyện vọng của ông Phác. Vì là khách quen nên chị ấy cũng không hỏi gì nhiều. Ngoại trừ việc ko ngừng đánh ánh mắt tò mò về phía người đàn ông lớn tuổi. Cũng may là ông ta gọi trà sữa.

Hút chùn chụt cốc trà sữa chân châu hương sôcôla bạc hà quen thuộc, cảm nhận hương vị ngọt ngào của sôcôla cùng cảm giác man mát nơi cổ họng, nó suýt nữa thì quên phéng ông Phác. Một phần là bởi khi ăn uống nó thường tập trung chuyên môn một cách cao độ, phần khác thì do nó khát quá rồi. Cả buổi đã uống giọt nước nào đâu.

42. Chương 42

– Bác nói đi ạ . Bác tìm cháu có việc gì ko ?

Nó lặp lại câu nói lúc này một cách cứng nhắc, nhìn vào khuôn mặt ông Phác một cách dò hỏi xen lẫn tò mò.

– Cháu học lớp mấy rồi ? – Ông Phác bắt đầu câu chuyện.

– Cháu học 11 ạ. – Nó đáp mà trong lòng có chút kỳ lạ.

– Vậy là 17 phải không ?

– Vâng.

– Nhà cháu có mấy người nhĩ ?

– Ô... – Sao giống hỏi cung thế nhĩ? “Nhà có mấy người liên quan gì đến ông chứ”. Nó nhìn ông Phác bằng ánh mắt ông hỏi để làm gì xen lẫn lạ lùng.

– Cháu cứ trả lời bác có được ko ?- Giọng người đàn ông chợt như nài nỉ khiến nó trả lời cứ như một cái máy.

– 2 người. Mẹ và cháu.

– Vậy bố cháu đâu?

– Chết rồi. – Nó lạnh lùng đáp. Nó thực sự ko muốn nhắc đến người đàn ông này chút nào.

Ông Phác dường như có chút lúng túng nên nhanh chóng chuyển chủ đề.

– Hôm nọ ở trường, bác nghe cháu đàn piano rất hay, bản My Angel ấy, ai dạy cháu bài này vậy?

– Là bài hát của mẹ cháu.

– Mẹ cháu ư? – Ông Phác bàng hoàng. Bàn tay ông bất chợt đổ mồ hôi lạnh.

– Vâng. Là bản nhạc riêng của mẹ.

– Mẹ cháu là Trần Hà Lan?

Nó vụt đứng dậy. Người đàn ông này đã hỏi quá nhiều. Rốt cục ông ta có mục đích gì. Chẳng nhẽ vợ ông ta sai ông ta đi thám thính nó để tìm cách hại nó và mẹ ư ? Đừng tưởng lừa được nó. Cái này trên phim có đầy rồi.

– Tại sao ông biết tên mẹ tôi. Ông gặp tôi có mục đích gì ?

– Không. Cháu từ từ ngồi xuống đi Thư.

– Ông biết tên tôi ? – Nó quắc mắt nhìn ông Phác.

– Phải. Bác là ...bạn mẹ cháu. Mẹ cháu dạo này có khỏe ko ?

Bạn mẹ nó ư ? Đùa à, nó chưa từng nghe mẹ nói mẹ có bạn bao giờ. Hơn nữa, ông ta ko cùng công ty với mẹ, lại là chủ tịch tập đoàn lớn, sao có thể là bạn mẹ chứ. Nhưng biết đâu.... ông ta là bạn mẹ thật.

– Mẹ tôi vẫn khỏe. – Nó đáp gọn lỏn, trong lòng vẫn rất nghi ngờ.

– Vậy được.

Ông Phác gật đầu. Trong ánh mắt chợt ánh lên những tia nhìn xót xa xa xăm. Dường như ông ta đang bứt rứt về chuyện gì ghê gớm lắm.

Bất chợt chuông điện thoại reo vang, ông Phác mở máy ra nghe. Là giọng đàn bà ở bên kia đầu dây. Nghe có vẻ như người kia đang tức giận lắm. Liệu có phải bà Châu ko nhĩ ? Cũng có thể lắm, ngoài vợ ra thì còn có ai dám la hét với chủ tịch ko ? Nghe xong cú điện thoại đó, ông Phác đứng dậy chào nó rồi bước vội về phía cửa.

Ồ ! Ông kia,còn tiền trà sữa của tôi. Là ông mời mà. Nó nhìn với theo người đàn ông đó, miệng ko thốt nên lời. Chẳng nhẽ gọi lại bắt trả tiền. Dù rằng rất nghi ngờ người đàn ông này nhưng...ông ta nên trả tiền mới phải. Hôm nay đi vội quá, nó đâu mang theo tiền. Chẳng nhẽ phải tự cầm mình ở lại làm chân rửa chén thuê. Nghĩ đến đây, nó thoáng rung mình khi nghĩ đến cái viễn cảnh van xin nọ với bà chị chủ quán cho nó thiếu nợ. Cầm giắc....[hix]

Đi gần ra phía cửa, dường như nhớ ra điều gì đó, ông quay lại, tiến về phía nó.

– Xin lỗi cháu. Tiền nước để bác trả.

Thế mới được chứ. Nó mừng thầm, nhưng ai lại thế bao giờ, cứ từ chối khéo cái đã.

– Thôi. Để cháu trả cũng được. – Nó nói một cách lịch sự nhưng trong lòng ko ngừng gào thét.

– Cháu học sinh lấy đâu ra tiền. Cứ để bác.

Hơ ! Hơ bị khinh thường đấy. Là khách quen của tiệm này hôm nào mà chả ra uống. Ko có tiền thì ai dám vào. Mọi lần đi với Linh và Quang, thỉnh thoảng nó cũng phải trả tiền ấy chứ. Nhưng mà từ khi có Kent thì lại khác, đại gia mà, tất nhiên lúc nào cũng phải xì tiền ra. À, ngoại trừ hôm nay.

Nó ko nói gì nữa, lẳng lặng nhìn ông Phác lên chiếc xe con đã được đậu từ trước đó. Về nhà phải hỏi mẹ ngay xem mẹ có quen ông ta thật ko để còn biết cách cư xử. Chứ cứ nói như lúc nãy, nhờ mà ông ta là bạn mẹ thật thì lần sau biết giấu mặt vào đâu.

..*..

Uể oải bước vào nhà và nhận thấy mẹ vẫn chưa về, nó ném cặp rồi nằm xuống chiếc ghế salong, quên mất rằng chiều mẹ mới xuất viện. Bất chợt điện thoại bàn réo lên inh ỏi. Bực mình, nó vớ lấy ống nghe.

– A LO ! AI ĐẤY ?

– Cậu định làm điếc tai tớ đấy à ? – Quang cũng bực tức hét lại, có điều ko to được như nó.

– Ai bảo cậu gọi vào giờ này. Đang nghỉ giải lao hả ?

– Di động cậu sao lại ở văn phòng đoàn ? Làm rơi mà cũng ko biết đi tìm à ? Sao sáng nay lại trốn học ?

– Chán nên ko muốn học thôi. Tiện thể cậu bảo Kent là tớ nghỉ luôn nhé, chiều gặp.

Tút tut tut....

Nó cúp máy trước khi Quang kịp nói thêm. Nó quá mệt rồi. Nó cần và muốn được nghỉ ngơi. Một lần nữa nó tiếp tục ngã lưng xuống ghế, cơn buồn ngủ ập đến nhanh chóng. Đầu óc mụ mị, nó muốn quên đi tất cả.

....

Trưa. Nắng chiếu thẳng vào khuôn mặt nó một cách ko thương tiếc khiến nó giật mình choàng tỉnh. Liếc mắt lên chiếc đồng hồ treo tường, nó ngán ngẩm thở dài rồi tự lôi mình vào bếp. Đã quá 12h mà vẫn chưa có ai về, bụng đói cồn cào, nó thở dài rồi mạn phép thưởng cho mình tô mì tôm úp trứng – món ngon mỗi ngày của nó và cũng là món mà nó tự hào và tâm đắc nhất với phương châm : ngon bổ rẻ.

...

43. Chương 43

Đang khoan khoái tận hưởng tô mì xì xụp khói nghi ngút thì tiếng chuông cửa đột ngột vang lên. Khởi cần nhìn và cũng khởi cần mở cửa nó cũng biết là ai. Tầm này là giờ tan học, hôm nay cả trường học có nửa buổi, ko phải ai cũng biết là ai đấy thì còn ai vào đây nữa. Nó nói với ra ngoài.

– Điếc tai quá, cửa có khoá đâu.

Vừa dứt lời thì cũng là lúc một thân hình đồ sộ 1m80 đi vào với khuôn mặt hằm hằm sát khí. Nó nhìn ra với vẻ mặt ngây thơ con nai tơ cùng ánh mắt khó hiểu rằng rốt cục Quang đang tức cái gì. Theo sau Quang còn có mấy người nữa. Cái chất giọng oang oang chua hơn giấm mà đứng cách đây 4-5 toà nhà còn nghe thấy thì còn ai ngoài Linh xù nữa ko? Rồi Kent bước theo sau với cái mặt như vừa bị ai đấm cho mấy cú vào cái mặt đẹp trai của mình vậy, trông đến là tức cười.

Tuy vậy, nó vẫn cố hết sức tăng lớ như ko có chuyện gì, tiếp tục hoàn thành “mục tiêu” đã vơ đi một nửa.

Quang ném cái điện thoại về chỗ nó rồi nằm phịch xuống chiếc ghế salon dài cạnh nó, nói một cách ầm ừc.

– Cậu có biết là cái tên Tuấn đó gọi bao nhiêu lần ko hả? Chết tiệt. Lúc nào hần cũng gọi cho cậu phải ko?

Làm gì mà tức thế. Có mỗi gọi điện thôi mà cũng bực cỡ này, nếu Quang mà biết Tuấn vừa tỏ tình với nó thì sẽ ra sao nhỉ? Nhưng mà gọi thì đã làm sao chứ, đằng nào thì nó cũng chả muốn quan tâm làm gì cho một đầu một óc, tất cả cũng chỉ tại “cây si xinh đẹp” Minh Ngân của Quang mà thôi, chẳng phải cô ta đã đứng đằng sau thao túng tất cả sao? Định chơi cú đòn tình cảm với nó chắc, may là nó chưa cắn câu. Cuộc đời vẫn dành một lối thoát cho nó chứ chưa bức nó đến đường cùng, thế là may lắm rồi đó, có khi lát nữa nó phải lên tháp hương vái tạ tổ tiên phù hộ cũng nên.

– Gọi thì cũng để làm gì. Tổn chẳng quan tâm nữa. – Nó đáp lại một cách dửng dưng làm như chuyện đó ko có gì đáng để để tâm.

Linh xù từ đâu chạy ra hóng hớt.

– Tuấn làm sao mà mày ko quan tâm hả? Giận dữ nhau cái gì à? Tao thấy Tuấn cũng để ý đến mày lắm.

– Đừng nhắc đến cái tên ấy trước mặt tao một lần nữa được ko? – Nó chán nản nói mà như hét. Linh bịu môi nhìn Quang rồi nhún vai tỏ vẻ ko hiểu gì, sau đó nhanh chóng chạy vào bếp nấu nướng nướng.

Ngoài phòng khách chỉ còn lại mình nó và Quang. Nó dựa lưng vào ghế, chống mắt nhìn lên trần nhà.

– Tất cả lũ con trai đều giả dối cả.

– Cái gì? Cậu đang nói ai thế hả? – Quang giật nảy người khi nghe nó phát ngôn ra cái câu động trời đó. Tức ai thì tức chứ đừng có mà vợ dũa cả nắm thế chứ. Khi này Quang bực dọc khó chịu bao nhiêu khi thấy cái tên « Anh Tuấn » cứ lảng vảng nhấp nháy trên màn hình di động của Thư thì bấy giờ cậu lại sung sướng bấy nhiêu khi Thư nhất quyết ko nhắc đến cái tên ấy nữa. Dù rằng như vậy có hơi đều nhưng biết sao được. Vui mà, đâu thể hoàn cái sự sung sướng đó lại.

– Ừ thì trừ cậu ra được chưa? – Nó trừng mắt nhìn Quang rồi lại tiếp tục lơ đãng, lần này tầm nhìn nó chuyển sang cửa sổ nơi có chùm thủy tiên đang đua nhau toả sắc trên bệ cửa.

Quang chả hiểu gì lắm về cái câu nói mập mờ của Thư. Dường như Thư ko muốn kể với cậu, thế thì cậu sẽ ko hỏi gì nhiều nữa. Tính Thư là vậy, ko muốn nói cái gì thì đừng hòng mà moi tin tức. À, trừ cái Linh ra, Linh cũng là con gái, nên cũng có phần dễ tâm sự hơn mặc dù trước đây cái gì Thư cũng tự động ‘ko đánh mà khai’ tuốt tuột với cậu. Nhưng khi lớn lên rồi có lẽ cũng phải khác. Thư khác xưa rồi đấy, ai mà chả nhận ra. Biết suy nghĩ nhiều hơn, cao hơn dù chỉ vượt qua ngưỡng 1m60 chút ít, ừ thì...cũng xinh hơn. Chắc vậy, bởi trong mắt cậu, Thư lúc nào chả xinh.

Tuấn thôi ko nhìn Thư nữa mà chúm mũi vào quyển Tin học mới mua. Hàng đọc và mới nhất mà khó khăn lắm cậu mới tìm được, kiến thức trong này thì thôi rồi, chuẩn ko cần chỉnh, đủ ko cần đầy.

Kent hình như đã thay xong quần áo, bước từ cầu thang xuống mà mặt mày vẫn ko khá khẩm hơn là mấy. Cái mặt thẳng nhóc cứ sưng lên từ lúc về tới giờ. Mà nguyên nhân thì cũng có gì to tát đâu. Cái Uyên hôm về sớm hơn thường ngày lại còn đi cùng anh chàng nào mặt mày sáng sủa cười nói vui vẻ, cu cậu tức chí chạy lại hỏi thì bị Uyên lờm cho một cái rồi đuổi đi. Tức lắm mà ko làm gì được, đành lủi thủi chạy xe một mình lòng vòng một hồi rồi về nhà toạ ngay khi Quang vừa bước chân vào cửa. Ai bảo ngốc quá làm chi, thích cái Uyên mà ko chịu nói, lúc nào cũng leo đèo bám theo nhỏ dù ở bất cứ đâu, thế thì cũng quan tâm đấy nhưng dù sao thì Uyên nó cũng đâu có biết tình cảm của thằng nhỏ. Tội nghiệp. QUANG bất giác phì cười trước cái ý nghĩ đó của mình rồi chợt như nhận ra điều gì đó, cậu im bặt ngay tức khắc, ko để ý có một người đang bắn những tia nhìn khó hiểu về mình. Cậu cũng đâu có khôn hơn Kent tý nào

đầu, thích người đó mà vẫn chưa dám ngỏ lời, rốt cục thì cậu đang sợ điều gì chứ, sợ bị Thư từ chối hay sợ tình bạn kia sẽ bị rạn nứt. Nỗi sợ hãi đó lúc nào cũng chực bủa vây lấy Quang nhắc nhở cậu phải suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra quyết định của mình. Quang bắt giấc thở dài, yêu người bạn thân của mình là điều ko thể sao ?

44. Chương 44

Quang ngốc mà lại đi chê Kent ngốc cũng thật là nực cười. Đường đường là một học sinh giỏi Tin học nhất thành phố mà lúc nào cũng phải nghĩ ngợi này nọ về chuyện tình cảm. Dù rằng Quang có rất nhiều vệ tinh nhưng Quang đâu có thiết gì, cậu chỉ cần người đó thôi, nhìn người đó cười, cậu cũng cảm thấy được an ủi phần nào rồi.

Dẫu vậy, Quang cũng gặp phải nhiều tình huống phải khó xử lắm chứ. Ví dụ như Ngân đã nói gì với cậu, đôi mắt sắc như dao găm của cô nàng khi nhìn cậu phẫn một câu chắc nịch mà ngay cả cậu cũng phải thấy rùng mình. Tất nhiên, cậu ko hé một lời nào với Thư cả.

...

..

.

– Tại sao cậu lại từ chối tớ. – Ngân nhìn thẳng vào mắt Quang nói giọng nũng nịu, trái ngược với vẻ thường ngày của mình.

– Ngân à, chúng ta ko thể làm bạn được sao ? – Ngân nhắc lại lần thứ nhất mà cậu đã nói với Ngân.

– Ko. Tớ ko muốn thế. Tớ muốn cậu làm bạn trai tớ. – Vẫn cái giọng đó, Ngân nói có phần mãnh liệt hơn.

– Ngân... – Quang chưa kịp nói thì đã bị Ngân vòng tay ôm lấy cậu chặt cứng. Bối rối ko biết phản ứng trước trường hợp này như thế nào, Quang vội vã đẩy mạnh Ngân ra làm cô bạn sững sờ trong giây lát.

– Tớ thật sự ko thể, làm bạn sẽ tốt hơn mà.

Quang vừa dứt lời thì vội quay người cố gắng đi thật nhanh nhưng Ngân đã nhanh chóng gọi với lại.

– Khoan đã. Nói cho tớ biết tại sao được ko ?

Quang ko nhìn thấy vẻ mặt của Ngân lúc này vì cậu đang đứng xoay người lại với Ngân, cậu chỉ biết rằng trong câu hỏi của Ngân có phần nào đó rất đau khổ rất mơ hồ. Quang thở dài rồi quay người lại.

– Ko có lý do. Chỉ là ...chúng ta cần phải học, vậy thôi. Hi vọng cậu hiểu những gì tớ nói.

Nhưng cô bạn này ương bướng hơn Quang tưởng tượng nhiều, Ngân nhìn thẳng vào mắt Quang, ko trốn tránh, với ánh mắt kiên định quyết tâm hơn bao giờ hết, Ngân rót từng chữ một vào tai Quang, hùng hồn và đầy tự tin.

– Tớ biết cái lý do đó của cậu. Tớ sẽ làm cậu phải thích tớ, cậu sẽ chỉ là của riêng tớ thôi. Ko ai có đủ tư cách làm bạn gái cậu ngoài tớ cả.

...

..

.

Là con trai mà Quang cũng phải có phần phục Ngân dù rằng cậu rất sợ những lời đó của Ngân. Ngân biết lý do. Chẳng nhẽ... Cậu lắc đầu xua đi cái ý nghĩ đầu tiên chợt vụt lên trong đầu. Ko thể, ko thể. Mà nếu có thể chắc Ngân cũng ko dám làm gì ghê gớm lắm đâu. Quang nghĩ vậy [t/g: Nhảm rồi cậu ơi, con gái khi ghen rất đáng sợ, Ngân lại càng ko phải ngoại lệ]

Thư đã thôi ko ngăn ngở mà quay sang nhìn Quang tự khi nào. Hôm nay chả hiểu sao trông Quang đẹp đến lạ, phải chăng Quang ngồi đúng chỗ mà ánh sáng có thể chiếu thẳng vào mặt khiến Quang càng giống thiên thần. Khuôn mặt cậu ấy trầm tư như suy nghĩ một cái gì đó, mái tóc theo gió đùa nghịch loà xoà trước trán, đôi mắt dường như đang toả ra chút sinh khí gì đó rất kỳ lạ, đôi môi chuyển động ko ngừng theo từng dòng suy nghĩ. Chưa bao giờ nó thấy Quang đẹp trai đến thế, rất thu hút. Đôi tay nó hình như ko còn là của nó nữa, từng ngón tay thon nhỏ cứ chuyển động ko ngừng về một hướng một cách “vô duyên” chưa từng thấy, dần dần, càng ngày càng gần hơn nữa, sắp chạm tới mái tóc đen nháy bóng bĩnh của Quang rồi, chỉ cách khoảng 1 cm nữa thôi, chỉ....

– Này cậu kia, tôi nấu cho cậu ăn đấy à? – Tiếng Linh xù vọng từ trong bếp ra khiến nó choàng tỉnh và bắt đầu nhận thức cho hành động kỳ lạ của mình. Hai gò má của nó bất giác đỏ ửng, vậy mà từ này giờ Quang vẫn ko hay biết gì. Mắt vẫn chăm chăm vào quyển sách mặc cho tâm hồn có lơ lửng đi đâu.

Linh khệ nệ bê ra mấy món ăn mùi thơm ngào ngạt. Chà! Thật may mắn, hôm nay lại được thưởng thức tài nghệ nấu ăn của Bùi Khánh Linh rồi. Kent theo sau thì mặt mày hớn hử như bắt được vàng, trái ngược hẳn mặt nhìn thấy ghét của cu cậu khi bước vào nhà lúc này. Nó cũng từ trên ghế hùng hồn chạy xuống vỗ lấy mớ đồ ăn, nhìn Kent nói giọng đều giả.

– Lúc này nhìn mặt cứ như đưa đám, sao bây giờ lại tươi như hoa thế này.

– Chị im đi nhá. Người ta đang vui nên ko thèm chấp. – Kent lè lưỡi trêu lại nó, làm như ko mấy bận tâm đến những lời nó nói.

– Chắc cái Uyên nó ghét rồi chứ gì, hay đang quen được anh nào đẹp trai sáng sủa hơn. – Nó đoán mò.

– Ai bảo thế. Thằng đó là anh họ Uyên thôi. Uyên vừa nhắn tin bảo tôi đấy.

A! Nói bừa mà cũng trúng. Nó xứng làm thiên tài quá đi mất.

– Quang xuống ăn đi. – Linh gọi Quang làm cậu chột bưng tỉnh.

– À ừ...

– Làm sao mà cứ như người mất hồn thế. Ê con này, ai cho mày ăn. – Linh đánh vào tay nó đau điếng. “Người ta gấp có miếng thịt thôi mà, có cần ra tay nặng vậy ko?”. Nó ầm ỨC.

Thế nhưng nó vẫn được đặc cách ngồi xuống ăn cùng với cái lý do: chủ nhà. Trong bụng vẫn còn khoái chí lắm. Đang ăn, dường như sực nhớ ra điều gì quan trọng lắm, Linh bỏ ngay đũa xuống, nhìn thẳng mặt nó.

– Lúc này về đời quá tao quên hỏi mày. Mày sắp chuyển trường đúng ko? Lý do tại sao?

– Cái gì? – Kent và Quang đồng thanh, mắt trở ra nhìn nó.

– Sao....ai nói... – Nó lúng túng. Nó vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để nói chuyện này mà, nó định để ngày mai khi nộp đơn sẽ chia tay mọi người luôn.

45. Chương 45

– Tao nghe cái bọn điệu chảy nước nó kháo nhau thế. Rốt cục là có phải ko? – Linh nhìn nó hỏi bằng giọng rất nghiêm túc.

– Tao...

– Thế này là thế nào, chị nói đi chứ. – Kent cũng sốt ruột hỏi lại.

– Chị....

....

Nó kinh hãi giương đôi mắt tròn nhìn “ba sát thủ” trước mặt, miệng thì ú ớ ko biết nói gì. Nó ko muốn cho mọi người biết vụ cá cược giữa nó và Ngân tẹo nào, nhất là trước mặt Quang thế này, dù rằng điều đó chẳng to tát gì mấy nhưng sao nó cứ thấy trong lòng có chút gì đó cắn rứt. Ừ thì với Quang.

Mồ hôi lạnh toả ra khắp trán, nhiệt độ trong căn phòng khách sáng sủa nay chắc đã vượt lên ngưỡng 50, nồng nặc mùi thuốc súng và ám khí. Dù sao cũng phải nói ra, chỉ là trình bày với “mấy người này” sớm hơn một chút thôi. Nó tự nhủ rồi nuốt nước bọt đánh ực, ngồi với một tư thế ko thể nghiêm chỉnh hơn, quét mắt qua từng người dò tìm thái độ. Linh vẫn nhìn nó, Kent vẫn dán mắt vào nó, Quang cũng... à mà ko phải, cậu ấy ... đang ĐỌC SÁCH SAO? Nó tự hét lên với bản thân, trong lòng có chút ảm ức. Chẳng nhẽ Quang ko quan tâm đến chuyện này. Nhưng kệ, thể cũng tốt, chỉ sợ là khi nhìn thấy ánh mắt Quang nó lại ko cầm lòng được mà phun ra hết. Dù kín miệng cỡ mấy nhưng nó vẫn là người bại trận mỗi khi Quang dùng mắt tra khảo. Thế đấy!

– Thôi được. Tôi sẽ nói với mọi người, à ừm...về vụ chuyển trường. – Nó ngập ngừng, âm điệu trở nên ngắt quãng.

– Mày nói nhanh lên đi. – Linh gắt gỏng. Chắc hẳn con nhỏ đang tò mò lắm, ngay cả đồ ăn ngon mà còn ko thu hút được nó lúc này kia mà.

– Chuyện ...chuyện là...

“My life’s not smile.

But I don’t cry!

I believe... with you, I...”

Ông trời đang cố tình trêu ngươi nó hay đang muốn giúp đỡ nó đây nhỉ? Vào cái thời khắc trọng đại ấy, lúc mà nó sắp sửa phun hết ra ấy, thì... điện thoại nó kêu.

Hay!

Hay thật!

Tuyệt vời!

Nó chụp nhanh cái điện thoại, nhưng lại chần chừ ko muốn mở ra nghe khi nhìn thấy cái tên đang nhấp nháy trên màn hình kia.

“Anh Tuấn”

Lúc này Quang đã ngẩng đầu lên nhìn nó, chờ đợi. Chết tiệt! Nó ko muốn nghe. Nhưng...

“Alo” – Nó nói bằng chất giọng lạnh lùng nhất có thể, đủ để đầu dây bên kia thoáng sững sờ trong vài giây.

“Em...sáng nay sao em lại nghỉ?”

“ Tại sao tôi phải nói với anh”

“Vì anh...”

“Đừng nói mấy chữ đó với tôi, chẳng có tác dụng gì đâu, tôi sẽ ko bao giờ tin anh nữa, ko bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa.” – Nó cố kiềm chế cơn tức giận, nói một mạch rồi nhanh chóng cúp máy, tiện thể tắt luôn nguồn.

Nó quay sang phía Linh, lướt qua Quang thì thấy cậu ấy chỉ trầm ngâm như đang nghĩ chuyện gì đó.Thôi kệ, chuyện gì cũng được, nó ko bận tâm. Nó cần hạ hỏa trong người xuống trước khi ngọn lửa đó kịp bùng lên.

– Tao chuyển trường là vì muốn đổi một môi trường học tập khác. – Nó cố nói sao cho thật tự nhiên vì đang nói dối mà.

– Đổi môi trường học tập? Tao có nghe nhầm ko đấy? Mày uống nhầm thuốc à Thư?

– Mày ko hề nghe nhầm. Được chưa? Năm nay chúng mình học 11 rồi, chả mấy chốc mà thi đại học, tao muốn chuyên tâm để học cho tốt.

– Mày bị chạm dây thần kinh rồi nào hử? Trường mình dù gì cũng là trường có tiếng, ko đứng nhất nhì thì cũng phải thứ 3. Mày đã mất bao công sức để thi vào đây vậy mà bây giờ mày nói chuyển trường nghe sao nghe ngon thế hả?

Chắc ! Phải chăng nó đã nói dối ko đúng người. Kể ra thì nghe cũng hơi hơi vô lý. Trường NĐM của nó đứng thứ 2 thành phố, thầy cô giáo toàn là bậc tiến sĩ, cử nhân, điều kiện học tập tốt, môi trường đào tạo có chất lượng, số học sinh đỗ đại học hàng năm lên tới 80%. Vậy mà bây giờ nó lỗ miệng nói ra cái lý do ngang phè ấy, chẳng phải là rất vô lý hay sao. Dù sao thì cũng đâm lao rồi, phải theo lao thôi. Nó nghĩ rồi nói tiếp.

– Tao đâu có nói điều kiện học ở trường mình tồi. Quá được là đằng khác. Nhưng... tao có lý do để chuyển.

– Ko thể bịa được nữa rồi. Càng nói dối thì càng lòi ra, nó quyết định úp mở.

– Lý do gì á? – Kent chồm người tới, nói bằng giọng ko thể tin nổi. – Chị mà cũng biết học là rất quan trọng sao?

Cái thằng này, chắc là muốn ăn đấm lăm rồi thì phải. Nó – đương nhiên là một cái gương cực kỳ sáng cho bậc đàn em noi theo chứ chẳng chơi. Ấy vậy mà cái kẻ được gọi là Kent Phạm đang ngồi trước mặt nó đây lại dám cả gan phun ra mấy câu có khả năng xúc phạm người vô tội một cách ko ngạc nhiên thấy rõ.

Nó cứ vờ như ko nghe thấy cho yên thân, chả hơi đâu mà đi đôi co với thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch kia.

– Đây! Lý do đây. Câu chuyện chỉ có thế. – Vẫn cái giọng tỉnh bơ xụi lơ.

– Mày bị ám đầu hả Anh Thư. Cách đây 2 năm, đứa nào đã phát rồ lên khi tuyên bố với tao là “ko vào được trường NĐM thì chấp nhận ăn chay hết quãng đời còn lại” hả. Để rồi khi vào được cái trường này thì lại đưa ra cái lý do dở hơi nhất quả đất là chuyên tu học hành nên phải chuyển đi. Mày bị thiếu năng rồi chắc.

Ừ đây! Nếu thiếu năng được thì tốt quá. Nó sẽ chẳng phải đau đầu vì mấy cái chuyện đang dồn dập xảy ra thế này. Kể ra thì nó cũng hơi hơi ám đầu thật.

46. Chương 46

– Ừ thì ko phải lý do đấy được chưa?

– Thế lý do của chị là gì? Nói đại đề, vòng vo mãi. – Thằng Kent bực dọc.

– Thì lý do riêng mà lại. Ko tiện nói ra.

– Nói. – Linh giữ giọng du côn đe dọa.

– Ko nói được.

– Thôi. Ko cần nói, tớ biết rồi.

– À hà ! Quang ! Cậu cũng biết cách gây sự chú ý đấy nhỉ. Mà...cái gì á, « biết rồi » là sao ? Chẳng nhẽ, con nhỏ đã nói hết cho Quang nghe rồi ?

Nó nhìn Quang bằng ánh mắt của một sinh vật lạ. Nửa vờ nửa tin. Ko thể nào. Chuyện này đâu có hay ho gì mà nhỏ Ngân lại đi hót léo chứ, mà ko đúng, con nhỏ đó cũng có thể lăm chứ, người thua là nó cơ mà.

– Cậu biết rồi? – Nó hỏi lại, đầy nghi ngờ.

– Phải!- Ai nói cho cậu biết?

– Chẳng ai nói. – Quang hờ hững đáp, trong ánh mắt cậu ấy ánh lên tia nhìn khó chịu.

-Ô. Cậu ấy là thần tiên chắc. Ko ai nói mà cũng đoán ra sao? Tài!

- Cậu nói rõ ràng đi Quang. - Linh sốt ruột.

- Thôi được. Đẳng nào cậu cũng biết rồi thì nói luôn đi. Tớ chả phải giấu nữa.

Quang biết hết rồi thì cũng chả cần phải che giấu làm gì. Chuyển trường vì lý do đấy thì sao. Nghĩ lại nó thấy mình ngốc quá, ai lại đi nhận lời cá cược với con nhỏ đó làm gì cơ chứ. Quả là suy nghĩ nông nổi, háo thắng quá sức. Nhưng dù sao chuyện cũng đã rồi, giờ hối hận cũng chẳng còn kịp nữa. Đi thì đi. Vây thôi.

- Cậu và tên Tuấn đó có gì với nhau phải ko? - Quang nhìn nó, nói chậm rãi.

- Cái gì? - Nó há hốc mồm, ko phải cái lý do mà cậu ấy bảo biết hết rồi là...

- Cậu chuyển trường chỉ để chọc tức tên đó chứ gì? Hay là hai người đã chia tay nên ko muốn nhìn thấy mặt nhau. - Giọng Quang có phần hơi dữ dội, nửa như châm biếm.

- Chia tay? Chọc tức? - Nó vẫn chưa khép cái miệng vô duyên lại được, quắc mắt nhìn Quang.

- Ko phải lý do đó thì là gì? Cuộc điện thoại lúc nãy chẳng phải đã tố cáo hết rồi sao?

- ... - Biết nói gì bây giờ. Hay là cứ nhận quách lý do đó cho xong.

- Trời ơi, chuyện đó là thật hử mày? Mày với anh ý yêu nhau bao giờ mà đã chia tay? Ôi chúa ơi! Tao thật ko thể tin nổi. - Linh xù vừa nói vừa thở.

Tao còn ko tin được nữa là mày. Ko ngờ Quang lại khéo tưởng tượng đến thế. Hay là cứ nhận quách cái lý do này cho xong, cho dù nghe có vẻ hơi.... "quỵ lụy vì tình" thì phải.

- Mẹ tôi ơi. Tôi thật ko thể hiểu nổi bà chị yêu đương lúc nào mà kín thế hả? Chấp nhận chuyển trường chỉ vì cái thằng đó sao? Trốn chạy à? Bà chị cũng khiếp thật đấy. - Kent nói bằng cái giọng vừa sừng sốt vừa đều.

Quang vẫn nhìn nó, lặng im. Nhìn có vẻ hơi tội tội, thần sắc bắt đầu kém dần đi trông thấy, cứ như là sắp phát bệnh vậy. Nó hơi lo, đành lay vai Quang hỏi nhỏ:

- Sắc mặt cậu kém thế? Ốm à?

- Tớ chẳng sao cả. Về trước đây. - Quang lạnh lùng nói rồi đứng phắt dậy.

Chả hiểu sao lúc này nó bỗng thấy có lỗi ghê gớm. Nhìn cái dáng cao cao của Quang lúc lồm lũi bước đi ấy, nó cảm giác như cậu ấy đang cô đơn lắm. Tim nó bất chợt đập mạnh mẽ, nó muốn chạy lại kéo Quang lại và nói tất cả với cậu ấy, rằng nó và Tuấn chẳng có chuyện gì cả, nhưng...nó đã ko làm được. Nó ko muốn nhắc đến cái vụ cá cược nhằm nhĩ đó với Quang, nhất là chuyện này...lại có phần liên quan đến cậu ấy. Ngân chẳng hạn.

Rốt cuộc là nó đang làm gì thế này.....

Tự cốc đầu mình một cái rõ đau, nó chạy vội lên phòng. Có lẽ ở riêng một mình sẽ giúp nó suy nghĩ thông thoáng hơn.

..*..

- Thưa chủ tịch. Theo nguồn tin từ bệnh viện thì chiều nay người đó sẽ làm thủ tục xuất viện. - Tên đeo kính đen khúm núm nói với người đàn bà ăn vận sang trọng bên trong chiếc xe Mec màu đen.

- Biết phải làm gì rồi chứ? - Bà ta lạnh lùng.

- Dạ. Rõ rồi ạ. Em sẽ làm thật sạch sẽ, chủ tịch cứ yên tâm.

- Vậy thì tốt. Xong việc tiền sẽ tự động chuyển vào tài khoản. Nhớ là phải "bay" luôn.

- Dạ dạ...

...*...

"Mẹ à? Bao giờ thì mẹ về nhà ạ?"

“4h mẹ sẽ về, con cứ ở nhà đợi mẹ nhé, ko cần phải đến đón đâu”

“Con biết rồi mà, con sẽ cho mẹ thật bất ngờ cho coi. Mẹ nhớ về càng sớm càng tốt nhé, con yêu mẹ. Chụt chụt”

“ Gồm quá, lớn rồi mà còn... Mẹ rất tò mò về bất ngờ của con đấy”

“Hi hi. Bye mẹ”

Cúp điện thoại, nó nhảy ngay vào bếp. Hôm nay mẹ về, nó sẽ giành cho mẹ một bất ngờ cực lớn. Đảm bảo mẹ sẽ hài lòng hết sức. Bộ váy màu xanh da trời và một bữa cơm thịnh soạn, ko biết mẹ sẽ thích cái nào hơn nhỉ? Nó thầm cười rồi vui vẻ bắt tay vào việc, quên đi hết những chuyện ko vui đi. Nó sẽ chỉ là một đứa con gái yêu đời, lạc quan, mạnh mẽ khi ở bên mẹ mà thôi. Mẹ là nguồn sức mạnh của nó mà.

...*...

Bà Lan phấn khởi bước từ cổng bệnh viện ra, trong lòng đang đầy niềm vui. Ở mấy hôm trong cái nơi lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc này, bà đã ngán lắm rồi, bà muốn nhanh chóng trở về nhà, nơi có đứa con gái yêu đang chờ, bà cũng tò mò về bất ngờ mà Thư đã nói lắm.

Đường từ bệnh viện về nhà khá xa nên ko thể đi bộ được. Bà quyết định đi xe bus mà ko gọi taxi cho đỡ tốn tiền. Cũng bởi bây giờ bà đang thất nghiệp, lại chẳng sống được bao lâu nữa, bà muốn dành dụm từng chút một để dành cho con gái bà sau này.

Bến xe bên kia đường kia rồi. Nhân lúc vắng xe bà băng vội qua. Vì chưa phải giờ tan tầm nên đường cũng vắng.

.....

.

47. Chương 47

...

Chiếc xe tải phi từ trong một con hẻm nhỏ ra đường lớn với tốc độ khá nhanh. Tiến thẳng đến người đàn bà có gương mặt phúc hậu trên môi vẫn còn nở nụ cười mà ko có ý định dừng lại.

Nghe thấy tiếng xe ngày một lớn. Bà Lan hoảng hồn quay lại nhìn.

...

Ko một tiếng kêu la.

Ko một tiếng thét.

Tất cả chìm trong một sự im lặng đến tuyệt đối.

Người xung quanh đường đều sững sờ.

...

Chiếc xe tải đâm thẳng vào người đàn bà ấy, hất bà văng ra xa, đầu bà đập mạnh xuống nền đường.

.

.

.

Chẳng mấy chốc con đường đã nhuộm màu đỏ tươi.

Người đàn bà nằm trên vũng máu. Thoi thóp. Cố nói ra điều gì đó.

Người dân thất thanh nâng bà chạy vào bệnh viện.

.

.

.

Máu!

Nhuộm đỏ cả một phần đường.

.

.

Số phận.

Như trên người con người.

Niềm vui đoàn tụ như đã nhuộm màu máu.

Đắng cay và chua xót.

.

.

.

– Á...

– Chị sao thế?

– Ko. Chỉ đứt tay thôi mà, hì ..ko sao ko sao. – Nó cố cười để xua đi cái nóng đang hừng hực trong ruột gan. Chẳng hiểu sao nó bỗng cảm thấy nóng ruột ghê gớm.

– Chẳng cần thận cái gì cả. – Kent cần nhàn.

– Ủ ừ ...

.

“My life’s not smile.

But I don’t cry!

I believe... with you, I...”(tiếng chuông đthoai)

– Điện thoại kia.kent nói.

–Ồ . Tại ...ko chú ý.

Nó cuống cuống vớ lấy cái điện thoại. Là số của mẹ, nó vui sướng:

“Mẹ à? Sao mẹ vẫn chưa về?”

« Cháu là con của bà Trần Hà Lan phải ko ? » – Giọng của người lạ.

« Vâng... ạ ? » – Dự cảm ko lành chợt ủa đến. Từ lần mẹ ngắt ra đường lần trước, thú thực là nó rất sợ nghe điện của người lạ.

« Mẹ cháu vừa bị tai nạn xe. Tình trạng rất nguy kịch, cháu phải đến bệnh viện ngay... »

BỘP !

Điện thoại trên tay rơi cộp xuống đất. Tai nó đang dần ù đi. Chắc chắn là nghe nhầm. Người đó đã nói sai, mẹ đang trên đường về mà, mẹ ko xảy ra chuyện gì đâu. Ko phải ? Tai nạn xe gì chứ, tình trạng nguy kịch cái gì, là giả dối, ko thể có chuyện đó được.

Kent từ phòng khách chạy vội lại, thấy mặt nó đầm nước mắt, toàn thân run rẩy, vội vàng hỏi.

– Có chuyện gì thế ?

– Mẹ...hức....mẹ ơi....mẹ....

– Bác Lan làm sao ? Chị nói đi chứ ?

– Hức...mẹ...tai...tai...nạn...

– Đến bệnh viện mau. – Kent hét lớn rồi kéo mạnh nó ra ngoài.

Kent lái chiếc mô tô DUCATI chạy vút trong đêm tối tĩnh lặng bằng một tốc độ nhanh nhất có thể. Tâm trạng cậu đang rất rối bời, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi cậu ko thể tưởng tượng nổi nó lại gần ngay trước mắt đến vậy. Cậu lo cho bác, người chị gái ruột duy nhất của mẹ cậu và cũng là người mà cậu yêu thương ko khác gì mẹ mình. Bác Lan là một người phụ nữ tốt và cậu ko muốn bất kỳ điều gì xảy ra với bác ấy.

Gió thốc ngày một mạnh hơn và Kent cũng lái xe nhanh hơn. Cậu hiểu nỗi lo sợ, hoang mang của Thư lúc này. Dù chị ấy có im lặng, có tỏ ra bình tĩnh đến đâu thì cậu cũng biết Thư sợ hãi như thế nào. Khi nghe tin mẹ mình bị tai nạn, Thư đã run sợ đến nỗi toàn thân lạnh toát, chân tay lẩy bẩy nói ko ra hơi, ấy vậy mà từ lúc ngồi sau xe cậu để đến bệnh viện tới giờ Thư cứ như người mất hồn, chẳng nói chẳng rằng, thậm chí còn ko khóc, điều này càng làm Kent lo lắng thêm bội phần.

...

Bỗng Thư hướng mắt ra phía những căn nhà hai bên đường, nơi có ánh đèn ấm áp, nơi hội tụ của các thành viên trong gia đình, nơi đang hằng say thưởng thức những bữa cơm ấm cúng bên người thân. Đáng nhẽ ra Thư cũng phải được như thế mới phải, được ngồi bên mẹ, cùng mẹ trò chuyện vui vẻ, cùng nghe Kent pha trò cười, cùng ăn những món mới mà nó đã chuẩn bị để đón mẹ về chiều nay. Ấy vậy mà niềm vui nhỏ nhoi ấy sao nó cũng ko có được.

Mỉm cười chua chát, nó cất hết nước mắt, nó tuyệt đối ko thể khóc bởi vì ko có gì đáng khóc khi mà mẹ nó nhất định sẽ ko sao cả. Mẹ đang chờ nó ở cổng bệnh viện, mẹ đang tươi cười đợi nó đón mẹ về ăn cơm, nó sẽ lại được nhìn thấy niềm vui sướng của mẹ khi nhìn thấy món quà bất ngờ của nó. Người ta chỉ đang nói dối nó, người ta chỉ hù dọa nó. Tai nạn gì chứ, nó ko tin, nó ko thể tin một chuyện nhằm nhí như vậy được. Mẹ ko sao cả, nhất định là thế, phải, chắc chắn là thế.

Giọt nước mắt vô thức rơi ra, bay nhanh theo làn gió đêm mà ai đó ko hề hay biết.

...**...Tới bệnh viện.

– Cháu là con gái của bà Trần Hà Lan? – Cô y tá trẻ nhìn nó hỏi, giọng vội vã.

– Phải ạ. Mẹ đợi cháu đến đón về phải ko? Mẹ cháu ko bị sao cả phải ko cô?

– Mẹ cháu...mẹ cháu muốn gặp cháu. Cô nghĩ...cháu nên chuẩn bị tâm lý thì hơn. – Cô y tá ngập ngừng nói rồi dẫn nó đến một căn phòng nhỏ cuối hành lang.

Tâm lý sao? Việc gì phải chuẩn bị cái đó khi mà mẹ ko bị sao cả. Cô y tá này nhất định là có vấn đề. Nó sẽ ko tin đâu, ko tin. Nó bước từng bước theo cô y tá, cảm giác như bàn chân đang bị ai đó treo thêm chì, nặng trĩu và có thể ngã bất cứ lúc nào.

Cửa phòng bật mở, nó nhìn người đàn bà đang nằm trên giường kia, cảm giác đau xót khó tả cuộn lên trong tim. Từng dòng máu trong người nó dường như đang chảy ngược lại, đôi bàn tay run rẩy khẽ chạm vào khuôn mặt phúc hậu nay đã hằn sâu chi chít những vết trầy xước...

(Mời p đọc xem tiếp chap48.hiha)

48. Chương 48

...

Mẹ! Đúng là mẹ. Mẹ nằm đó, hơi thở yếu ớt phả vào ko gian tĩnh lặng. Đầu mẹ cuốn băng trắng kín mít, môi mẹ tím tái nhợt nhạt. Nước mắt nó đột nhiên lăn dài trên má, rơi từng giọt xuống đôi bàn tay của mẹ. Nỗi niềm thương xót cứ thế dâng tràn lên, mắt nó ngày càng nhoè đi, nó ko nhìn thấy rõ mẹ nữa.

– Con....gái.... – Mẹ hé đôi mắt một cách khó nhọc, môi mẹ mấp máy nhỏ xíu chỉ để mình nó nghe. Đột nhiên nó trách bản thân mình vô dụng, tại sao lại ko nói được gì với mẹ vào ngay lúc này. Bàn tay nó chỉ biết nắm ghì lấy mẹ ko buông.

– Mẹ. Mẹ sao rồi, mẹ cảm thấy ko khoẻ ở đâu ko ? – Nó cố gắng mỉm cười mặc cho nước mắt vẫn cứ lăn chã.

– Mẹ xin lỗi....xin lỗi con....

– Con ko cần mẹ xin lỗi. – Nó chột gào lên. – Mẹ phải mau chóng khoẻ lại, con ko muốn mẹ ở lại nơi này một chút nào, mẹ phải về ăn cơm con nấu, mẹ phải mặc bộ váy con mới mua.

– Mẹ rất xin...lỗi con. Mặc dù rất muốn...nhưng có lẽ...mẹ ko thể.. Hứa với mẹ..con hãy sống thật tốt....sống tốt...thay cho mẹ... Con phải mạnh mẽ...ko được khóc...

– Không. – Nó bắt đầu oà khóc nức nở, hai cánh tay xiết chặt lấy mẹ, nó ko muốn nghe mẹ nói những lời như vậy, giống như...mẹ sắp đi đến một nơi xa lắm, một nơi mà nó ko thể nhìn thấy. Không muốn, nó không muốn.

– Con phải hứa....thì mẹ ...mới có thể...yên tâm. – Giọng mẹ thều thào ngày một khó nhọc, hơi thở đứt quãng.

– Mẹ...mẹ ko thể bỏ con. Mẹ đi rồi con biết làm thế nào, con còn chưa trả ơn mẹ mà, con vẫn còn nhiều điều muốn nói với mẹ lắm, mẹ.... – Nó hoảng hồn gào khóc ngày một to.

– Hứa...hứa...với...mẹ...

..

Chiếc màn hình bên cạnh giường bệnh lặng lẽ phát ra tiếng “tít tít” nào nề. Toàn thân người mẹ bất động, lạnh ngắt.

..

– KHÔNG! Mẹ ơi, con hứa, con hứa mà, mẹ tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...

– Bình tĩnh đi cháu, mẹ cháu ko muốn cháu thế này đâu. – Cô y tá vội chạy tới can ngăn.

– Tránh ra, các người đi hết đi, tôi ko muốn nghe – Giọng nó khàn đặc, một tay vẫn bám chặt vào tấm thân bất động tím tái của mẹ, tay kia xua cuồng loạn trong ko khí. – Mẹ! Mẹ.....huhu...mẹ ác lắm...mẹ bỏ con....

..

– Anh Thư, cậu ấy... – Linh xù hốt hải chạy lại chỗ Quang và Kent đang đứng với đôi mắt đỏ hoe. Mắt vẫn đăm đăm nhìn vào căn phòng bé nhỏ với chiếc giường trắng xoá. Bên trên, người phụ nữ vẫn nằm bất động.

– Cứ để cậu ấy như thế đi. Cậu ấy cần ko gian riêng với bác.

Lời Quang như gió thoảng. Lòng cậu quặn thắt một cảm xúc khó tả. Đau quá, tim cậu đang đau khi nhìn thấy người ấy như thế, vật vờ trong đau khổ, kìm nén nước mắt để cố chứng tỏ mình mạnh mẽ nhưng rồi lại ko thể. Cậu rất muốn chạy đến ôm chầm lấy tấm thân nhỏ bé kia để an ủi, vỗ về, để người đó có thể khóc thoả thê trên đôi vai cậu. Thế nhưng cậu hiểu, cứ để Thư như thế, bởi Thư sẽ mãi là Thư. Mạnh mẽ và ko yếu đuối

...

...

...

-tâm sự của Thư: Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải rời xa mẹ tôi một cách đột ngột thế này. Mẹ ra đi nhanh chóng, nhanh đến mức tôi hoàn toàn ko tin đó là sự thật. Tôi muốn đây sẽ chỉ là một giấc mơ, giấc mơ mộng mị kinh khủng nhất mà tôi từng thấy. Tôi muốn sau khi tỉnh dậy sẽ lại được thấy mẹ vui cười, nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến thường ngày.

Nhưng đây lại hoàn toàn ko phải là giấc mơ. Mẹ đang nằm đây, ngay trong vòng tay tôi nhưng sao tôi lại thấy xa vời quá. Mẹ ko nói gì với tôi nữa, mặc cho tôi có gào thét khản cổ đến đâu mẹ vẫn cứ nhất quyết im lặng.

Tôi tự hỏi rằng, tôi và mẹ đã làm gì sai để ông trời nỡ cướp mất mẹ đi, bỏ lại một mình tôi lạc lõng giữa thế gian này. Tôi vẫn còn nhiều điều muốn nói với mẹ, còn muốn tâm sự với mẹ nhiều hơn, muốn được nghe thấy giọng nói hiền hoà của mẹ, muốn được mẹ ôm trong vòng tay yêu thương. Ước mơ đó tưởng chừng như đơn giản mộc mạc nhưng giờ đây nó lại là ước muốn xa xỉ nhất. Mẹ đã bỏ tôi đi, đi về một nơi xa, nơi ko có tôi mà chỉ có mình mẹ, hẳn mẹ sẽ cô đơn lắm. Tôi biết vậy và tôi muốn....

Phải! Muốn đi cùng mẹ là sự hèn nhát yếu đuối nhất trong đời tôi. Tôi ko được phép rời bỏ thế giới này để đi theo mẹ, đó là sự trốn chạy, là sự vô dụng và tôi ko bao giờ muốn để bản thân mình như thế. Mẹ đã bắt tôi phải hứa, rằng tôi phải sống tốt, phải mạnh mẽ, nhưng mẹ đâu biết nếu ko có mẹ cuộc sống của tôi sẽ như thế nào. Từ nay tôi chỉ có một mình, một mình.

Tôi chẳng biết từ khi nào nước mắt đã ngừng rơi mà chỉ ngồi chăm chú nhìn gương mặt mẹ. Tôi đã ko khóc, theo như lời mẹ muốn. Tôi ngồi đó, ngắm mẹ thật lâu, thật kỹ. Đưa tay vuốt nhẹ những vết thương trên mặt, trên tay mẹ. Chắc mẹ đau lắm, máu mẹ đã chảy nhiều lắm. Vậy mà ngay lúc đó tôi lại ko ở bên mẹ, để mẹ phải chịu đau một mình. Nếu tôi cương quyết đến đón mẹ thì có lẽ mẹ sẽ ko phải cô đơn lạnh lẽo nằm ở đây. Đáng ra tôi phải...

Tôi thật sự muốn khóc, muốn gào thét to để nỗi đau trong lòng tôi có thể vơi bớt đi. Để nó ko nhói lên đau nhức như lúc này. Muốn là thế nhưng bản thân tôi lại ko cho phép mình như thế...

49. Chương 49

Ngoại truyện: hôm nay ngày 24-11-2015 tại đất Quỳnh lưu, nghệ an. trời mưa tí tách tôi chở em đi học trên chiếc xe màu vàng của em, 2 người đi chung xe, chung áo mưa tới trường. cảm giác thật hạnh phúc.

-Anh Thư: Anh Quang, anh hát cho em nghe đi.

-tôi: hát bài “cơn mưa ngang qua” cho nó phù hợp với thời tiết e hì.

-thư: dạ.

Và như thế tôi vừa đạp xe vừa hát cho người con gái tôi yêu nghe.

-tôi: hay k em?

-thư: dạ có ạ!

-tôi: ừ miễn sao e vui.

-thư: mà mình yêu nhau lâu chưa a.

-Tôi: a ns yêu em khi chúng tui hk lớp 10, đến h tui hk lớp 12 là dk 3 năm rồi.

-thư: anh ju e nhieu hông?

-tôi: hỏi ngược vậy. a ju e nhất trên đời.

-thư: dạ e kug ju a nhju lắm.

-tôi: mà lớp 12 rồi lo hk đj mà thj đhọc, chơi ít thôi.

-thư: dạ e pjt oy.

Tôi và em đã trải qua không biết bao nhiêu thăng trầm vấp ngã, có những lần tưởng như chia tay, nhưng trong những lần đó không có ai nhận sai thì cuộc tình sẽ đổ vỡ.

Từ khi mẹ thư mất, nó ngoan hơn, chăm chỉ học hành hơn, làm tôi cũng vui.

Rồi tới trường tôi vào cất xe, còn thư vào lớp thư, tôi vào lớp tôi.

QUAY LẠI TỰ TRUYỆN CỦA THƯ: Khi nghe điện thoại của mẹ, tôi thực sự đã rất hạnh phúc khi mẹ nói rất tò mò về món quà bất ngờ mà tôi sẽ giành tặng mẹ. Nhưng... thật trớ trêu thay, tôi và mẹ lại không được hưởng niềm hạnh phúc đâu là nhỏ nhoi đó. Ông trời đã cướp mẹ đi, khi mà tôi vẫn hân hoan đón chờ mẹ, dành toàn bộ niềm yêu thương vào món quà tặng mẹ. Vậy đấy, ông trời mãi mãi không thương tôi. Ông trời ghét tôi nên đã để tôi chịu đựng sự đau khổ dày vò đến thế.

Cơn gió lạ lạnh lùng phả vào phòng mang theo hơi lạnh bao trùm lấy thân thể mẹ. Tôi lặng lẽ mỉm cười rồi choàng tay ôm chặt lấy mẹ. Tôi sẽ sưởi ấm cho mẹ để mẹ biết rằng tôi luôn quan tâm tới mẹ, tôi yêu mẹ đến chừng nào.

Áp mặt vào người mẹ, tôi khe khẽ thầm thì tâm sự. Bởi tôi biết đây có lẽ là lần cuối tôi được gần mẹ đến vậy.

“Cho con khóc thêm lần cuối cùng mẹ nhé, rồi sau đó, con sẽ mạnh mẽ, sẽ sống tốt, sẽ không khóc... Con hứa.”

Tầm rèm cửa vẫn cứ đung đưa trong gió, mặc cho căn phòng có ngập tràn khí đêm lạnh lẽo. Tôi vẫn cứ ôm chặt mẹ, vẫn cảm thấy ấm áp và tôi tin rằng mẹ cũng vậy. Mẹ sẽ không bỏ mặc tôi, mẹ sẽ luôn bên cạnh tôi dù tôi có làm gì, dù tôi có ở bất cứ nơi đâu. HẾT TỰ TRUYỆN.

...QUAY LẠI TRUYỆN:

– Cái gì?

Ông Phác bàng hoàng đến nỗi đánh rơi cả chiếc điện thoại trên tay. Tay chân ông không đủ sức đứng vững nữa mà phải vịn tay vào thành ghế để khỏi ngã nhào ra đất. Người đàn bà mà ông đã từng yêu hơn cả bản thân nay đã ra đi mãi mãi, khi mà ông vẫn chưa có cơ hội gặp bà, nói với bà rằng trong suốt 17 năm qua ông đã hối hận như thế nào khi quyết bỏ bà đi tìm nơi hạnh phúc cao sang.

Suốt 17 năm ấy ông luôn tự dằn vặt mình. Không có giấc mơ nào là không có mặt bà. Hình ảnh cô gái với mái tóc thả dài đang cười thật tươi cùng đôi mắt đen trong sáng vẫn luôn ám ảnh ông trong suốt chừng ấy năm. Ông đã bỗng bật khóc nức nở khi không chấp nhận cảnh nghèo hèn đeo bám, ông đã dám bỏ tình yêu để tìm đến người đàn bà cao sang hơn, quyền quý hơn mà ông đã lỡ phản bội bà trước đó mà bà không hề hay biết. Nỗi ân hận dằn vặt mãi hằn sâu. Và giờ đây, nó lại được dịp khoét sâu hơn nữa vết thương ấy khi ông gặp đứa con gái ruột của mình. Sự ngây thơ trong sáng sao lại giống bà đến vậy, đặc biệt là đôi mắt kia, tựa hồ như ánh pha lê đang chiếu rọi giữa vùng Bắc cực băng giá.

Vậy mà bà ấy đã không đợi ông, để ông nói một lời xin lỗi. Bà đã ra đi, mãi mãi bỏ lại mối tình còn dang dở ấy. Mãi mang theo nỗi ám ức tủi hờn của tuổi thanh xuân chôn vùi mãi mãi.

Chậm chạp cúi xuống nhặt chiếc điện thoại bị đánh rơi, ông nói.

– Chuẩn bị xe cho tôi.

...

Nó bước vào căn phòng màu ghi của mẹ. Mọi vật dụng trong căn phòng đều vẫn thế, chẳng hề có sự xê dịch nào. Nó lơ đãng nhìn ngắm mọi vật bên trong, khẽ khàng chạm tay vào từng vật dụng dù là nhỏ xíu của mẹ. Bàn tay nhỏ nhắn khựng lại bên chiếc khung ảnh được đặt ngay ngắn ở đầu giường, bên trong, người phụ nữ ấy đang nhìn nó, cười thật tươi.

Mẹ đang cười với nó, với nụ cười tươi rói cùng niềm hạnh phúc vô bờ bến, bên cạnh, đứa con gái nhỏ cũng đang toe toét bằng một nụ cười ngây ngô nhất. Mẹ và nó, cả hai đang cười.

Nước mắt lại sắp rơi rồi, tại sao lúc nào nó cũng yếu đuối đến thế này cơ chứ. Thế nhưng, khi mở cửa nhìn ra lại cảnh mẹ nằm cô độc một mình trên chiếc giường trắng nhỏ với chỉ chút vết thương trên mình, nó lại...

Nó tiến nhanh đến bậc cửa sổ, mở toang cánh cửa để gió đêm có thể lùa vào một cách dễ dàng. Từng cơn gió mang theo hơi sương phả vào mặt, vào tóc mát lạnh, thổi bay những giọt nước mắt còn lấm lem trên gương mặt sầu não. Giương đôi mắt vô hồn thổi vào màn đêm, nó lơ đãng ngắm nhìn cảnh vật xung quanh như muốn lấp đầy khoảng trống trống rỗng trong lòng nó lúc này.

...

– Chủ tịch, ngài ko vào đó sao? – Bác tài xá trạc 50 tuổi khẽ lay cánh tay ông Phác.

– Tôi... – Ông Phác ngập ngừng, mắt vẫn đắm đắm nhìn về phía cửa sổ của ngôi nhà màu trắng trước mặt. Rồi ông quay lưng trở vào xe. – Chúng ta về thôi.

50. Chương 50

...Ngày lúc này đây, khi nhìn thấy nét đau khổ trên gương mặt của đứa con gái, ông

lại ko đủ can đảm lại gần an ủi, vỗ về, xoa dịu bớt nỗi đau thương. Những đau khổ, dằn vặt đã đưa nhau hành hạ ông suốt những tháng ngày qua khiến ông hiểu rằng, ngay cả bản thân ông còn ko thể tha thứ cho chính mình thì ông còn có tư cách gì để muốn người khác tha thứ cho ông.

Dù rằng rất muốn được nhìn thấy gương mặt của bà ấy lần cuối nhưng ông đã kìm nén nó lại, ông ko muốn con gái của ông đau khổ thêm nữa, nhất là khi biết ông chính là người cha tệ bạc đó.

Ngay khi nghe tin chị gái mình mất, dì Mai cùng chồng đã tức tốc gác lại hết công việc, đáp máy bay chuyển sớm nhất từ Mỹ trở về Việt Nam. Vì vậy, việc mai táng cho mẹ đã có chú làm tươm tất. Dì Mai thì nhất quyết ở lại bên cạnh nó mặc cho nó nói thế nào. Chỉ đến khi nó nói muốn nằm nghỉ một mình dì mới chịu bước ra khỏi phòng, đôi mắt dì vẫn còn lấm lem vì nước mắt.

Đã một ngày trôi qua, nó vẫn ngồi im một chỗ nhìn ra ngoài cửa sổ. Dì và chú cũng vào an ủi nó rất nhiều, nhưng nó chỉ biết nhìn mọi người với ánh mắt biết ơn rồi tỏ ý muốn ở một mình nên ai cũng biết ý mà ko làm phiền nó.

Duy chỉ có duy nhất một người, có đủ thể nào người đó cũng nhất quyết ko chịu đi.

– Cậu đừng như thế nữa được ko? – Quang nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó.

– Tổ như thế nào? – Nó lơ đãng hỏi lại, mắt vẫn ko rời khỏi tán lá xanh mướt bên ngoài cửa sổ.

– Thà cậu cứ khóc thì có khi còn thấy nhẹ người hơn.

– Tổ ko muốn khóc.

– Cậu cứ như thế này mẹ cậu đau lòng lắm có biết ko?

– Khóc là yếu đuối. Tổ thì ko muốn thế.

– Cậu đừng hậm như thế nữa. – Quang bắt đầu nói to hơn. – Tổ đâu có bảo cậu sẽ yếu đuối nếu khóc, nếu cậu cứ giữ mãi nỗi đau đó trong lòng thì liệu cậu có mạnh mẽ lên được ko? Làm ơn đi Thư, hãy vì tổ, vì mẹ cậu mà khóc lần cuối đi, để nỗi ảm ức, tức tưởi trong lòng cậu được giải thoát, để chúng có thể bay hết đi và tránh xa cậu. Cậu sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Quang nhìn thẳng vào đôi mắt Thư, lặng lẽ kéo nhẹ đầu Thư tựa vào vai mình. Bờ vai này, cậu luôn muốn dành nó cho Thư. Chẳng mấy chốc, Quang đã cảm thấy vai mình ấm nóng. Nước mắt Thư dường như ngừng rơi nhưng tuyệt nhiên không có lấy một tiếng sụt sùi nào. Quang thở phào nhẹ nhõm rồi cứ ngồi yên như thế.

.*.

– Mẹ, mẹ có biết không? Mẹ của con nhỏ Thư vừa qua đời vì vụ tai nạn xe gì đó. Thật không ngờ. – Ngân hốt hải chạy vào phòng làm việc của mẹ mình, gương mặt hiện rõ nét sững sờ.

Bà Châu vẫn không rời mắt khỏi đồng tài liệu trên bàn, thản nhiên nói.

– Vậy sao?

– Mẹ không ngạc nhiên à? Thật không thể tin được. Bây giờ chỉ còn mình con nhỏ Thư đó, liệu nó sẽ sống thế nào nhỉ?

– Chuyện đó chẳng phải việc của con. Đó là cái số của bà ta. – Bà Châu vẫn lạnh lùng.

– Mẹ lạ thật đấy. Thái độ của mẹ như đã biết sớm mọi chuyện rồi. – Ngân nhăn mặt.

– Không. Mẹ chẳng biết gì hết, con ra ngoài đi, mẹ phải làm việc.

Ngân miễn cưỡng bước ra khỏi phòng, trong lòng vẫn vương suy nghĩ. Dù cho nó và Thư có thù hằn nhau đến đâu nhưng nó vẫn thấy tội nghiệp cho Thư. Không có bố, mẹ lại mất, giờ chỉ còn bơ vơ một mình. Giả dụ nếu nó là Thư, nó thật không dám tưởng tượng tiếp. Xem ra, nó thật sung sướng, có bố, có mẹ, có anh, gia đình lại giàu có sung túc bậc nhất nhì. Thử hỏi, liệu có mấy người được như nó chứ.

Nhưng mẹ nó nói đúng, việc đó chẳng liên quan gì đến nó. Nó chỉ cần sống cuộc sống của nó là được, hơi đâu mà lo chuyện thiên hạ. Kẻ thù vốn dĩ vẫn là kẻ thù thôi, một khi Quang vẫn chưa thật sự là của nó thì dù Thư có bất hạnh đến đâu, nó cũng sẽ không nương tay.

.*.

Vy chạy vội lên cầu thang để lên lớp trước khi hồi trống cuối cùng kết thúc. Lúc đi ngang qua lớp con gái 11C7 đang đứng nói chuyện cùng nhau, mặt ai nấy cũng đều buồn buồn, Vy đã vô tình nghe được cái tin ấy, cái tin về mẹ của Thư.

Tựa như sét đánh ngang tai, Vy đột nhiên bỗng thấy lạnh người, hai chân dường như không muốn bước tiếp nữa. Sao có thể xảy chuyện đột ngột như vậy được, mới có mấy hôm mà đã xảy ra nhiều thứ như thế, Vy còn cảm thấy chóng mặt bàng hoàng, liệu rằng Thư có chịu nổi không.

Bỏ mặc giờ học, Vy chạy ngược lên cầu thang tầng 3, tiến đến lớp 11C3, quả nhiên Quang nghỉ, Vy liền nhắn tin cho Nhật rồi đứng đợi ở ngoài. Ngó vội vào lớp, Vy chợt nhận ra rằng Ngân cũng nghỉ, chắc hẳn khi biết Quang không đến lớp, cô nàng cũng ngán ngấm mà không muốn học.

Đúng như dự đoán, chỉ sau 2 phút, Nhật đã chạy vội ra phía Vy hỏi thăm tình hình rồi cả hai quyết định đến nhà của Thư.

.*.

Ngôi nhà màu trắng dần hiện ra trước mắt toát hơi lạnh lẽo tỏa ra khắp phía, Vy và Nhật nhìn nhau rồi bước về phía cổng chính. Người ra mở cửa là Kent.

– Chào em, chị là bạn của Thư, chị đến thăm cậu ấy.

– Anh chị vào đi.

Sau khi thắp hương cho bác, Vy cùng Nhật bước theo Kent đến trước chiếc cửa màu nâu nhạt mà Vy chắc chắn đây là phòng của Thư. Quang cũng ở bên trong, thấy Vy và Nhật liền gạt nhẹ đầu rồi đi ra ngoài.

– Cậu thế nào rồi? – Nhật mở lời trước.

– Cảm ơn các cậu đã đến đây. Yên tâm đi, tớ không sao đâu.

– Vậy thì tốt rồi...

51. Chương 51

...Nhật nhìn sâu vào khuôn mặt của Thư, gương mặt tinh nghịch ngày nào giờ đây tiêu tụy đi trông thấy, tuy rằng miệng vẫn cứ gượng cười để chứng tỏ rằng mình ko sao cả nhưng cậu vẫn biết Thư đau buồn như thế nào, nhất là khi biết người mẹ mà mình yêu thương nhất lại ra đi đột ngột như vậy. Liệu rằng khi biết mẹ cậu ấy đang nào cũng sẽ rời xa mình, dù sớm hay muộn, Thư có đau khổ như thế này ko.

Lòng cậu đột nhiên đau nhói, phải, khi mất người mà mình thương yêu nhất, cảm giác của cậu...có phải cũng như thế.

...

Theo Nhật ký Minh Nhật:

“ Chi Chi, đợi anh...”

Nhật cất tiếng gọi yếu ớt qua màn đêm sương lạnh giá, cậu đang ở đâu, cậu ko biết, cậu chỉ biết chạy và đuổi theo cô ấy, cô gái có nụ cười thanh trong tinh nghịch cùng đôi mắt to đen với mái tóc hỉ nhĩ ngắn cũn. Nhưng chạy mãi, chạy mãi cô ấy vẫn ko dừng lại, còn cậu, mãi mãi ko đuổi kịp cô ấy.

“Mai Chi, em ở lại đi”

Âm thanh vang vọng khắp bốn bề, cô gái nhỏ vẫn cứ lướt nhanh theo làn gió, hướng đôi mắt u sầu ảm đạm về phía cậu, nỗi niềm tiếc nuối dường như vẫn chưa tan.

Cô ấy ngày càng đi xa để rồi mất hút vào bóng đêm huyền mặc.

– Mai Chi...

Nhật bất ngờ choàng tỉnh, mồ hôi vẫn ướt đầm trán, cậu lại mơ, giấc mơ về Mai Chi lúc nào cũng ám ảnh cậu. Nụ cười của cô ấy, mùi hương cỏ may dịu dàng của cô ấy, cậu làm sao có thể quên.

..

ÀO !! ÀO....

Mặc cho dòng nước vẫn cứ bắn xối xả vào mặt, làm ướt sũng quần áo trên người. Nhật vẫn ngồi yên lặng tại đó, suy nghĩ vẫn vơ về những giấc mơ về Mai Chi.

Thời gian trôi qua thật mau. Nhớ ngày nào cậu gặp Mai Chi lần đầu tiên, đó là một ngày đầu đông tại xứ sở Kim Chi, khi cậu chỉ mới 15 tuổi.

...

Mái tóc ngắn cũn nhẹ nhàng phe phẩy trong làn gió đông lạnh buốt, bàn tay cô gái nhỏ khép chặt vào chiếc găng tay màu xám, mắt vẫn ko ngừng liếc nhanh về phía con đường đông đúc. Ánh mắt cô vừa lo lắng, vừa hồi hộp điều gì đó khiến hai chân cô cứ đứng ngòai ko yên.

Nhật khoan khoái phóng chiếc mô tô đời mới mới tậu được của mình lướt nhanh trên hè phố, tận hưởng cái lạnh thấu buốt da thịt. Miệng vẫn lẩm bẩm hát theo giai điệu của bài hát quen thuộc trên ipod.

Bất thành lĩnh, cậu suýt đứng tim khi tự dưng có một cô gái nhảy ra giữa đường ra hiệu cho cậu dừng lại. Chẳng nhẽ là cảnh sát giao thông ? Cậu thầm nghĩ rồi nhanh chóng gạt phăng cái ý nghĩ quái gở đó trong đầu. Làm gì có tên cảnh sát nào mà mặt trẻ con thế kia, hơn nữa lại mặc đồng phục trung học mà nếu ko nhầm thì nó cùng loại với cái thứ mà cậu đang mặc trên người.

– Dừng lại được chưa ? – Giọng nói xứ Hàn vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ. Cậu vội vàng hỏi lại cô gái.

– Cô cần gì ?

– Cho tôi đi nhờ xe đến trường được ko ?

Nghe giọng này thì cậu thật sự chẳng tìm ra thái độ tử tế nào. Ai đời muốn đi nhờ xe mà lại nói như ra lệnh thế ko ? Cậu hất hàm hỏi lại với một thái độ vô cùng bất hợp tác.

– Tại sao tôi phải cho cô đi nhờ. Xin lỗi nhé, tôi ko rảnh.

– Chúng ta học cùng trường, cậu đâu cần hẹp hòi thế ? – Nói rồi, ko để cậu kịp phản ứng, cô gái đã nẩy tót lên xe, yên vị trước ánh mắt ngạc nhiên tốt độ của khổ chủ.

– Nhưng...

– Đi nhanh đi nếu cậu ko muốn bị muộn học.

Bất đắc dĩ với cô gái vô duyên này, Nhật chẳng còn biết làm thế nào đành miễn cưỡng phóng xe đi, đằng sau, cô gái nhìn cậu với vẻ thích thú ra mặt.

– Tôi là Mai Chi, tôi là người Việt đấy.

– ...

– Ê ? Cậu điếc hả, sao ko lịch sự chút nào.

– Cô cũng đâu có tử tế gì.

– Hứ. – Cô gái trẻ hừ mũi rồi lại tiếp tục độc thoại. – Chúng ta làm quen vậy nhé. Mà cậu tên gì vậy nhỉ.

– ...

– Đây....

– Sao tôi phải trả lời.

– Vì cậu đang chở tôi mà.

– Tại tự cô muốn chứ tôi đâu có.

– Đáng nhẽ cậu phải tên là I-rắc chứ ko phải Minh Nhật. – Chi lằm bằm trong miệng.

– Cái gì ? Cô biết tôi ?

– Mặc xác cậu.

Mai Chi ko nói thêm lần nào nữa, và Nhật cũng im lặng. Nhật đâu hay biết rằng, Mai Chi đã thao thức cả buổi tối như thế nào để lập ra kế hoạch làm quen với cậu mà cô nàng cho rằng đó là kế hoạch hoàn hảo nhất. Vậy mà tên này chẳng chịu hợp tác cái gì cả, vậy mà ko hiểu tại sao có lúc cô lại nghĩ rằng hẳn dễ thương.

Hứ ! Thật ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

...

Trên cánh đồng cỏ xanh mướt.

– Thế ra em đã yêu anh từ rất lâu rồi ? Haha... – Nhật cười phá lên khi thích thú nhìn vào gương mặt đang dần đỏ lên của Chi.

– Thì đã sao ? Nếu ko phải em bạo dạn làm quen anh trước thì bây giờ anh đâu có cơ hội được làm bạn trai em chứ. – Chi hếch cái mũi nhỏ lên ra chiều thách thức nhưng đôi mắt to tròn nhìn Nhật thật dịu dàng.

– Được được. Anh xin lỗi Chi Chi bé bỏng nhé...

Nói rồi, Nhật nhẹ nhàng kéo Chi vào lòng, tận hưởng hương thơm dịu dịu còn vương vấn trên mái tóc Mai Chi. Mặc kệ tiếng la oai oái của ai đó.

– Đã bảo đừng gọi em bằng cái tên đó mà. Mai Chi chứ đâu phải Chi Chi.....

...

- Anh sẽ mãi yêu em đấy nhé. - Chi gần giọng, giờ cú đâm tay ra đe dọa.
- Dù em có đánh chết anh, anh cũng....ko bao giờ hết yêu em.
- ...

52. Chương 52

...Nhật tắt vòi nước rồi bước ra ngoài sau khi lau khô người và mặc bộ đồ khác. Cậu tiến đến cửa sổ nhìn thật lâu vào màn đêm. Cậu muốn màn đêm u tối đó có thể nuốt chửng cậu ngay lúc này, để cậu thôi ko nghĩ về người đó nữa, về nụ cười như ánh dương từng khiến cậu xao xuyến.

Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy Anh Thư lần đầu, cậu đã nghĩ ngay đó là Mai Chi. Đôi mắt to tròn đầy tình nghịch cùng tính tình ngang bướng tình nghịch ấy đã khiến cậu ko thể ko nghĩ rằng Thư là cô ấy. Chỉ khác một điều là cô ấy tóc ngắn, còn Thư thì tóc dài.

Nhưng rất nhanh chóng, cậu nhận ra đó ko phải là người con gái đó, người mà cậu yêu hơn cả bản thân mình. Và rồi, cậu cũng ko hiểu cậu đã lấy dũng khí ở đâu để quyết định đến làm quen với Thư, y như ngày đầu cậu gặp Mai Chi.

Phải chăng cậu là người ích kỷ và vô liêm sỉ nhất trên thế gian này. Cậu làm quen với Thư chỉ để nhìn thấy nụ cười của Thư mỗi ngày, bởi khi nhìn thấy Thư, cậu cảm tưởng như cô ấy đang gần ngay trước mắt. Ngay từ giây phút đó, ước muốn được che chở bảo vệ Thư ngày càng thôi thúc cậu, cậu muốn Thư mãi mãi ở bên cậu. Nhưng dần dần cậu cũng đã hiểu ra, Thư là một cô gái tốt và đầy nghị lực, cô ấy ko xứng để làm kẻ thay thế cho người mà cậu đã rất yêu thương.

Và cậu đã chấp nhận như thế.

...

-Em đừng bỏ anh, em phải cố lên...

- Nhật, em luôn...muốn nói với anh...hàng ngàn....hàng vạn lần....rằng em....rất yêu anh...

- MAI CHI.....

...

Những ký ức ko vui ấy bất chợt ùa về làm đau nhói trái tim.

- Anh đau lắm, em có biết ko ?

Màn đêm như muốn bao trùm lên tất cả, từng cơn gió hiu hiu thổi nhẹ, mái tóc đen phấp phới trong gió, đâu ai biết rằng, con người đó... đã phải chịu đựng sự đau khổ dần vạt như thế nào.

..***

- Cậu muốn đi học thật sao ? - Quang nhìn Thư với ánh mắt lo lắng.

- Cậu làm sao thế? Tổ muốn đi thật mà, tổ có chuyện quan trọng cần giải quyết ở trường.

- Đó là chuyện gì vậy ? Tổ sẽ giúp.

- Thôi khỏi. Tổ tự làm được. Ừm...Quang này, cậu lấy xe đạp chở tổ nhé, tổ ko muốn đi xe bus.

- Ừ.

Ánh ban mai len lỏi qua từng kẽ lá, hoà vào bầu trời trong xanh ko một gợn mây, chim chóc líu ríu hót vang chào một ngày mới tốt lành. Nó muốn tận hưởng tất cả hương sắc đẹp tươi của chốn Xứ Nghệ náo nhiệt này trước khi đưa ra quyết định của mình, về những điều mà chú di đã nói với nó tối hôm qua.

Ngồi sau xe Quang, cảm giác êm đềm cùng bao kỷ niệm chợt ùa về làm nó cảm thấy ấm lòng hơn bao giờ hết. Quang quan tâm tới nó, luôn đối xử tốt với nó, làm sao nó nở rời ra Quang chứ. Nhưng...nếu cứ mãi ở đây, nó sợ nó sẽ ko thoát nổi cái bóng đen đầy chết chóc tang thương ấy.

- Ủm...chiều cậu cứ về trước nhé, đừng đợi tớ.
- Sao vậy ? - Thư thắc mắc.
- Không sao. Lâu rồi ko đi bộ 1 mình. Tớ muốn thư giãn đầu óc một chút.
- Vậy cũng tốt. Tối tớ sẽ qua nhà cậu.
- Ủ. Tớ vào lớp đây.

..**

Các tiết học trong ngày trôi qua nhanh chóng. Nó đã làm đơn chuyển trường và lên nộp ở phòng Hiệu trưởng ngay sáng nay. Thầy Hiệu trưởng dù rất ngạc nhiên nhưng thầy biết nó rất đau buồn nên cũng đã động viên, an ủi nó rất nhiều. Nó chỉ cười nhẹ, cảm ơn sự quan tâm của thầy rồi trở về lớp.

Trên đường về, quả nhiên nó đã gặp Tuấn. Trông anh gầy đi nhiều, gương mặt cũng hốc hác hơn. Dù ko biết nguyên do nhưng nó cũng chả muốn phí thời gian quan tâm tới loại người này chút nào. Thấy nó với vẻ mặt hồ hững như ko quen biết, Tuấn vội nắm lấy tay nó nhưng đã bị nó gạt phắt ra.

- Anh hãy tránh xa tôi ra.
- Tại sao em lại như vậy ? Anh...anh đã làm gì sai ?
- Tôi ko muốn nói nhiều với loại người như anh.
- Thư, em đừng như thế có được ko ?
- Anh đừng có giả ngây ngô với tôi nữa. Tôi đúng là con cóc nên mới tin những gì anh nói. - Nó lạnh lùng nhìn sâu vào đôi mắt Tuấn khiến anh bối rối quay đi.
- Anh ko hiểu. Anh thật sự...
- Thật sự là anh chỉ quen tôi để lợi dụng thôi hả. Khi lấy được tình cảm của tôi thì vứt đi ko thương tiếc chứ gì ? Đó chẳng phải là mục đích chính của anh sao ?
- Em...em đã nghe... - Tuấn sững sờ nhìn nó, ánh mắt hắt lên vẻ sợ hãi.
- Đúng. Câu chuyện giữa anh và Ngân, tôi đã nghe thấy. Đừng giải thích bất cứ điều gì nữa.
- Em hiểu lắm rồi, sự thực là anh...

Đi thật nhanh về phía lớp học, mặc kệ anh ta muốn nói gì, nó ko muốn quan tâm nữa, ko muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa dù anh ta có muốn chống chế như thế nào. Mắt thấy tai nghe, nó có thể sai sao. Ko muốn nghĩ đến chuyện này nữa, nó còn chuyện quan trọng hơn phải làm rõ, ngay chiều nay...

(nhân đây t/g giới thiệu fb của tg và fanpage của truyện luôn.

Fb: [s://facebook.com/100008061346376](https://facebook.com/100008061346376)

fanpage: [s://facebook.com/839875826131274](https://facebook.com/839875826131274)

khi nào fanpage đủ 1k like tg sẽ đăng ảnh nvật trong truyện.)

53. Chương 53

...

– Dạ thưa, có một cô bé học sinh muốn gặp chủ tịch, nói là có việc quan trọng.... – Cô thư ký nhẹ nhàng nói qua điện thoại được nối với đường dây của văn phòng ông Phác.

– Cô bé học sinh ư ?

– Thưa vâng.

– Cho vào đi.

...

Hít một hơi thật sâu, nó rảo bước về phía văn phòng ngài chủ tịch Nguyễn Minh Phác.

Cánh cửa phòng bật mở, người đàn ông với mái tóc hoa râm ngẩng mặt lên, ko nén nổi sự ngạc nhiên trên gương mặt.

– Là cháu sao ?

– Phải. – Nó lạnh lùng nhìn người đàn ông.

– Cháu ngồi đi. Cháu uống gì ? – Ông Phác ân cần.

– Thôi khỏi. Tôi muốn đến làm rõ với ông một chuyện. – Nó bình tĩnh nói từng lời, khuôn mặt thanh tú vẫn nhìn ông ko chớp mắt.

– Được, cháu cứ nói. – Hơi bất ngờ với câu nói của cô gái nhỏ, ông Phác vẫn mỉm cười.

– Ông có quan hệ gì với mẹ của tôi ?

– ...

– Ko biết trả lời thế nào chứ gì ? Vậy ông cứ xem cho rõ cái này, nó sẽ cho ông câu trả lời.

Dứt lời, nó rút trong túi ra một thứ được cất cẩn thận. Ông Phác chăm chăm nhìn vào vật đó, sững sờ....

Cái...cái này.... – Ông Phác lắp bắp, hai bàn tay ông run run.

– Người đàn ông trong bức ảnh này có phải ông ko ? – Ánh mắt nó xoáy sâu vào gương mặt sâu nảo của ông Phác, lạnh lùng và đầy thù hận.

– Ta....

– Tấm ảnh cưới này mẹ tôi đã giữ rất kỹ. Suốt 17 năm qua bà luôn nâng niu trân trọng nó, ông có thấy những chỗ hoen ố trên tấm ảnh này ko? Đó là nước mắt của mẹ, mẹ đã khóc vì nhớ ông. Vậy mà ông đã làm cho mẹ tôi được những gì? Chỉ là sự đau khổ vào héo mòn vì thời gian.

– Con hãy nghe bố nói...

– Đừng gọi tôi bằng cái từ đó, ông ko xứng.

Giọng nó đều và chậm nhưng rõ ràng từng từ, tất cả như một nhát dao vô hình cứ thế cứa sâu vào tâm can ông Phác. Ông biết, ông đã gây ra quá nhiều lỗi lầm và nỗi bất hạnh cho bà ấy và đứa con gái bé nhỏ của mình. Ông thật sự ko mong được tha thứ nhưng ông lại luôn khát khao bù đắp, chăm sóc cho con mình để nó xua đi nỗi cô đơn mà nhớ rằng, nó vẫn còn một người bố trên đời dù cho người đó có tệ bạc như thế nào.

– Bố biết con rất hận bố. Ngay cả bản thân bố cũng ko thể tha thứ cho mình, nhưng thật sự...từ trong đáy lòng của bố vẫn mong được bù đắp cho con... – Mắt ông Phác ngân ngẩn lệ.

– Bù đắp sao? Thật nực cười. Vậy ông có bù đắp nỗi nỗi trống trải và cô đơn của mẹ tôi trong suốt ngần ấy năm ko? Ông đã cướp đi tuổi thanh xuân của bà ấy, để rồi vứt bỏ bà ấy một cách tàn nhẫn. Bây giờ ông lại muốn bù đắp lỗi lầm ấy với tôi? Ông lắm to rồi đấy? – Thư bật cười thành tiếng.

– Con hãy hiểu cho bố, thực sự là lúc đó bố đã quá nông nổi, bố cứ nghĩ...nghĩ là sau khi bố đi, mẹ con sẽ tìm được người đàn ông khác tốt hơn bố để dựa dẫm, nhưng...-ông phác nói.

– Tôi chẳng hiểu gì cho ông cả. Tôi biết, ông ko thể ngờ rằng mẹ tôi lại yêu ông nhiều đến thế đúng ko? Ông chạy theo người đàn bà khác cao sang hơn, giàu có hơn, sống cuộc sống sung túc quyền quý thì còn nghĩ được gì nữa. – Thư bật cười chua chát.

Nỗi hận thù hằn sâu trên khoé mắt nó. Từ nhỏ, ko biết nó đã ao ước được gặp bố bao nhiêu lần, tưởng tượng ra hình ảnh bố đẹp đẽ hiền từ biết bao. Trong khi những đứa trẻ khác được bố nuông chiều bông bế thì nó chỉ có mẹ là người duy nhất quan tâm, động viên nó mỗi khi buồn, khi tủi. Nó nghe lời mẹ và tin rằng bố chỉ đi công tác xa rồi sẽ sớm về, vậy là nó cứ đợi, đợi mãi, đợi suốt mười mấy năm trời mà ko biết mặt bố. Để rồi niềm yêu thương, kính trọng dành cho bố dần tan mau bởi những giọt nước mắt thầm kín của mẹ. Lúc đó, thay vì nhớ, nó đã hận, đã ghét bố đến nhường nào.

– Bố xin lỗi. – Ông Phác nói trong đau khổ. So với những gì ông đã gây ra thì một câu xin lỗi quả thực rất nhỏ bé. Nhưng ngay lúc này đây, khi đứng trước mặt đứa con gái ruột thịt của mình, ông chỉ biết nói được ba chữ đó, dù cho câu nói quả thực quá tầm thường và thật đáng khinh.

– Hôm nay tôi đến đây ko phải để nghe ông xin lỗi. – Nó lạnh lùng. – Tôi chỉ mong chấm dứt quan hệ giữa tôi, mẹ tôi và ông càng sớm càng tốt, ngay cả khi mối quan hệ đó còn chưa được xác lập. Ông đừng bao giờ đến tìm tôi và cũng đừng mong bù đắp gì cho tôi. Tôi và ông hãy làm như chưa từng quen biết.

– Con...

– Tôi đã nói hết những gì cần nói rồi. Chào.

Nó sải bước nhanh chóng ra khỏi phòng, trong đầu chỉ văng vẳng câu nói “Hãy rời khỏi đây”, nó muốn chạy khỏi chỗ này thật nhanh để nó ko còn phải nghĩ thêm điều gì nữa. Ông ta ko xứng để nó có thể mềm lòng.

...

54. Chương 54

Thư đã đi. Ông Phác tần ngần nhìn theo bóng dáng con gái khuất dần sau cánh cửa. Ánh mắt ông đờ đẫn như người bị mất phương hướng giữa đại dương mênh mông rộng lớn. Xung quanh ông chỉ là một màu đen dày đặc quấn quất ko chút ánh sáng. Niềm hy vọng cuối cùng trong ông cũng nhanh chóng tàn lụi theo từng khoảnh khắc. Giờ đây, ông có thể làm được gì cơ chứ.

..*

– Ngân, em đến sao ko vào, đứng ở đây từ nãy đến giờ? – Chị thư ký don đả nhìn Ngân, cười thật tươi.

Ngân thì dường như hoá đá. Hai tai ù lên một cách khó chịu. Tất cả những gì nó nghe thấy lúc đó....tất cả đều là giả đúng ko? Mọi chuyện ko thể trùng hợp được như thế, ko thể, ko thể...

Ánh mắt Ngân đột nhiên tối sầm lại khiến chị thư ký lúc này còn tươi như hoa vậy mà giờ mặt bỗng biến sắc liền vội quay trở lại phòng làm việc để tránh rước hoạ vào thân.

Đẩy mạnh cánh cửa, Ngân bước vào.

– Chuyện đó có thật ko bố? Con nhỏ đó là con riêng của bố sao?

Ông Phác bần thần ngồi bên bàn làm việc, nghe vậy liền khe khẽ gật nhẹ đầu.

BỘP!

Xấp hồ sơ trên tay Ngân chợt rơi xuống đất, bay lả tả khắp phòng.

“Thật sự là quá sốc”. Ngân cười đau khổ, hướng mắt về phía bầu trời xanh thẳm bên ngoài.

..*

– Nhật. Cậu đừng uống nữa được ko?

Vy cố hét vào tai Nhật trong khi tiếng nhạc xập xình bên trong quán bar vẫn đang mở volum hết cỡ. Nhật thì dường như ko nghe thấy gì, vẫn cầm cùi rớt từng cốc rượu vào ly và uống như thể đó là thứ gì ngon lành lắm.

Vy bắt lực nhìn Nhật. Thở dài.

Cả ngày hôm nay Nhật ko đi học làm Vy thực sự rất lo lắng. Bình thường Nhật ko phải là hạng học sinh có thể tùy tiện nghỉ học mà ko có lý do chính đáng, vì vậy sự bất bình thường hôm nay của Nhật khiến Vy cứ đứng ngồi ko yên.

Chỉ chờ hồi trống cuối cùng vang lên, Vy vội cầm cặp bay ra khỏi lớp để chạy đi tìm Nhật. Vy đã đến những nơi mà thường ngày Nhật hay đến nhưng tuyệt nhiên ko thấy bóng dáng cậu ấy đâu cả. Lòng bất giác cồn cào như lửa đốt làm Vy càng sốt sắng hơn.

Đến lúc tưởng chừng như tuyệt vọng đến nơi thì bất giác Vy nhận được điện thoại của Nhật. Đến nơi thì chỉ thấy Nhật say mềm thế này thôi. Thật là chán nản hết sức. Ko biết uống mà cứ làm ra vẻ.

Vy bực tức giật mạnh chai rượu từ tay Nhật, rút tiền trả rồi đỡ Nhật ra khỏi quán. Ban đầu Nhật còn vùng vằng ko chịu đi nhưng sau đó, dường như đã nhận ra Vy, trông vẻ mặt cậu ấy hết như con cún con biết lỗi, liền ngoan ngoãn để Vy dìu ra ngoài.

Ra đến đầu ngõ, Vy mới chợt nhận ra bàn tay mình đặt lên lưng Nhật nóng ran, bóng hình cao lớn của cậu ấy cùng khuôn mặt nam tính mạnh mẽ dưới ánh đèn mờ trông thật hấp dẫn. Vy cố xua đi mớ bòng bong trong đầu và hình ảnh của Nhật lúc này, tập trung đỡ Nhật ra mặt đường mong tìm được chiếc taxi nào đó.

Bất chợt, bàn tay Nhật bám lấy vai Vy xoay mạnh và ấn vào tường. Hơi thở của cậu ấy nóng hừng hực như lửa đốt hoà cùng mùi rượu nồng phả vào mặt Vy. Nhật cúi xuống hôn mạnh vào đôi môi bé nhỏ ấy. Vị ngọt lịm của nụ hôn mãnh liệt hoà cùng vị cay cay của hơi men làm Vy thoáng sững sờ trong giây lát để rồi cũng cùng Nhật hoà vào nụ hôn nóng bỏng ấy. Nụ hôn đầu mà có nằm mơ Vy cũng ko thể tưởng tượng nổi nó lại diễn ra trong hoàn cảnh này, với Nhật và mãnh liệt đến thế.

Hơi thở của Nhật bắt đầu gấp gáp hơn. Nhật buông khỏi bờ môi Vy rồi ôm chặt lấy Vy như thể sợ Vy sẽ nhanh chóng biến mất.

– Đừng bao giờ bỏ anh... – Nhật thì thào.

– Được...tớ..sẽ...

– Anh yêu em, Mai Chi.

Nhật nói trong đau khổ, hai hàng nước mắt bỗng chảy dài ướt đẫm vai áo của Vy. Hoá ra từ nãy đến giờ Nhật tưởng Vy là ‘cô ấy’. Nghĩ là cô ấy nên mới hôn mãnh liệt đến vậy. Nghĩ là cô ấy nên mới ôm chặt ko buông. Nghĩ là cô ấy nên mới nói ra câu đó. Chẳng nhẽ, mãi mãi Vy ko thể thay thế cô ấy trong lòng Nhật, ko thể được Nhật ôm xiết trong vòng tay, chữ ‘Mai Chi’ kia ko thể thay bằng chữ ‘Vy’ được sao ?

Vy muốn vùng ra để Nhật có thể nhìn rõ rằng Vy là Vy, Vy ko phải là Mai Chi của cậu ấy. Nhưng...Vy ko thể. Con tim chắc hẳn cũng có lí lẽ của riêng nó, Vy tình nguyện được làm Mai Chi của cậu ấy, chấp nhận làm kẻ thay thế. Chỉ để Nhật ko bao giờ phải khóc vì đau khổ như thế này.

Vy ngốc nghếch đến nỗi ko thể sửa chữa nữa rồi. Vì tình yêu, Vy có thể làm tất cả mọi thứ.

..*

55. Chương 55

...Hôm nay là rằm, nên trăng sáng tỏ hơn mọi ngày nhiều lắm. Trăng chiếu xuống từng tán cây, kẽ lá, hiu hiu tiếng gió lay động. Cảnh bỗng nhiên đẹp một cách lạ kỳ.

Chị chưa ngủ sao ?

Chưa...Chị chưa buồn ngủ.

_Chị quyết định đi thật sao ? – Kent ngồi xuống chiếc ghế gỗ ngoài ban công, lặng lẽ nói.

_Ừm. Có lẽ đó là giải pháp tốt nhất. – Nó gượng cười,

_Chị ko có gì để lưu luyến ở đây sao hả ?

_Ý gì đấy, mọi chuyện chị đã giải quyết xong rồi mà. – Một thoáng ngạc nhiên hiện hữu trên khoé mắt.

_Có chắc là chị đã giải quyết xong hết rồi chưa ? – Kent chán nản tựa lưng vào thành ghế lặp lại lời của nó.

...Chắc.-Thư trả lời giọng hơi run.

_Ko lưu luyến gì sao ?

Nó nhúm mày nhìn thẳng vào Kent, hôm nay, dường như Kent cũng khác.

_Lưu luyến ?

_Phải rồi. Chị cứ từ từ mà nghĩ đi. – Kent nói rồi lững thững bước về phòng, bỏ lại mình nó nơi ban công đầy gió.

Nó đang lưu luyến gì sao ?

Từ khi quyết định rời khỏi nơi này, nó đã ko còn điều gì luyến tiếc nữa rồi. Nó chỉ biết rằng, nó phải đi, phải thoát khỏi chốn này. Như thế mới mong những nỗi đau kia có thể phai tàn một cách nhanh chóng. Cứ cho là nó đang cố tìm đường chạy trốn đi. Nó ko quan tâm, bởi lẽ, ra đi có thể là liều thuốc tốt nhất dành cho nó lúc này.

Nhưng...những lời của Kent lại làm nó suy nghĩ nhiều đến vậy nhỉ ?

Rất cục thì còn điều gì nữa mà nó đã lỡ bỏ quên đây ?

...

– Chi Chi, là em phải không ?

Trong cơn mơ màng, Nhật chợt nhận thấy bàn tay dịu dàng, ấm áp của ai đó đang đặt trên trán mình. Bàn tay khẽ chạm vào trán nóng hổi, ánh mắt lo lắng nhưng đông đầy bao yêu thương triu mến.

– Sốt cao quá rồi, cậu phải ngủ đi.-Vy nhẹ nhàng khuyên bảo, mặc dù trong lòng Vy đang đau nhói biết chừng nào. Ngay cả trong mơ, Nhật cũng gọi tên cô ấy. Người mà Nhật luôn muốn gặp và yêu là Mai Chi của cậu ấy, mãi mãi chỉ là Mai Chi...

– Em đừng đi nhé, đừng bỏ anh ... – Nhật lại tiếp tục thêu thào trong cơn mê sảng.

Cổ gùm nước mắt, Vy mỉm cười, nụ cười buồn hơn bao giờ hết.

– Đương nhiên rồi. Tổ sẽ ở bên cậu, tổ sẽ ko bỏ đi đâu hết...

– Tốt quá rồi... – Bàn tay Nhật chợt siết chặt lấy Vy như sợ rằng người mà cậu hằng mong nhớ sẽ tan biến mất.

– Ai bảo tổ ngốc quá làm chi, giữa một biển người, tại sao tổ lại chỉ yêu mình cậu cơ chứ...

Trắng nhẹ soi, bóng dáng cô gái nhỏ đổ dài trên mặt sàn lạnh lẽo.

...

-Ngân trần trọc lăn qua lăn lại trên giường, đồng hồ đã điểm gần 2h sáng rồi mà Ngân vẫn ko tài nào chợp mắt nổi. Đầu óc nó dường như muốn nổ tung, nó ước gì cái điều mà nó đã nghe được chiều nay sẽ nhanh chóng tan biến như bọt xà phòng giống như điều đó chưa từng tồn tại.

Nhưng làm sao có thể phủ nhận điều đó được khi chính bố đã thừa nhận đây. Từ nhỏ, nó đã luôn tin vào người bố mẫu mực trên cả tuyệt vời ấy, bố chu đáo, tận tâm với gia đình và hết mực chiều chuộng anh em

nó. Ấy vậy mà giờ đây, bố lại ngang nhiên thừa nhận đứa con riêng khác trong khi nó và đứa con riêng của bố lại bằng tuổi nhau. Bố và người đàn bà đó có quan hệ gì khi bố vẫn là chồng mẹ của 17 năm về trước chứ. Ko những vậy, bố lại còn khát khao được bù đắp, lỗi lầm mà bố đã gây ra cho mẹ con nhỏ Thư đó lớn lắm sao, lớn đến nỗi ko màng đến cảm nhận của con gái cưng của bố là nó sao ?

Bao hình tượng tốt đẹp về bố dần tan biến trong tâm trí nó, nó ko muốn có anh chị em nào khác ngoài Nhật – anh sinh đôi của nó. Nó mãi mãi ko muốn tình cảm của bố phải san sẻ đi đâu hết, bởi lẽ nó rất yêu bố và luôn tin tưởng bố dù rằng lòng tin đó đang cố sức đánh trả nó một vố thật đau.

Ít ai có thể ngờ rằng Minh Ngân kiêu kỳ, khinh khỉnh đáng ghét lại có thể có những suy nghĩ như vậy. Đúng rồi, nó ích kỷ đấy, ai ai cũng có thể ích kỷ thì tại sao nó lại ko ?

Nhưng điều mà nó ko thể chịu nổi nhất đó là đứa con riêng của bố lại tên là Trần Anh Thư.

Phải. Lại là Trần Anh Thư, cái tên mà nó căm ghét nhất, mặc dù nó biết Trần Anh Thư đó chẳng có tội lỗi gì để bị nó ghét như vậy. Chỉ bởi đó là người con gái duy nhất mà Quang luôn quan tâm và lo lắng.

Tại sao chứ ?

Bố yêu thương Trần Anh Thư.

Quang cũng thích Trần Anh Thư.

Anh trai nó cũng quan tâm Trần Anh Thư.

Sao những người mà nó thương yêu đều liên quan đến cái tên đó.

Nó ghét, nó ghét.

** **

56. Chương 56

“ Mày thay đổi rồi Ngân ạ !”

Câu nói của Vy chọt ừa về trong tâm trí.

Phải rồi. Nó thay đổi.

Ko biết từ lúc nào Nguyễn Minh Ngân này lại trở nên ích kỷ, đáng ghét như vậy. Lại còn bạo lực, đánh người, ko coi người khác ra gì, chỉ biết nghĩ đến cảm nhận của bản thân mà ko quan tâm đến người khác. Từ bao giờ nó đã biến thành một con người khác mà ngay cả nó bây giờ còn ghê tởm chính mình ?.

Nhưng nó lại hài lòng với Ngân hiện tại. Thích mắng ai thì mắng, thích chửi ai thì chửi, thích đánh ai thì đánh, muốn gì được nấy, lại còn sai bảo được một số người. Nó có quyền, có thế, có tiền, muốn gì chả được.

Vy mong muốn nó trở lại như xưa ư ? Không, nó ko bao giờ muốn trở thành một Minh Ngân yếu đuối bạc nhược, lúc nào cũng sợ sệt, luôn bị người khác bắt nạt như ngày trước đâu.

Mẹ nó là người đã dạy cho nó điều đó. Muốn tồn tại và đạt được những gì mình mong muốn thì hãy dùng tất cả những thủ đoạn dù là ghê tởm nhất để có được nó. Luôn ngẩng cao đầu và ác độc thêm một chút, sẽ ko ai dám cản đường của Minh Ngân này.

Lời mẹ thật đúng. Nhờ công mẹ mài dũa mà nó đã trở thành một con người như thế này đây, liệu nó có nên tự hào về điều đó ko nhỉ ?

Nó có tất cả mọi thứ, những cái đó đều được nó lấy một cách dễ dàng ko hề tốn chút sức lực nào, duy chỉ có...

Tình yêu !

Nó vẫn ko thể có được người mà nó yêu. Quang ko thích nó.

Nó cứ ngỡ nó sẽ thay đổi được điều đó một cách dễ dàng, rằng Quang sẽ sớm là của nó, Quang sẽ thích nó cũng như yêu Quang.

Thế nhưng, một khi trái tim nó mỗi ngày một yêu Quang nhiều hơn thì cũng là lúc nó biết rằng Quang cũng yêu người con gái kia nhiều như thế nào. Đâu phải chỉ mình nó ‘tình si’.

Trần Anh Thư đâu có gương mặt đẹp hoàn hảo như nó, cũng ko có đầu óc trí tuệ giống nó, gia đình cũng đâu nhiều tiền bằng nó. Vậy mà Quang lại chỉ thích con nhỏ đó, ko hề để mắt tới nó dù chỉ một lần.

Đâu phải tự nhiên mà nó lại thích Quang ? Chỉ là Quang khác biệt so với những tên con trai mà nó đã từng biết. Trái tim của nó luôn hướng về phía Quang thế nhưng Quang lại ko hề muốn chấp nhận nó, điều này lại càng thôi thúc nó chinh phục Quang, nó lại càng muốn Quang là của nó.

Một người hoàn hảo như Quang đâu phải chỉ có một hai người thích cậu ấy, có hàng tá, hàng tá cô. Và nó là người duy nhất doạ nạt, dẹp tan cái lũ đó, chỉ để chúng ko bao giờ dám bén mảng đến gần người mà nó yêu.

Người duy nhất mà nó chưa làm gì chính là Trần Anh Thư.

** **

Nhật tỉnh sau một giấc mơ dài đầy mộng mị. Đầu óc đau như búa bổ, toàn thân mỏi nhừ. Cậu cố gượng dậy, lắc đầu mấy cái để có thể tỉnh táo mà nhận ra rằng, đây là đâu.

Mùi cháo thơm bốc khói nghi ngút lan toả như đánh thức cái bụng rỗng của cậu. Nhật hướng mắt về phía cửa.

– Cậu dậy rồi à ? Ăn cháo nhé._vy nói.

– Sao cậu..._nhật nói

– À, hôm qua cậu uống hơi nhiều, lại say khướt nữa, tớ ko dám đưa cậu về nhà trong bộ dạng đó nên đã đỡ cậu về đây. Bố mẹ tớ đi công tác từ tuần trước nên chỉ có bác giúp việc ở nhà thôi. Cậu yên tâm._Vy nói

– Tớ say lắm sao ? NHẬT NÓI

– Ủ, mà cậu ăn cháo đi đã, đói lắm rồi chứ gì ? – Vy nhẹ cười rồi đặt bát cháo xuống thành giường, cầm thìa đưa về phía Nhật.

– Cảm ơn...

– Gì chứ.

Nhìn Nhật ăn bát cháo một cách ngon lành, Vy chợt thấy vui vui trong lòng. Ít ra, Nhật cũng ko từ chối thành ý của Vy.

** **

57. Chương 57

Suốt đêm qua Anh Thư ko ngủ được. Nó chỉ nằm im trên giường và suy nghĩ...về tất cả mọi chuyện...liên quan đến Quang.

Những lời mà Kent đã nói với nó, phải chăng...

Nó lưu luyến gì ở chốn đây rầy những đau thương mất mát này sao ? Nó muốn đi thật xa, thật xa cơ mà. Đâu còn gì để nó còn luyến tiếc.

Nhưng quả thật là nó thấy mình khang khác, trái tim cứ đập dồn dập ko thôi khi nó nghĩ đến Quang, đến những lời quan tâm. những cử chỉ dịu dàng mà Quang giành cho nó.

Ko phải, ko thể, ko thể được !

Nó tự cốc vào đầu mình một cái thật đau để thôi ko nghĩ đến những điều vớ vẩn ấy nữa. Nó và Quang là bạn mà, hơn nữa lại là bạn thân, quan tâm giúp đỡ nhau trên mức bình thường cũng là điều dễ hiểu thôi.

Giờ đây, nó chỉ mong sao thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt, để nó có thể bắt đầu một cuộc sống mới, vươn tới cái ước mơ của chính nó, để mẹ trên thiên đường có thể mỉm cười mãn nguyện và tự hào về nó. Còn những chuyện khác, nó ko muốn nghĩ tới.

– Này ! – Kent hé cửa ló đầu vào phòng nó.

– Gì ?

– Sáng nay chị có bận gì ko ?

– Ừm...hình như ko. – Nó lơ đãng đáp lại.

– Đi với em một lúc nhé chị. – Kent đứng ôm cửa, giọng thẳng nhỏ vờ như nài nỉ làm nó bỗng nhiên thấy buồn cười.

– Đi đâu ?

– Mua quà sinh nhật cho Uyên nà.hỳ hỳ...

- Ôi thẳng em. Nó biết suy nghĩ chu đáo từ bao giờ thế nhỉ? Đáp lại Kent , Thư chỉ tùm tùm cười rồi gật đầu.

** **

Khu mua sắm hôm nay đông khủng khiếp, nhìn đâu đâu cũng toàn người với người. Kent muốn mua cho Uyên cái gì đó vừa đẹp, vừa độc để Uyên lúc nào cũng phải nhớ tới thẳng nhỏ khi nhìn thấy.

Một thật, có bao giờ nó phải lao tâm khổ tứ thế này khi đi chọn quà sinh nhật đâu. Nhưng khi nhìn thấy cái vẻ mặt háo hức của Kent nó lại chợt vui trong lòng mà quên hết những giọt mồ hôi còn lấm tấm trên trán.

Một nhưng vui.

Nó và Kent lượn tạt thấy các dãy hàng bán đồ lưu niệm trên phố, ấy vậy mà thẳng nhóc ko hề ưng cái nào mới sợ chứ. Con trai cũng có cần phải kỹ tính như thế ko ?

– Rốt cuộc là cậu muốn mua gì cho Uyên? _Thư cần nhắc

– Cũng chả biết._kent nói.

– Trời ạ, vòng vèo hết nửa ngày trời mà chưa quyết định nên mua gì sao ? Chị thấy bao nhiêu cái đẹp mà.

– Máy cái tầm thường đó thì chị nghĩ Uyên sẽ thích à?

- Cái thẳng. Chị nó thích cái gì thì nó bảo là tầm thường, thử mà đổi lại là cái Uyên xem, có mà mua hết mấy cửa hàng rồi ấy chứ.

– Hay là mua gấu bông đi. – Thư tiếp tục “dụ”.

– Uyên nó là trẻ con à mà gấu, Uyên muốn “ôm” thì chỉ mình em là đủ rồi. hé hé..

- Aiz! Chị Nó bực mình lắm rồi đấy, có kẻ nào lại tự tin đến thế chưa nhỉ?

– Trang sức thì sao?

– Nhỡ đeo đẹp quá mấy thẳng khác “nhòm” thì sao?

– Quần áo?

– Nhưng sợ Uyên ko ưng.

- Vật lưu niệm?
- Uyên ko thích đâu.
- VẬY LÀ CÁI GÌ? – chị nó bực tức hét lên, sự kiên nhẫn cũng có giới hạn thôi nhé.
- Ấy, đừng nóng, thực ra thì em đã nghĩ ra từ hôm qua rồi, mua gối ôm đi, để Uyên lúc nào cũng mơ về thằng nhóc đẹp trai sáng láng này. – Kent giả vờ vuốt mấy lọn tóc trên đỉnh đầu, mặt chếch 180 độ, ra vẻ như đang tự hào lắm.
- Cậu định trêu người chị đấy à? Sao giờ mới nói.
- Hi hi, só ry nhá, há há...
- Grừ! Thằng chết tiệt!

** **

Nó lại tiếp tục cuộc bộ cùng thằng Kent xuống cuối phố. Lý do của Kent là ở đó mới “đẹp và độc”. Dù cho hai chân có mỏi nhừ rồi thì nó vẫn phải tiếp tục lết đi. Nó thấp hơn Kent hẳn một cái đầu, chân thằng nhỏ lại dài như vậy, nó phải gắng sức lắm mới ko để bị lạc thằng nhóc.

- Đây rồi! – Kent hí hửng chỉ vào shop Exo – cửa hàng lưu niệm được coi là lớn nhất ở phố Quỳnh Lưu này.
 - Vào trong đi còn đứng đó làm gì ? – chị nó bực tức quát lên trong khi Kent vẫn cứ nhe răng cười hi hi.
- Vào bên trong cửa hàng nó mới thực sự “choáng”. Đúng như Kent quảng cáo, đồ ở đây đúng là vừa đẹp vừa độc.

Chị bán hàng thấy Kent liền xô ngay ra đón đã chào mời. Chậc! Giai đẹp mà.

Mặc kệ, nó vẫn cứ thoả sức lượn khắp, thích thú ngắm nhìn những đồ vật đẹp và lạ đó. Mắt nó bỗng khựng lại tại tủ bán vòng cổ. Bình thường, nó ko phải là đứa thích đeo vòng vèo gì, nhưng thực sự thì cái vòng này đã thu hút rất nhiều sự chú ý của nó.

Chiếc vòng thoát nhìn rất giản dị. Nhưng khi nhìn kỹ, nó có một sự khác biệt rất lớn. So với các loại còn lại, nó ko lấp lánh, cũng ko gây chú ý, nó chỉ đơn giản và ánh lên sắc “tinh khiết”.

Mặt của chiếc vòng nhìn như một đoá hoa lan nhỏ, mỗi cánh hoa đều có gắn một viên sapphire màu xanh dương nhạt, nhìn rất mềm mại và trong sáng nhưng cũng ko kém phần mãnh liệt. Ánh sáng từ chiếc vòng toát ra dù là nhỏ nhưng nó thật sự nổi bật....

(hết 5k ký tự rồi,các bạn đợj chap sau hé.)

58. Chương 58

...

- Em muốn mua chiếc nào? – Chị bán hàng cười nhìn nó.
- À ...ko, em chỉ xem thôi ạ. Chị...cho em hỏi, chiếc vòng hình hoa lan có gắn đá màu xanh kia ...
- À, em hỏi cái đó à ? Hàng nhập ngoại đó em , bông hoa lan kia mang ý nghĩa là ‘tình yêu tha thiết và ấp ủ’, nó như một lời động viên chân thành và tình yêu thương của người tặng dành cho em.
- Vậy ạ ?
- Em có mua ko ?
- Thôi thôi, em chỉ xem thôi.... – Nó rời mắt khỏi chiếc vòng đó mặc dù có hơi chút tiếc nuối.

Kent đang ngồi cạnh một chị đang thêu chữ vào gối, cái gối mà thằng nhỏ định tặng Uyên ấy, mà nếu nó nhìn ko nhầm thì thằng Kent đang bắt người ta thêu là ‘Chồng em iu !’

Mẹ ơi ! Có lộ liễu quá ko ? Nếu chị nó là Uyên thì chắc chắn nó sẽ cắt cái gối đó xuống tận đáy tủ mắt.

...

Kent thích thú cầm điện thoại.

“Shop Đinh Hương, chiếc vòng hình hoa lan gắn đá sapphire xanh nhạt, tình yêu tha thiết và ấp ủ.”

Send!

Xong việc, Kent tự cười hỉ hả một mình mặc cho ánh mắt khó hiểu của bà chị nó.

“Em chỉ giúp anh một lần này thôi đấy, chúc thành công!”

...

Sinh nhật Uyên được tổ chức rất đơn giản, vì nhỏ trầm tính lại có vẻ khó gần nên bạn bè cũng ít, chủ yếu là nó, Quang, Kent và Linh xù.

Khu vườn sau nhà Uyên là địa điểm lý tưởng để tổ chức một buổi sinh nhật thật hoành tráng. Từ nhỏ đến lớn, Uyên chưa tổ chức sinh nhật bao giờ, bởi bố mẹ Uyên thường chỉ lo kiếm tiền nên rất ít khi ở nhà, tính của Uyên thì lại trầm, ko kết bạn với ai. Vì vậy mà nó và Linh đã quyết định sẽ làm một bữa thật to để bù cho Uyên.

Khu vườn thường ngày vắng vẻ là thế, vậy mà chỉ trong một buổi chiều, tất cả như được khoác lên mình một bộ áo mới. Đèn màu, bóng bay được giăng khắp nơi, mũ tam giác dành cho bữa tiệc cũng được chuẩn bị kỹ càng. Tất nhiên, Uyên sẽ được giao cho Kent canh giữ nhằm tạo cho Uyên một bất ngờ cực lớn.

Đúng 8h, bữa tiệc bắt đầu, Uyên bắt buộc phải bịt mắt và được Kent đưa đến tận nơi, khi bỏ khăn bịt mắt ra, Uyên sung sướng nhìn xung quanh rồi cảm động đến suýt khóc.

Giữa vườn có đặt một chiếc bàn nhỏ, bên trên là bánh sinh nhật với 16 ngọn nến đang cháy lung linh. Sau khi hát xong bài Happy birthday, Quang có nhiệm vụ đứng ngoài bật pháo (giấy) trong khi Uyên thổi nến.

– Em..em cảm ơn. – Uyên nhìn nhìn mọi người với đôi mắt rưng rưng.

– Chỉ cần em thích là được rồi. – Nó cười rồi xoa đầu Uyên như xoa đầu đứa em gái nhỏ.

– Đúng đấy, cảm ơn gì, hì hì. – Linh cũng toe toét.

Cả lũ cùng nhìn nhau cười, dưới ánh đèn bảy màu, trông ai nấy cũng rực rỡ đáng yêu.

.

.

Tiếp theo là màn tặng quà. Kent là đứa hí hửng nhất, vội vàng trao cho Uyên đầu tiên, kèm theo là cái nháy mắt đầy điệu nghệ. Uyên đỏ mặt rồi đỡ lấy hộp quà và bó hoa hồng đỏ từ tay Kent, chỉ có nó là tùm tùm cười, ko biết khi Uyên nhìn thấy 3 chữ “củ chuối” đó thì sẽ ra sao nhỉ ?

...

Thực sự thì hôm nay rất vui, và tôi cũng thừa nhận là tôi đã cười rất nhiều. Chỉ có 5 đứa thôi nhưng sao tôi vẫn cảm thấy ấm áp lạ thường. Còn gì hạnh phúc hơn khi ở bên những người mà mình yêu mến.

Thế nhưng, chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy có gì đó buồn buồn trong lòng. Mỗi khi nhìn qua Quang, tôi đều thấy cậu ấy đắm chiêu như đang suy nghĩ điều gì đó. Quang lo lắng về điều gì mà lại ko chia sẻ với tôi – đứa bạn thân từ hồi còn để chỏm của cậu ấy chứ.

Mặc dù dạo này cậu ấy rất khác, từng lời nói, cử chỉ của cậu ấy cứ phảng phất trong tôi mỗi ngày, kể cả lúc ngủ tôi cũng mơ về cậu ấy. Thế nhưng, giữa chúng tôi là bạn, bạn chí cốt và tôi ko muốn cậu ấy hiểu nhầm hay gì gì đó tương tự. Tôi chỉ muốn tôi và Quang sẽ mãi là bạn.

59. Chương 59

...Tôi cũng thừa nhận là tôi đã từng rung động, chỉ một chút thôi, ấy là khi tôi thấy cậu ấy dịu dàng với tôi, khi tôi gục trên đôi vai cậu ấy mà khóc nức nở. Cậu ấy luôn hiểu và biết tôi muốn gì.

Nhưng tôi lại chưa từng nghĩ rằng chúng tôi sẽ tiến xa hơn trong mối quan hệ đó, dù tôi biết cậu ấy cũng có chút ít cũng có gì đó với tôi. Tôi luôn mong chúng tôi mãi vô tư như ngày xưa, chẳng cần suy nghĩ gì nhiều, sống lạc quan và yêu đời hơn. Nhưng đó là lúc trước, khi mẹ yêu của tôi vẫn còn, giờ thì tôi chẳng còn ai cả, tôi phải tự lo cho mình, thử hỏi tôi còn có thể yêu đời được nữa ko đây.

Cũng có thể là tôi muốn dùng lý do đó để lấp liếm đi cái điều mà tôi hằng lo sợ bấy lâu nay. Tôi sợ tôi sẽ làm tổn thương Quang, cậu ấy sẽ vì tôi mà đau khổ, tôi chưa từng làm cho Quang điều gì, so với những gì mà Huy đã dành cho tôi thì tôi chỉ là một con nhỏ chuyên ỷ lại và dựa dẫm vào người khác. Tôi ko muốn thế, tôi nợ Quang nhiều và ko muốn đón nhận từ Quang cái gì nữa cả.

Tôi sắp đi. Và đây cũng là điều kiện tốt để tôi tự rèn luyện chính bản thân mình. Tôi muốn tự lập.

Bất chợt tôi nhớ đến những điều mà Kent nói tối hôm trước, ẩn ý trong câu nói của Kent ko phải là tôi ko hiểu mà là tôi cố tình như thế. Lưu luyến ư ? Có, tất nhiên là có, tôi lưu luyến bạn bè tôi, mái nhà nhỏ của hai mẹ con tôi, trường học, thầy cô, cả bụi cỏ hay khóm hoa trước cửa nhà nữa. Tôi lưu luyến nhiều thứ lắm.

Tôi biết cái mà Kent nói thực chất là gì, chỉ là tôi...

Đúng vậy, kỷ niệm của tôi ở nơi này. Từ nhỏ tới lớn, tôi đã sinh ra và lớn lên từ đây, mỗi chặng đường mà tôi đã đi qua đều đồng hành cùng tôi theo năm tháng, cho tôi những phút giây hạnh phúc, cả những chuyện buồn mà tôi ko bao giờ muốn nhớ. Tất cả đều vương vấn hình bóng của Quang.

Có thể tôi đang trốn chạy, tôi nhu nhược, tôi ko muốn đối diện với quá khứ đau thương, tôi sợ mình sẽ ko vực dậy được thêm một lần nữa.

Chắc chắn những gì mà tôi sợ hãi đều ko liên quan đến Quang, nhưng trong tôi bao giờ cũng chất chứa hàng ngàn, hàng vạn bức ảnh có Quang trong đó.

Tôi quen Quang khi chúng tôi mới 5 tuổi, cái thời trẻ con còn vô tư lự ấy, lúc đó, tôi bướng bỉnh và Quang lúc nào cũng vì tôi mà chịu nhún nhường. Ko phải chỉ mình lúc bé, ngay cả khi lớn lên rồi, Quang vẫn thế, vẫn nhường nhịn quan tâm tôi hết mực, mặc cho con con bé ko bao giờ biết thế nào là nũng nịu, nịnh nọt như tôi, ngay cả một câu dịu dàng e lệ con gái cũng chả vắt ra được.

Quang vẫn chịu đựng được tôi, dù cho tôi có ích kỷ, ngang ngược như thế nào.

Ngay lúc này đây, tôi sẽ chấm dứt toàn bộ những suy nghĩ vẩn vơ đó trong đầu, tôi chỉ muốn thực hiện ước mơ của tôi cũng như của mẹ tôi. Tôi sẽ thay mẹ biến niềm đam mê mà mẹ đã truyền cho tôi thành hiện thực, mẹ tôi chắc hẳn sẽ vui lắm.

..

Có lẽ tôi đã ở ngoài này khá lâu, gió mỗi lúc một mạnh khiến tôi bắt giác rùng mình vì lạnh. Lũ tiểu yêu hình như đã vào bên trong nhà hết, chỉ còn mình tôi ngồi thu lu bên chiếc xích đu này thôi.

– Cậu ngồi yên đấy.

Tôi định đứng dậy thì thoáng giật mình khi nghe giọng nói như ra lệnh đó của Quang. Cậu ấy đến từ lúc nào mà tôi ko hề hay biết nhỉ.

– Cậu ở đâu chui ra thế ?

Tôi cố châm chọc cậu ấy. Nhưng dường như Quang ko để ý đến câu bông đùa của tôi, mắt cậu ấy hình như đang dán chặt vào tôi, tự dưng tôi cảm thấy ko tự nhiên chút nào.

– Mặc kệ cậu, tớ lạnh rồi, tớ muốn vào trong nhà. – Tôi cố bưng bình và toan bước đi.

– Tớ bảo cậu ngồi yên đấy mà.

...

60. Chương 60

...

Quang đang ra lệnh cho tôi kìa. Cậu ấy bắt tôi ngồi yên một chỗ thì tôi sẽ ngoan ngoãn nghe theo sao. Đã thế thì tôi cứ ko nghe đấy. Mặc cho cậu ấy thế nào, tôi vẫn cứ đứng lên, định bước thật nhanh vào bên trong.

Nhưng, tôi ko bước nổi nữa. Tay tôi... đang bị Quang nắm chặt.

– Cậu nghe lời tớ một lần được ko ?

Nghe Quang nói tôi bỗng thấy chạnh lòng. Quang chưa bao giờ cầu xin tôi một điều gì cả. Giọng cậu ấy như nài nỉ, thôi thì cứ ngồi xuống thêm một lúc nữa. Nghĩ vậy, tôi liền ngồi xuống vị trí cũ, yên lặng chờ xem cậu ấy định nói gì với tôi.

Nói thật là tôi ko dám nhìn thẳng vào Quang, trong cái giờ khắc mà cả hai đều ko nói được câu nào ấy, tôi dám thề là cậu ấy khác, khác rất nhiều thường ngày, điều này làm tim tôi bỗng nhiên đập mạnh lên trong lồng ngực.

– Thư... – Quang lên tiếng phá vỡ bầu ko khí yên lặng.

– Hả ?

– Cậu có thấy ngôi sao sáng nhất kia ko ? – Quang chỉ tay lên trời rồi nói.

Tuy rất ngạc nhiên nhưng tôi cũng ngước lên theo tầm tay của cậu ấy.

– Có.

– Ngôi sao ấy có đẹp ko ?

Quang có sở thích ngắm sao từ bao giờ thế nhỉ ?

– Đẹp.

– Còn ngôi sao nhỏ bên cạnh, cậu có thấy ko ?

Quang bảo tôi ngồi yên đây chỉ để ngắm sao cùng cậu ấy thôi à. Tôi căng mắt nhìn lên, bên cạnh ngôi sao sáng nhất đó, quả nhiên cũng có một ngôi sao nhỏ khác, tuy nó rất mờ và ko sáng lắm nhưng nó đứng rất gần ngôi sao to kia. Tôi gật đầu.

– Có thấy, nhưng hơi nhỏ thì phải.

– Đúng vậy, ngôi sao đó rất nhỏ. Nhưng ngôi sao đó lại là ngôi sao hạnh phúc nhất đấy.

– Vì sao ? – Tôi ngạc nhiên nhìn Quang.

Cậu ấy cười, ánh trăng như đang chiếu thẳng vào cậu ấy, lúc này, trông cậu ấy mới đẹp làm sao.

– Bởi vì...ngôi sao nhỏ luôn đứng đằng sau ngôi sao sáng nhất, dù rằng rất nhỏ bé, đôi khi chỉ là một dấu chấm rất mờ tựa như vô hình nhưng ngôi sao ấy lúc nào cũng được ở bên cạnh ngôi sao sáng kia. Chẳng phải như vậy sẽ rất hạnh phúc sao ?

– Hai ngôi sao luôn ở cạnh nhau ?

- Đúng vậy.
- Như vậy quả thật là rất hạnh phúc rồi, chắc hẳn ngôi sao nhỏ rất thích và quan tâm ngôi sao lớn nhỉ. – Tôi lơ đãng nói.
- Cậu nghĩ vậy sao ?
- Ủ, nếu ngôi sao đó ko có cảm tình đặc biệt với ngôi sao lớn thì việc gì phải đứng đằng sau ngôi sao lớn rực rỡ đó, dõi theo từng tia sáng của nó chứ.
- Bất chợt, Quang thở hắt ra, như vừa trút bỏ được cái gì đó nặng nề lắm.
- Nếu tớ muốn...làm ngôi sao nhỏ đó, cậu có đồng ý làm ngôi sao lớn nhất kia ko ? – Quang nói thật chậm rãi.
- Ko gian dường như đóng băng đột ngột. Tôi khựng lại trong vài giây, rồi ngược mắt lên nhìn thẳng vào Quang, đôi mắt trước mặt tôi cũng đang nhìn tôi, trong đó đọng đầy sự chân thành. Tôi bỗng cười, nụ cười ngu ngốc nhất, chắc hẳn cậu ấy đang nói đùa.
- Đừng đùa nữa. Chúng ta đâu phải sao trăng gì. Đi vào...
- Tôi thậm chí còn chưa nói hết câu “đi vào nhà”, Quang đã nắm lấy tay tôi kéo lại đứng đối diện cậu ấy mặc cho tôi có ra sức vùng vẫy thế nào.
- Tớ ko đùa đâu.
- Rồi Quang rút trong túi quần ra một vật gì nhỏ nhỏ, trông rất quen, đó là chiếc vòng cổ có hình hoa lan với đá sapphire màu xanh nhạt. Đây chính là chiếc vòng mà tôi thích sáng nay. Tôi ko mua chỉ vì tôi ko mang đủ tiền để trả cho chiếc vòng đó thôi. Làm sao cậu ấy...
- Đây là hoa gì ?
- Tớ ko biết. – Tôi cố lấp liếm dù tôi thừa biết tôi chẳng việc gì phải làm như vậy
- Là hoa lan, bông hoa tượng trưng cho tình cảm của tớ dành cho cậu. Tớ muốn cậu biết rằng tớ ko hề nói đùa, một chữ cũng ko, kể cả hai ngôi sao trên trời kia, tớ tình nguyện làm ngôi sao nhỏ đó để mãi mãi được ở bên và dõi theo cậu. Tớ...
- Đừng, đừng nói nữa... – Hai tai tôi đang ù đi thì phải, khó chịu quá.
- ...

61. Chương 61

- Ko, tớ phải nói. Tớ ko muốn giữ bí mật này trong lòng lâu hơn được nữa. Tớ ko biết mình đã thích cậu từ bao giờ, tớ chỉ biết càng ở bên cậu tớ càng thấy vui và yêu cuộc sống hơn, ko gặp cậu dù chỉ một ngày thôi là tớ như dường như phát điên lên, tớ nhớ cậu, mỗi khi cậu khóc, con tim tớ dường như cũng muốn tan chảy theo. Tớ cảm thấy khó chịu khi biết có thằng con trai khác để ý tới cậu. Tớ thừa nhận là tớ ích kỷ, nhưng...vì yêu cậu nên tớ mới thế, mới ích kỷ như thế.
- Quang...
- Tôi nhìn Quang, hai mắt tôi cay xè rồi, tôi ko nhìn rõ cậu ấy nữa, tất cả đều nhoè đi. Tôi thật ko muốn khóc trước mặt cậu ấy chút nào. Tôi phải nói gì với cậu ấy đây. Cậu ấy đã làm quá nhiều điều cho tôi, còn tôi... Tôi ko muốn cậu ấy phải chịu sự bất công như vậy được. Dù rằng ko muốn làm tổn thương cậu ấy, nhưng...có lẽ tôi ko nên cho cậu ấy hi vọng, cậu ấy nhất định sẽ khổ cả đời nếu yêu tôi.
- Quệt vội nước mắt, tôi cố cười rồi nhìn Quang.

– Nghe tớ nói này, ngôi sao kia quả thực rất đẹp, nó là ngôi sao sáng nhất của bầu trời đêm. Thế nên, tớ ko thể làm ngôi sao đó, lại càng ko xứng đáng để cậu quan tâm, chăm sóc. Suốt 12 năm quen cậu, tớ chưa làm được điều gì cho cậu, tớ thậm chí còn ko hiểu được người bạn thân nhất của mình đang nghĩ gì, tớ vô dụng, bất tài, ngay cả người mẹ yêu thương nhất tớ cũng ko bảo vệ được. Vì vậy, Quang à, tớ ko xứng đáng là người để cậu yêu đâu. Cậu rất tốt, nên cũng sẽ có nhiều cô gái tốt hơn xứng với cậu và yêu cậu thật nhiều. Cậu hãy tìm một người khác để làm ngôi sao sáng nhất trong lòng cậu, cô gái ấy nhất định đeo chiếc vòng này đẹp lắm...

– Tớ chỉ cần cậu đeo nó, tớ muốn cậu làm ngôi sao đó, tớ...

Quang đang khóc, Quang khóc vì tôi, tôi đã làm tổn thương Quang thật rồi..

– Tớ xin lỗi.

Tôi gỡ tay Quang ra rồi lồm lũi bước vào trong nhà. Đi được một đoạn, ko cảm lòng được, tôi quay lại nhìn Quang. Cậu ấy vẫn đứng đó, bóng dáng cao lớn ấy đổ dài trên mặt đất, cậu ấy buồn lắm đúng ko ?

Bình thường, nếu tôi buồn như thế này, Quang nhất định sẽ chạy đến bên tôi để tôi được gục mặt trên vai cậu mà khóc, nhưng...tôi lại ko thể làm được như thế bởi vì chính tôi là người đã làm cho cậu ấy phải đau khổ, phải rơi nước mắt vì tôi, dù rằng rất muốn nói với Quang nhiều điều khác nữa nhưng tôi biết, tôi ko còn đủ tư cách để làm như thế..

Tôi ko đứng vững được nữa, tôi muốn về nhà.

– Cậu ở lại đi... – Quang lên tiếng, cậu ấy đang nhìn tôi với đôi mắt đỏ hoe đầm nước mắt.

– ...

Không, tôi ko muốn ở lại. Tôi muốn đi.

– Tại sao cậu lại ko chấp nhận ? Tớ ko xứng với cậu sao ?

Ko phải vậy mà, sao cậu ấy lại tự trách mình cơ chứ, tôi mới là người ko xứng với cậu ấy gấp vạn lần, lỗi là của tôi, tôi luôn là sao chổi xui xẻo với mọi người. Chính tôi đã hại mẹ, hại cả chị Phượng, tôi cảm hận chính bản thân mình, vì vậy, tôi thật ko muốn Quang phải khổ sở vì tôi, bởi cậu ấy là người mà tôi yêu quý nhất sau mẹ.

– Chẳng có lý do gì đâu, chỉ là...tớ ko phải là người để cậu đặt niềm tin.

Nói rồi, tôi chạy thật nhanh về nhà, mặc cho bao ánh mắt tò mò của Linh, Kent và Uyên. Tôi khóc, vừa chạy vừa khóc. Đáng nhẽ, tôi mới là người ko được sống trên đời này mới phải. Tôi đã gây ra nhiều bất hạnh cho những người xung quanh rồi, tôi muốn Quang phải được hạnh phúc và vui vẻ.

Đau khổ rồi cũng sẽ sớm qua đi thôi.

** **

Chap ni tg vừa ngủ gục vừa viết nên ngắn .

Like và share và xét sẽ là động lực để tg nhanh ra chap đó các bạn.cảm ơn ace đã đón đọc và ủng hộ truyện trog time qua.hihi haha

62. Chương 62

Quang đang khóc, và Ngân cũng khóc.

Ngân đã đứng ở đây, nghe hết những gì Quang nói và những lời mà Thư đã làm tổn thương Quang.

Thực ra hôm nay Ngân định đến tìm Quang, nhưng khi đi qua đây, Ngân đã vô tình nghe thấy câu chuyện này, tại sao Quang lại khóc vì người con gái đó nhiều đến như vậy, tại sao cậu ấy ko giành tình cảm đó cho Ngân, tại sao ngôi sao sáng nhất đó ko phải là Ngân cơ chứ.

Nhìn bóng hình Quang cô độc một mình dưới ánh trăng trầm mặc, trái tim Ngân đau nhói vô cùng, Ngân rất muốn chạy đến bên Quang, an ủi cậu ấy. Nhưng... một bức rào chắn vô hình đã ngăn cản Ngân lại. Ngân lại hận Thư, lại càng căm ghét Thư hơn bao giờ hết. Bởi vì, cô ta làm Quang phải đau, đau trong lòng.

Ngân vội vàng lấy điện thoại trong túi ra.

“ Ngày mai tôi muốn gặp cô.”

Hôm nay gió thổi mạnh, dường như gió đang cố hất tung mái tóc Quang lên khiến chúng rối bời. Phải chăng tâm trạng của cậu lúc này cũng thế ?

Cậu đã nói hết cho Thư những điều mà cậu đã cất giấu từ sâu thẳm trái tim mình, nói rằng cậu yêu cô ấy, cậu muốn mãi mãi được ở bên cô ấy, chở che, chăm sóc người con gái ấy. Những tưởng Thư sẽ chấp nhận cậu, sẽ để cậu nằm trong một góc nào đó trong trái tim của Thư, thế nhưng Thư ko cho cậu bất kỳ cơ hội nào, dù là nhỏ nhất, Thư từ chối, Thư muốn cậu tìm người con gái khác. Thư nói cô ấy ko xứng đáng với cậu.

Cái gì mà ko xứng chứ. Quang muốn hét thật to câu đó lên trước mặt Thư. Chẳng nhẽ Thư ko biết, trong trái tim Quang mãi mãi chỉ có hình bóng của một người thôi sao.

Quang muốn níu giữ, muốn đưa bàn tay mình nắm lấy Thư lâu hơn nữa, muốn nghe một câu trả lời rõ ràng hơn nữa, và muốn ôm dáng người nhỏ bé ấy vào lòng mà siết chặt trong vòng tay. Vậy mà cậu đâu làm được, cậu vẫn để Thư chạy đi, xa dần tầm mắt cậu, hình như cậu ko còn nhìn rõ Thư nữa, hai mắt cậu đã nhoè đi từ lúc nào rồi.

..

Ngôi sao vẫn chiếu lấp lánh trên đỉnh đầu, Quang tần ngần lặng yên đứng đó. Bóng dáng cậu trải dài trên nền đất lạnh lẽo. « Quang ! Mày cô đơn lắm đúng ko ? »

– Anh Quang... – Kent nhẹ vỗ vào vai Quang rồi ngồi xuống bên chiếc xích đu màu kem mà trước đó hai ngày, chính tay Quang đã sơn sửa cẩn thận, mắt Kent hướng lên màn đêm đen tĩnh mịch trên đỉnh đầu, nơi ngôi sao kia vẫn lấp lánh, lấp lánh.

– Thư ko thích anh. – Giọng Quang khàn đặc, cậu buồn rầu nhìn Kent với đôi mắt hoeen đỏ.

– Đừng buồn nữa anh Quang... – Kent thở dài rồi vỗ vai người anh.

– Anh ko sao. Anh ổn.

Quang đột ngột ngắt lời Kent rồi lặng lẽ bước vào trong nhà, ngay lúc này đây, cậu ko muốn nghe gì nữa cả. Phải chăng, khi thất tình ai cũng như cậu lúc này.

Bóng Quang dần khuất sau cánh cửa gỗ, trên tay cậu, chiếc vòng cổ hình hoa lan màu xanh dương nhạt vẫn ánh lên từng tia lấp lánh.

** ** *

– Ngân!

– Dạ.

– Con vào đây một chút, bố có chuyện muốn nói với con.

Ngân miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế salong đối diện ông Phác.

– Bố muốn nói gì? – Ngân lạnh lùng.

– Con biết Anh Thư... – Âm ừ trong giây lát, ông Phác khẽ nói.

– Bố đừng có nhắc đến cái tên ấy nữa. – Ngân bực dọc ngắt lời bố mình. Cứ nghĩ đến cái tên đó thì hình ảnh khổ sở của Quang lúc lại chột ủa về khiến tim Ngân đau nhói.

– Bố biết là con ko thích Thư, nhưng dù sao đó cũng là con của bố, là chị của con...

– Chị ư? – Ngân nhướn mày.

– Phải. Bố có Thư trước con và Nhật. Tất nhiên là bố ko biết điều này nhưng căn cứ vào giấy khai sinh của hai đứa, bố biết. THƯ đã phải cùng mẹ nó chịu khổ cực suốt mười mấy năm qua, bố có lỗi rất lớn với Thư cũng như mẹ con con, thực sự là bố...

– Bố đừng nói nữa. – Ngân cười mỉa mai. Bố muốn bù đắp cho con nhỏ đó chứ gì, vậy thì bố cứ việc.

Giọng Uyên the thé. Rốt cục thì bố vẫn rất mực yêu thương con nhỏ đó, trong tim bố ko còn cái gia đình này sao? Ngân đứng bật dậy, lạnh lùng nhìn ông Phác.

– Bố có thể bù đắp cho đứa con hoang đó, con ko cấm, đó là quyền của bố. Nhưng con xin bố đừng bắt con phải coi con nhỏ đó là chị em gì gì đó, giữa con và nó, xin bố hãy chọn một.

– Con đừng như vậy, bố rất khó xử...

– Khó xử ư? Vậy sao ngày xưa bố ko nghĩ rằng bây giờ sẽ có kết cục này?

– Ngân... – Ông Phác cứng họng. Ngân nói đúng, giá như ngày ấy ông suy nghĩ chín chắn hơn, kiên quyết hơn để bảo vệ người yêu của mình. Chính ông đã phản bội bà ấy, ông là người đàn ông tệ bạc nhất trên thế gian này.

– Đừng gọi tên con nếu bố cứ cố tình nhận con nhỏ đó. Con nói lại một lần nữa, có nó thì sẽ ko có con.

Nói rồi, Ngân bước thật nhanh lên lầu. Bóng dáng cô độc của Quang, đôi mắt đắm nước mắt của Quang lại chột hiện về..., bất chợt, mắt Ngân thấy cay cay. Tại sao Ngân ko thể sống một cuộc sống hạnh phúc cùng bố mẹ, luôn cười cùng người mà nó hằng yêu thương, được sống là chính mình chứ. Nó thật sự chán ghét cái bản mặt lạnh lùng này, cứng cổ để làm gì, trong khi ko có được tình yêu.

...

63. Chương 63

Tựa hồ như giọt nước làm tràn ly, Ngân khóc, khóc thật nhiều, thật to. Đã từ rất lâu rồi, nó ko còn cho phép bản thân yếu đuối nữa, nó phải là một cô tiểu thư mạnh mẽ, quý tộc, là một con búp bê có thể cười điệu cười mỉa mai khinh bỉ người khác, có thể khóc nước mắt cá sấu, có thể lạnh lùng đầy kiêu sa, hay không nhẽo như một đứa con gái tiểu thư chính hiệu. Nó phải như mẹ Minh Châu, đầy uy quyền khiến ai ai cũng phải nể sợ.

Nó ko muốn như con người trước đây, hiền lành để làm gì, bình thường để làm gì khi ko một ai tôn trọng nó, đối gạt nó, kể cả khi bọn họ biết nó là tiểu thư của một tập đoàn lớn. Nó đã chịu đựng quá đủ, những năm tháng còn ở Hàn Quốc thực sự đã cho nó thấy quá nhiều điều.

_Ngân, cậu lại học bài à?

_Ôi, Karry , bạn đến đây à ? Giờ này cậu ko đi chơi sao ?

_Chơi nhiều quá rồi nên cũng mệt chứ. Mà tại sao một đại tiểu thư như cậu lại bình thường đến mức này nhỉ. Cậu xem tóc cậu này, đã quá lồi mốt rồi. – Karry cười khẩy.

_Tiểu thư gì chứ.....- Ngân cười nhẹ. – Là một người bình thường cũng tốt mà.

_Hừ ! – Karry hếch mũi.- Cậu nên sống với những gì cậu được hưởng chứ. Tập đoàn danh giá như nhà cậu mà lại có tiểu thư quê mùa là cậu chẳng phải sẽ rất mất mặt sao ?

_Karry, cậu nói gì thế ?-Ngân nghiêng đầu, hình như chưa hiểu ý Karry nói.

_Thôi thôi bỏ đi. Nói bao nhiêu lần rồi mà cậu đâu chịu sửa đổi.-Min lắc đầu rồi ngoe nguẩy bỏ đi.

_À này, anh Roy gửi cái này cho cậu.-Karry rút trong túi ra một phong thư màu hồng phấn thơm phức. Rồi vừa đi vừa lẩm bẩm.

_Ko hiểu sao anh Roy đẹp trai lại thấy thú vị ở cậu cơ chứ.Ngân nhận lấy tấm thiệp từ tay Karry, trong lòng vui ko kể xiết. Anh Roy gửi thư cho cơ mà, ko thích sao được. Anh ấy là một HOT BOY, xung quanh anh ấy có quá nhiều cô gái xinh đẹp điệu đà bủa vây, mặc dù Ngân ko dám thừa nhận rằng mình thích anh ấy nhưng trong lòng Ngân đã trả lời hết rồi.

Trong thư chỉ vẽ vện dòng chữ.

“Hết giờ, hẹn gặp em ở phòng âm nhạc nhé. Baby!

Roy!”

...

Ngân cố gắng làm thật nhanh bài tập. Vuốt lại mái tóc vốn chẳng đẹp đẽ gì của mình mấy cái, chỉnh lại gọng kính rồi chạy thật nhanh đến phòng âm nhạc.

Đẩy cửa bước vào, Ngân đã thấy anh Roy ngồi đó từ bao giờ, ko gian yên ắng khiến Ngân ko khỏi thấp thỏm lo âu. Dường như nghe thấy tiếng bước chân, Roy quay lại nhìn Ngân nở nụ cười triu mến, hai má Ngân bất giác đỏ bừng.

Roy đứng dậy, nắm lấy tay Ngân tới chỗ cây dương cầm, lẳng lặng chơi bản nhạc anh thích cho Ngân nghe, thật trùng hợp, đó là bài nhạc mà Ngân thích nhất.

Kết thúc bài nhạc, Roy quay lại phía Ngân.

_Em thích chứ?

_V.. ằng.... -Uyên ngại ngần trả lời, ko dám nhìn tận mắt anh.

_Roy chợt cười nhẹ, kéo Ngân ghé sát vào mình, khẽ đặt nụ hôn lên má khiến khuôn mặt Ngân đỏ ửng.

_Anh Roy...A...Roy...

_Ngày mai mình hẹn hò nhé!-Roy tỏ tình

_Uyên xấu hổ đến đỏ bừng mặt. Nhẹ nhàng gật đầu.

- Vậy...vậy...em về.

Rồi vụt chạy đi.

...

Gần ra đến cổng trường, Ngân chợt nhớ rằng mình đã bỏ quên cặp mình ở phòng âm nhạc mất rồi, bèn vội vàng chạy ngược lên, hi vọng căn phòng vẫn mở.

Gần đến nơi, chợt có tiếng cười lớn vang lên bên trong.

_ Roy, mày cao tay thật đấy, con bé đó sướng đến đỏ hết cả mặt.

“Ngân có thể nhận ra đây là Jackson, bạn thân Roy.”

_Chứ sao? Tao biết nó thích tao mà, đánh đòn hiểm, ko đồ sao được.-Roy trả lời.

_Nhưng anh Roy lại đi hôn con bé đó, tức chết đi được. - “Là Karry sao?”

- Cục cưng của anh. Con bé đó quê mùa quá, anh đâu có hứng thú, làn da nó cũng đâu có đẹp bằng của em đâu. Anh nói rồi mà, nhà nó nhiều tiền lắm, nó lại dễ dụ, chúng ta tha hồ mà moi rút tiêu xài, hahaaaa...

_Nhưng mà....

__Nhưng gì em? Anh yêu em mà, cục cưng bé bỏng. Anh đâu thể thích một con bé xấu xí, ngu ngốc đó chứ. Chỉ có Karry của anh là thông minh thôi.-Rồi Roy ôm Karry vào lòng, đặt nụ hôn dài lên bờ môi mềm đó.

xin lỗi các mem vì mình k biết có tên nước ngoài nào hay nên mình lấy tên 3 thành viên của nhóm TFBOYS, mn thông cảm nì.

like và share or xét là động lực ra chap lúc 7h hằng ngày đó.

Fb: s://facebook.co m /165953238765879 0 (bác sĩ Quang).

Các bạn có thắc mắc gì thì vào link trên và ib ý kiến của bạn nhé!

64. Chương 64

Những điều mà Uyên nghe thấy quả thực rất khủng khiếp. Anh ta lừa dối Ngân, ngay cả Karry – bạn thân nhất cũng lừa dối nó, họ nói nó quê mùa, ngu ngốc, nó chẳng có gì ngoài cái mã gia đình giàu có. Quệt vệt nước mắt, Ngân bước vào trong căn phòng đó.

Karry và Roy thấy Ngân liền buông nhau ra ngay lập tức, Jackson thì sưng người.

•Hai người cứ tiếp tục đi, tôi chỉ quay lại lấy cặp sách thôi. –Ngân lạnh lùng nói rồi đi nhanh ra cửa trước khi gã Roy đó kịp nói gì. Bọn họ sẽ phải trả giá nếu lừa dối Minh Ngân này.

...

Ngân đã thôi khóc và bồi hồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Phải chăng khi từng bị lừa dối, cho con người sẽ trở nên mạnh mẽ hơn và sẵn sàng thay đổi mọi thứ, kể cả con người thật của mình?

...

Ngay sau ngày hôm đó, Roy bị đánh một trận tơi bời bởi những tên đầu gấu khét tiếng ở Seoul. Họ chỉ bảo với hắn ta rằng, một vị tiểu thư rất giàu có và xinh đẹp đã thuê bọn chúng. Karry thì bị bêu rếu khắp trường bởi những bức ảnh trước khi thắm mĩ của cô ta khiến cô ta ko dám vác mặt đến trường.

Không những vậy, học sinh trong trường lại được dịp xôn xao hơn nữa khi một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thời thượng bước xuống từ chiếc Audi R8 màu đen sáng bóng giữa cổng trường. Mái tóc hơi rối và bù xù ngày nào nay đã được cuốn bằng bình cần thận và nhuộm đỏ, cô ko đeo cặp kính cận dày cộp thường ngày nữa, giờ đây, đôi mắt to mở tròn trông thật đáng yêu. Cô lạnh lùng lướt qua đám học sinh rồi dừng điểm nhìn tại chỗ Roy và Jackson đang đứng. Cô cười khẩy.

•Anh Roy đẹp trai ko nhận ra em sao? Em là Ngân mà.

~Là...là em

•Phải.-ngân trả lời.

Roy bỗng nhiên cười, hắn nghĩ rằng Ngân thay đổi là vì hắn và Ngân vẫn muốn hẹn hò với hắn, vì vậy, hắn bước tới gần hơn, định quàng tay đến ôm Ngân nhưng Ngân đã nhanh chóng lùi lại, nhìn Roy với ánh mắt ghê tởm.

•Ai da! Xem tay anh kìa, bẩn thỉu quá, anh định dùng bàn tay gớm bẩn đó chạm vào em ư ?- Ngân nói kiểu khinh người.

~Anh... – Roy xấu hổ cúi gầm mặt trong khi học sinh trong trường bắt đầu xì xào mỗi lúc một to.

• Chắc anh đang hiểu nhầm gì rồi anh Roy. Em chỉ muốn hỏi Anh những vết bầm dập trên người anh đã đủ để anh hối hận khi lừa dối tình cảm của người khác hay ko thôi. Đó là kết cục của những kẻ đã lừa Minh Ngân này. Anh hiểu chứ.

Roy giương đôi mắt giận dữ nhìn Ngân, hẳn ta đã hiểu tất cả rồi.

Ngân ung dung bước đi, mỗi bước là một sự kiêu ngạo cố hữu. Học sinh trong trường ko ai dám nhìn thẳng vào mắt Ngân, cũng ko dám thì thầm to nhỏ khi thấy Ngân. Ngân bỗng nhiên trở thành nỗi sợ hãi của tất cả mọi người.

...

Ngân có phải đang rất hài lòng với bản thân mình hay ko? Nó hiểu rằng, chỉ ko có quyền, có tiền thì tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng. Nó ko muốn thấy hình ảnh con bé quê mùa, ngốc nghếch ngày nào nữa.

Thật ra nó cũng đâu thay đổi mạnh mẽ đến như vậy chỉ sau một đêm cơ chứ. Tối hôm đó về đến nhà, nó đã khóc rất nhiều, khóc đến nỗi sưng đỏ cả hai mắt lên. Mẹ đã vào phòng nó, nghe nó kể, mẹ biết nó đang chịu áp lực nhiều lắm. Mẹ đã dạy nó phải làm thế nào mới khiến người khác luôn phải nể sợ mình, mẹ bắt nó phải thay đổi hoàn toàn Minh Ngân, từ bề ngoài đến tâm hồn bên trong. “Phải thật nặng tay, con ko thể từ bất cứ thủ đoạn nào. Nếu con muốn bọn chúng phải khiêm nhường với con, phải sợ hãi mỗi khi con tới gần.” Mẹ đã nói như thế, và nó nhận thấy rằng, mẹ đã đúng.

Ko một ai có thể bảo vệ ta ngoài chính bản thân mình.

Thành quả của mẹ có phải rất hoàn hảo ko?

Ngân thôi ko nghĩ đến những chuyện xảy ra trong quá khứ nữa, hai mắt nó nhắm nghiền thật nhanh. Ngày mai, nó còn chuyện quan trọng phải làm.

Với...

Trần Anh Thư!

“Phải thật nặng tay, và ko từ thủ đoạn..”

fb tg :

s://facebook.com/1659532387658790

65. Chương 65

...

• Mẹ, mẹ ơi!

Mái tóc dài của mẹ phất phơ trong làn gió. Mẹ đang hướng đôi mắt buồn rĩ rượi kia về phía nó, mỉm cười ôn hậu. Đã bao lâu rồi nó ko nhìn thấy nụ cười ấy của mẹ, đã bao lâu nó ko được nằm trong vòng tay yêu thương mà dụi đầu vào lòng mẹ như một chú mèo nhỏ. Nó nhớ mẹ, nhớ lắm. Tựa hồ như từng thổ thốt trong người đang dần mất đi.

Mẹ vẫn thế, vẫn đẹp như ngày nào, nụ cười của mẹ vẫn ấm áp làm sao. Nó mê mẩn nhìn mẹ mãi, hai tiếng “mẹ ơi!” yêu thương đọng đầy trong cổ họng, nó ko thể gọi to lên và kéo mẹ về phía mình, mẹ chỉ đứng yên đó, ánh mắt buồn hướng tới khuôn mặt đang giàn dụa nước mắt.

• Mẹ đừng đi, đừng bỏ con...

Từng câu từng chữ sao mặn đắng thế, nó ko muốn mẹ đi, nhưng mẹ vẫn cứ lướt nhanh như làn gió đêm, phả và khoảng không trống rỗng một nỗi cô đơn đến tuyệt vọng. Mẹ lại cười, dường như nước mắt mẹ cũng dần rơi ra, thấm đẫm khuôn mặt trắng bệch xanh xao ấy.

“Mẹ đừng khóc, con đau lắm!”

Mẹ đang giận nó vì nó đã ko sống tốt như mẹ từng mong mỗi sao? Mẹ muốn con gái mẹ thật kiên cường và mạnh mẽ, nhưng nó lại chưa làm tốt ý nguyện đó của mẹ. Mẹ có biết rằng, chỉ còn một mình trên thế gian sẽ rất buồn và trống trải đến thế nào không?

Hay mẹ còn giận nó vì điều gì nữa? Phải chăng mẹ đã nghe thấy những lời mà nó làm tổn thương đến Quang, nó từ chối tình cảm của người bạn thân nhất của mình mặc dù trong thâm tâm nó tin rằng ngay cả bản thân cũng rất thích cậu ấy. Nhưng...nó có lý do, chỉ là Quang đã đặt quá nhiều niềm tin vào một người thực sự ko xứng đáng.

Liệu mẹ có biết chuyện nó đã gặp người bố đẻ của mình ko? Khi mà nó quyết tâm ko nhận người cha bội bạc đó. Nếu mẹ còn sống, mẹ có cho ông ấy một cơ hội ko? Và mẹ có tự cho bản thân quyền chấp nhận ko? Nhưng nó biết chắc chắn một điều rằng, suốt mười mấy năm qua, một mình mẹ có thể tần tảo nuôi sống nó thì nó cũng sẽ tự lo cho bản thân mình trong suốt những năm tháng còn lại mà ko cần bất cứ sự trợ giúp nào từ người khác cả.

Hình như mẹ vẫn khóc, nước mắt làm mắt mẹ mỗi lúc một đỏ hơn. Mẹ ko hiểu nó muốn gì sao?

• Mẹ! Mẹ! Mẹ ơi!

Thư cũng bắt đầu nức nở to hơn khi nhận ra bóng mẹ đang dần xa khỏi tầm mắt nó, mẹ ko nói gì với nó, mẹ chỉ cười thật dịu dàng, rồi mẹ khóc, có phải mẹ thương con gái mẹ lắm không?

Bóng mẹ lướt nhanh rồi ẩn sâu vào màn đêm đen huyền ảo, trả lại cái ko gian tĩnh mịch u tối.

• ME.....

Nó vội choàng tỉnh sau một giấc mơ dài đầy mộng mị. Từ khi mẹ ra đi, đây là lần đầu tiên nó mơ thấy mẹ. Nỗi nhớ nhưng lại vô tình giằng xé tim can khiến hai hàng nước mắt cứ vô thức rơi ra mỗi lúc một nhiều.

• Con xin lỗi, mẹ ơi, con xin lỗi....

Nó biết rằng mẹ ko bao giờ muốn nhìn thấy nó yếu đuối đến mức này, nhưng nó ko thể, dường như trong tim, có cái gì đó đang dần đổ vỡ.

• Quang! Xin lỗi.

“Trời bỗng nhiên đổ mưa, dù rằng chỉ mới cách đó vài tiếng đồng hồ thôi, ánh trăng cùng hàng ngàn vì sao nhỏ vẫn đua nhau toả sáng màn đêm. Gió mạnh, mưa cũng rất to, đập vào cửa sổ những thanh âm ồn ào đến ghê rợn. Tiếng lá cây xào xạc, tiếng sấm rền vang trời, thỉnh thoảng, một vài tia chớp nổ bùng đoàng cùng sấm sét loé lên, như muốn đập mạnh vào khung cửa khiến chúng như muốn vỡ ra bất cứ lúc nào.”

Nhưng nó ko sợ những âm thanh đó, dường như ko có gì có thể khiến nó trở nên kinh hãi được nữa, nó chỉ sợ duy nhất một điều mà ngay đến bây giờ nó vẫn ko thể nào quên. Đó là “nước mắt”, của hai người mà nó yêu quý nhất. Mẹ và Quang.

** ** *

Chap này tác giả viết không dk hay lắm nà.

Hôm nay là ngày đầu tuần tg chúc m.n có 1 tuần làm việc và học tập vui vẻ!

66. Chương 66

Trận mưa lớn tối hôm qua đã làm cho cảnh vật bên ngoài trở nên điêu tàn hơn bao giờ hết. Đường phố ngập tràn những cành và thân cây bị gió quật ngã. Nước lênh láng khắp nơi khiến ai ai qua đây đều nhăn mặt hết sức khổ sở.

~ Ý chà! Sao tôi lại ghét mưa đến thế này cơ chứ.

Kent vừa chạy ra ngoài mua mấy cái bánh mì cùng hai hộp sữa về. Nhìn là biết ngay lý do vì sao mà cậu lại bỗng nhiên cáu bẳn như vậy. Đôi dép xỏ ngón “không phải hàng hiệu” đang được cu cậu nâng niu trên tay với bản mặt khổ sở hơn bao giờ hết. Thử tưởng tượng xem một thằng con trai đẹp trai sáng láng, áo quần bảnh bao phải chạy ra đầu phố mua đồ ăn, và trở về với một tay cầm đồ ăn, tay kia túm chặt đôi dép như thể nó là vật bất li thân. Thấy vậy, nó ko thể nín cười.

• Cậu vừa đi đánh giặc về đấy hả? Dép đứt thì vứt luôn đi, tha về làm gì cho rác nhà ra.- Thư cười đắc ý.

~Chị ko biết thì im đi nhá. Em thà tổng khứ hết đồng đồ linh kính này đi còn hơn để mất đôi dép yêu quý này.

• Đôi dép đấy làm bằng vàng chắc. – Thư bĩu môi rồi nhận lấy túi đồ ăn từ tay Kent.

~Còn hơn cả vàng ấy chứ, thì Uyên mua.... – Biết mình nói hớ, Kent cứng họng. Còn nó thì phá lên cười.

• Hoá ra là thế. Được rồi, hiểu, thảo nào mà tôi thấy cậu nâng niu nó còn hơn cả mấy đôi converse với hermes hàng hiệu của cậu.

~Ô, chị nhiều chuyện thế? Ko ăn đi mà còn...

• Thôi biết rồi, cậu lên phòng thay quần áo đi, nước mưa bắn ướt hết người rồi.

Kent vụt chạy lên phòng, còn nó thì vừa ăn bánh mì vừa tùm tùm cười. Kent bỏ cái thối trắng hoa của mình vì bé Uyên sáo? Ko hiểu hai đứa nó kết nhau từ lúc nào nữa.

Bất giác, nó thở dài khi bắt gặp chiếc đồng hồ hình chú gấu Teddy mà Quang đã tặng nó vào sinh nhật năm ngoái. Giá như nó cũng vô tư được như Kent thì có khi Quang sẽ ko phải khổ vì nó nhiều đến vậy.

Lắc đầu nguây nguây với ý nghĩ điên rồ đó, nó sực nhớ ra cuộc hẹn của Ngân. Hình như 9h sáng nay.

** ** *

• Nhật, sao cậu cứ tránh mặt tớ mãi thế?– Vy uể oải chạy theo bóng dáng cao lớn ấy của Nhật.

~Cậu đừng đi theo tớ suốt như thế được ko? Chúng ta là bạn mà, cậu đâu được tránh tớ... – Giọng Vy vờ như giận dỗi.

Nhật đột nhiên đứng lại, quay đầu và kéo tay Vy ra khu sân sau của trường. Ấn mạnh Vy xuống chiếc ghế đá màu rêu, Nhật nói:

~Nghe này Vy, thực sự thì tớ rất quý cậu, nhưng...tớ biết dạo này tớ rất mất tự chủ, tớ sợ tớ sẽ làm nhiều việc khiến cậu có thể bị tổn thương và căm ghét tớ. Nên, có lẽ chúng ta ko nên gần nhau nhiều quá, rất....

• Tớ biết cậu đang lo sợ điều gì và tớ cũng rất cảm thông với cậu Nhật ạ. Thực sự thì tớ có một chuyện muốn nói với cậu từ rất lâu rồi ...- Vy ngập ngừng trong giây lát rồi nhìn thẳng vào mắt Nhật, nói tiếp. – Tớ thật sự rất...rất thích cậu, Tớ...

~Vy! Cậu đừng như thế nữa – Nhật đột ngột ngắt lời Vy. , Cậu thừa biết là tớ ko thể mà.

• Tớ biết là cậu chưa quên được Mai Chi, nhưng đó là quá khứ của hai năm về trước. Tớ cũng rất tiếc về điều đó, nhưng cậu ko thể nào sống mãi trong lớp vỏ bọc ấy mãi được cậu phải thoát ra càng sớm càng tốt.

~Cậu đâu có hiểu tớ. – Nhật quát lên, đôi mắt đầy giận dữ khiến Vy cũng phải giật mình. Làm sao cậu có thể bảo tớ quên Mai Chi được chứ. Tớ mãi mãi chỉ yêu một mình Mai Chi, trái tim này ko còn chỗ dành cho ai khác nữa, cậu hiểu ko?

• Cậu chấp nhận tàn nhẫn với chính bản thân mình thế sao? Cậu nghĩ rằng Mai Chi của cậu sẽ muốn thấy một Minh Nhật yếu đuối và hèn nhát hay sao? Hay cậu nghĩ rằng Mai Chi rất hạnh phúc nếu cậu vẫn luôn đặt trái tim mình cho cô ấy mặc dù hai người vốn dĩ là người của hai thế giới.

~Cậu...

• Cậu làm ơn hãy tỉnh lại đi. Nếu cậu ko thể chấp nhận một con nhỏ đáng ghét lúc nào cũng chỉ trích cậu là tớ thì cậu hãy cứ mở lòng mình với những cô gái khác. Đừng tự hành hạ mình như vậy nữa. Hãy để Mai Chi được là một phần kỷ ức đẹp nhất của cậu, được ko? – Vy thở dài, giọng nói bắt đầu nhỏ dần.

~Từ giờ trở đi. Xin cô đừng đến tìm tôi nữa.– Nhật lạnh lùng nói rồi quay lưng về phía Vy

- Nhật..cậu nói gì vậy? – Vy sửng sốt.

~Cô có biết tôi căm ghét nhất loại người nào ko? – Nhật nhếch mép và nói thật chậm rãi. Đó là những người muốn tôi rời xa và quên Mai Chi.

Nhật rảo bước thật nhanh ra khỏi khu vườn. Gió thổi nhẹ làm lay động từng lọn tóc mảnh mai, vô thức cuốn theo giọt nước mắt cuối cùng. Vy gục mặt xuống ôm lấy đầu gối, nấc thành từng tiếng.

Vy muốn tốt cho Nhật nhưng cuối cùng lại bị cậu ấy chối bỏ một cách phũ phàng. Cậu ấy lại căm ghét Vy, từng lời nói như cứa sâu vào vết thương vốn chẳng lành khiến chúng càng thêm đau xót.

Chẳng nhẽ, Vy đã sai sao?

nay cũng tới kỳ thi hkỳ 1 rồi,nên tg cũng bận ôn thi nên tg sẽ cày quóc 1 ngày 5chap cho nhanh xog.

Mình muốn viết đến 200 chap nhưng có người lại nói nên viết ngắn gọn.mình muốn các bạn cho mình ý kiến,hoặc mình sẽ viết tới chap 75 thôi.

Mọi ý kiến xin m.n ib theo đường link : [s://facebook.com/1659532387658790](https://facebook.com/1659532387658790)

từ giờ hội thoại thì dấu

- là nvật nam nói.

~ là nvật nữ nói.

Làm như vậy cho dễ hiểu hơn trog hội thoại do mấy bạn yêu cầu.

67. Chương 67

Người đàn ông trung tuổi ngồi trước mặt ông Phác chậm rãi nhấp ngụm cà phê. Hai mắt lộ rõ vẻ căng thẳng.

~Anh Phác, em đã điều tra rồi.

- Kết quả thế nào?

~Tên lái xe tải đã cao chạy xa bay kể từ lúc đó. Hắn còn mang theo một số tiền khá lớn. Người dân trong khu tập thể nói hắn đi rất vội.

- Có biết hắn đi đâu ko? – Ông Phác vội hỏi lại.

~Hắn ra nước ngoài. Còn cụ thể thì em chưa biết, nhưng sẽ sớm tìm ra thôi. Theo em thì có lẽ đây ko phải vụ tai nạn xe cộ bình thường.

- Chú cứ nói thử xem.

~Nếu hắn chỉ vô tình gây ra tai nạn, việc gì hắn phải gấp rút khăn gói ra nước ngoài với một số tiền lớn như thế. Chỉ là một tên lái xe tầm thường mà lại có tiền để đi nước ngoài chạy trốn ư?

Ông Phác trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Theo chú thì có người thuê hắn...

~Đúng vậy. Người đó chắc chắn rất giàu có, bởi vì số tiền bỏ ra thuê tên này ko hề nhỏ. Nhưng có một điều em ko hiểu... – Chú Kiên ngập ngừng.

- Điều gì?

~Đó là động cơ giết người. Theo điều tra, thì bà Trần Hà Lan(mẹ anh Thư) có quan hệ rất tốt với đồng nghiệp, ko hề xảy ra mâu thuẫn với bất kỳ ai. Vậy thì lý do là gì mới được ?

- Bây giờ chưa thể kết luận được điều gì cả. Chú cứ điều tra thật kỹ rồi nói với anh, nhớ là đừng để cho ai biết chuyện này, kể cả vợ anh.

~Mà tại sao anh lại quan tâm đến vụ này như thế? Bà Hà Lan có quan hệ gì với anh sao? – Chú Kiên thắc mắc nhìn ông Phác khi ông chuẩn bị đứng dậy.

- Cậu đừng tò mò thế. Cứ cố giúp anh là được.

Ông Phác nói rồi đi nhanh ra ngoài. Lúc này, có lẽ ông ko đủ tư cách để nói ra mối quan hệ giữa ông và bà ấy. Ông đã nợ bà ấy quá nhiều thứ, mãi mãi ông ko thể bù đắp được những đau thương mà bà ấy phải gánh chịu. Ngay cả một lời xin lỗi đơn thuần, ông cũng ko có cơ hội để nói ra. Nếu quả thật bà ấy bị người khác hãm hại, ông nhất định sẽ đòi lại công bằng giúp bà ấy.

.....

Cơn gió nhẹ mỏng manh phẳng phất trong ko khí, mang theo hương cỏ may dịu dịu vương trên sống mũi. Chỗ nó đang đứng là một khu đất hoang gần ngoại thành xứ nghệ trồng toàn cỏ lau.

Thời gian cứ tích tắc trôi nhanh. Nắng đã lên đến đỉnh đầu và chiếu gay gắt. Cái nắng cuối thu tuy nhẹ nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy khó chịu. Kim đồng hồ chỉ 12h trưa mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Ngân đâu.

Nó sắp phải đi, và cũng phải kết thúc những chuyện ở đây càng sớm càng tốt, để nó sẽ ko phải vướng bận chuyện gì khác. Ở một chân trời mới, nó cũng sẽ cố gắng để trở thành một con người mới, hoàn thiện hơn. Chính vì vậy, nó đã quyết định ra đây để gặp Ngân, một mình, mặc dù, nó biết với tính cách của Ngân, thì chắc hẳn Ngân sẽ ko đơn thuần mà hẹn nó ra chỉ để nói chuyện.

- Đến cũng đúng giờ đấy nhỉ? – Giọng nói trong trẻo cất lên sau lưng khiến nó giật mình quay lại. Ngân đã đến, và cũng một mình.

Hôm nay, Ngân ăn mặc khá giản dị, trái ngược hẳn với phong cách thường ngày. Ko váy áo điệu đà, ko mốt, ko kiểu cách. Ngân chỉ mặc chiếc áo phông màu xanh lá, quần jeans và giày thể thao.

~Tôi đúng giờ, còn cậu trễ 3 tiếng 13 phút. – Nó bình thản đáp lại.

- Thật ra tôi đến đây rất lâu rồi. Đến trước cả cô, nhưng tôi chỉ muốn xem cô kiên nhẫn đến mức nào thôi. Và cũng thật đáng khen đấy. – Ngân cười khẩy rồi kéo cái mũ lưỡi trai trên đầu thấp xuống hơn nữa để nắng khời chiếu vào khuôn mặt trắng hồng kia.

~Đừng dài dòng nữa. Bây giờ cũng ko còn sớm nữa, vào chủ đề chính luôn đi. Cậu gọi tôi ra đây có chuyện gì? – Cơn gió nhẹ bất giác làm rối tung mái tóc, vài sợi tóc mai loà xoà trước trán. Nó đưa tay vuốt những giọt mồ hôi còn đọng lại.

- Từ trước tới giờ, tôi với cô vẫn luôn coi nhau như kẻ thù. Bây giờ cũng vậy, chúng ta hãy nói chuyện với tư cách đó. Cô biết mối quan hệ giữa chúng ta chứ? – Ngân nhướn mày chờ đợi.

~Biết. Nhưng tôi ko công nhận điều đó. – Nó nhìn thẳng vào Ngân, trong đôi mắt sâu thẳm đó dường như chất chứa nỗi niềm u uất nào đó. Nó ko đẹp và sáng như thường ngày nữa.

- Tôi biết cô cùng bố khác mẹ với tôi, và tôi cũng chẳng tha thiết về cái quan hệ này. Nhưng tôi chỉ muốn nói cho cô hay, bố tôi rất khổ tâm về chuyện của mẹ con cô, cô cũng đừng làm cho ông ấy phải tự giày vò mình hơn nữa...

~Tôi ko có bố. Và tôi cũng chẳng giày vò gì ông ta cả. Chỉ là tự ông ta suy diễn mà thôi. Tôi nghĩ thì tốt hơn hết ta nên dừng cuộc nói chuyện này nếu cậu cứ tiếp tục nhắc đến ông ta. Chúng ta hãy cứ coi như ko có chuyện gì. Ông ta là bố cậu và chẳng là gì với tôi. – Nó nóng nảy ngắt lời Ngân.

- Tôi biết, đó ko phải chủ đề chính của buổi nói chuyện ngày hôm nay.

** ** *

68. Chương 68

•Ken này! – Uyên ngập ngừng dừng đĩa, khoanh hai tay lên bàn nhìn Kent.

Kent đang cố nuốt nốt miếng cá cuối cùng còn sót lại trên đĩa, ngẩng mặt lên, chiếu tia nhìn khó hiểu về phía Uyên.

~ Sao cơ?

•Anh Quang thích chị Thư lắm phải ko?

~Ừ. Ko những thích mà còn “yêu” cơ.

•Mà tại sao chị Thư lại từ chối anh Quang thế nhỉ? Anh ấy tốt thế mà, còn rất quan tâm chị ý nữa. – Uyên chống cằm, hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

~Chuyện của hai người đó, Uyên tò mò làm gì. Uyên nhìn Kent đây này, Kent cũng tốt bụng, ga-lăng, còn rất đẹp trai nữa, đâu có thua gì anh Quang đâu. – Kent vỗ ngực tự hào.

•Xì, mấy cái đó ko tốt chút nào.

~Sao lại ko tốt?

•Bởi vì con gái lúc nào cũng quấn lấy Kent, mà Kent lại ko nỡ từ chối họ bao giờ.– Giọng Uyên nửa giận dỗi.

~Làm gì có. – Kent giãy nảy.

•Có mà.

~Ừ thì....thình thoảng. Nhưng Kent ko quan tâm đến họ. Kent chỉ tốt bụng, ga-lăng với một mình Uyên thôi.

Nói rồi, Kent nở nụ cười tinh quái. Từng tia nắng như muốn vắt lên trên khóm phong lan màu tím cạnh cửa sổ, chúng khiến hai má Uyên bắt giắc đỏ lên. Nụ cười của Kent cũng nhờ đó mà rực rỡ hơn bao giờ hết.

.....

•Ha ha ... thật hay nhỉ? – Ngân bắt chợt cười phá lên.

Nhướn đôi mắt khó hiểu về phía Ngân, Thư im lặng chờ đợi.

•Mày có biết tao căm ghét mày đến thế nào ko?

Cách xưng hô thay đổi khiến nó hơi giật mình, nhưng đây mới đúng là Ngân, nó thật ko muốn dài dòng với cô bạn này thêm nữa. Nó cười nhẹ, đưa tay gạt sợi tóc vẫn đang tinh nghịch đùa giỡn trước trán kia.

~Tôi biết chứ.

•Biết à? Vậy thì tại sao lúc nào mày cũng xen vào cuộc sống của tao? Làm tổn thương những người mà tao hết mực kính trọng và yêu thương?

Giọng Ngân đều đều chứ ko còn cứng cỏi như lúc mới đến nữa. Từng câu từng chữ Ngân nói vọng vào tai nó khiến nó có chút sững sờ. Nó ảnh hưởng đến Ngân nhiều đến vậy sao?

~Ý cậu là gì?

•Đừng đóng kịch trước mặt tao nữa.

~Tôi chẳng xen vào cuộc sống của ai cả...

•Nói láo. Quang..thích mày đến vậy, tại sao mày?...

Hoá ra đây mới là chủ đề chính, nhắc đến cái tên ấy, tim nó lại bất chợt nhói lên, lại đau đớn như buổi tối ngày hôm ấy.

~Cậu thích Quang lắm đúng ko?

- Phải, tao rất thích cậu ấy, vì vậy tao ko cho phép mày làm tổn thương Quang.

~Hãy chăm sóc cậu ấy thật tốt...

Đôi mắt vẫn ko có điểm dừng, nụ cười gượng gạo chứa chứa bao nỗi niềm cảm xúc đan xen. Đau khổ có, mà hạnh phúc cũng có. Ngân thực sự ko xấu như những gì mà Ngân cố tỏ ra, đằng sau tấm mặt nạ kia là cả một tâm hồn tha thiết được yêu thương. Có lẽ, Ngân mới là người để Quang yêu và được yêu.

- Cái...cái gì?- Ngân lắp bắp, thật khó để nghĩ rằng, nó lại nói ra câu này.

~Tôi ko xứng đáng để cậu ấy dành trọn trái tim. Tôi chỉ là một sao chổi xui xẻo luôn mang bất hạnh đến cho người khác. Ngay cả người mẹ mà tôi yêu nhất tôi cũng ko bảo vệ được thì có gì lại mang được hạnh phúc cho..người yêu tôi.

- Mày...mày dành lòng sao? Mày ko có chút tình cảm nào với Quang?

~Tình cảm ư? Giờ đây, nó là một điều “xa xỉ” nhất.

Gió lại thổi mạnh hơn, đưa từng câu từng chữ trải rộng ra khắp cánh đồng bạt ngàn cỏ lau.

“Cậu mãi ko chấp nhận tình cảm của tớ sao? Tớ ko ngại gian khổ, ko sợ bất hạnh, ngay cả trái tim này giờ đã vỡ tan vẫn luôn hướng về cậu. Vậy thì tại sao cậu vẫn cứ lo sợ như thế?”

.....

Nắng chiếu rọi vào khuôn mặt đang dần ửng lên vì nắng của Ngân. Đường như chiếc mũ lưỡi trai vẫn chẳng hề che bớt phần nào cái nắng ngày một gay gắt ấy.

Ngân nhìn Thư, một cảm giác lạ bỗng nhiên dâng lên đáy lòng. Bóng dáng nhỏ lẻ loi của Thư đổ dài trên mặt cỏ khiến Ngân như cảm nhận được nỗi cô đơn mơ hồ trong đó. Chỉ cần cơn gió, dù là rất nhỏ vẫn có thể cuốn Thư đi ngay.

Đó là những gì Ngân cảm nhận được từ Thư. Người mà Ngân đã từng ghét cay ghét đắng, thậm chí có thể làm nhiều điều đáng sợ hơn nữa. Thế nhưng, ngay lúc này, khi đối diện với Thư, tự tai nghe những điều mà Thư đã nói, thực sự Ngân vẫn không tài nào hiểu nổi. Nét hoài nghi mơ hồ hiện trên khoé mắt.

- Mày tưởng mày nói thế tao sẽ tin mày à?- Giọng Ngân đều đều nhưng vẫn ẩn chứa rõ ràng niềm kiêu hãnh vốn có. Phải! Ngân có quyền nghi ngờ lắm chứ. Rằng những điều mà Thư đã nói chỉ là trò đùa.

Hướng ánh mắt ảm đạm trống rỗng vào khoảng không phía xa. Thư cười, nụ cười nhẹ bẫng như gió thoảng.

~Tôi biết cậu sẽ chẳng tin tôi. Nhưng tôi biết làm thế nào để cậu hiểu. Rằng tôi sẽ rời xa nơi này, cũng có thể...không trở lại nữa. Tôi không muốn mình phải nuối tiếc bất cứ điều gì ở đây.

Nắng vẫn vô tình chiếu vào khiến đôi mắt dường như đỏ hơn. Khoé mắt long lanh chỉ chực khép lại. Nó thấy mệt mỏi. Vì tất cả mọi thứ.

Phải rồi, nó không muốn phải nghĩ gì thêm nữa. Ở đây chỉ toàn những điều không vui, có gì phải tiếc. Sang Mỹ, cuộc sống của nó hẳn sẽ khác. Nó sẽ chỉ sống vì nó, vì ước mơ của cả hai mẹ con. Thế thôi!

.....

M.n cmt ý kiến nên viết khoảng 70chap hay 200

để mình biết.

69. Chương 69

Chẳng chờ Ngân nói thêm điều gì, nó quay đầu bước ra khỏi khu đất trống. Để lại đằng sau ánh nhìn khó diễn tả.

Ngân thực sự không hiểu. Ở nơi này, Thư còn có nhiều người thương yêu hơn bao giờ hết. Có bạn bè, có tình thương của bố. Quan trọng là tình cảm của Quang. Những thứ đã làm Ngân phải ghen ghét, đố kỵ. Vậy mà giờ đây, Thư lại chọn cách ra đi, đến một nơi xa lạ, và cũng cô đơn hơn.

Không thể như thế. Đây không phải mục đích của Ngân khi có cuộc hẹn này. Ngân đã chuẩn bị...để làm những điều đáng sợ hơn cả. Nhưng giờ đây, Ngân không thể làm gì hơn là đứng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đó. Đôi vai gầy như đang run lên từng đợt thổn thức. Tại sao lại có lúc Minh Ngân này lại trở nên yếu đuối trước kẻ thù như thế. Hay bởi từ câu nói chính miệng con nhỏ đó nói ra, nhờ Ngân “chăm sóc Quang”, nó không có chút tình cảm nào với Quang sao, không xao xuyến, tiếc nuối chút gì với Quang sao? Cảm giác như đối phương đã buông xuôi tất cả, lòng Ngân như nhẹ dần. Tầng đá đè nặng trong lòng cũng dần tan biến. Quang là một người tốt. Muốn xứng đáng với Quang, Ngân cũng sẽ trở thành người tốt.

.....

“Linh à!”

“Ừ”

“Tao xin lỗi”

“...”

“Nhất định tao phải đi.”

“...”

“Mày hãy hiểu cho tao nhé”

Nó vẫn kiên nhẫn cầm ống nghe. 1 phút, 2 phút rồi 5 phút trôi qua. Hai bên vẫn chưa có ai cúp máy. Khoảng thời gian yên lặng ấy khiến nó hiểu rằng, Linh đang giận lắm, và cũng buồn lắm. Xa con bạn, nó cũng đâu vui gì.

“Mày không muốn nói chuyện với tao sao. Ừ, tao hiểu mà. Tao biết mày giận lắm, tao...”

“Ai bảo tao giận mày. Đồ ngốc”

Giọng Linh nức nở qua điện thoại. Nước mắt nó cũng cứ thế trào ra.

“Linh...”

“Tao hiểu mà, chỉ là... tao không muốn xa mày. Mày đi, đến bao giờ mới về gặp tao. Những lúc buồn, tao biết chia sẻ cùng ai. Khi mày muốn khóc, ai sẽ bên mày an ủi. Thật sự...tao không muốn mày đi. Tao ích kỉ...”

“Mày đừng như thế. Tao sẽ đau lòng lắm. Mày cố gắng học hành cho tốt, giữ gìn sức khỏe.”

“Mày vẫn sẽ liên lạc với tao chứ?”

“Tao sẽ gửi email...”

“Huhuu.. Tao ghét mày, cũng thương mày nhiều lắm..”

“Đừng thế mà”

“Huhuh..”

Nhẹ nhàng cúp ống nghe điện thoại xuống, nó mệt mỏi dựa lưng vào ghế. Chỉ hôm nay thôi, hôm nay là lần cuối nó ở trong ngôi nhà này, nơi gắn bó biết bao kỉ niệm từ thời ấu thơ.

Phải rồi. Nó kẻ cười, đôi môi khẽ cong lên hạnh phúc. Nó có tuổi thơ đẹp hơn bất cứ ai.

.....

– Á, Quang ơi, nhìn này.

Đôi tay vẫy vẫy, ánh mắt nheo nheo trong sáng nhìn Quang. Quang bực bội quay đầu lại, Thư đã 15 tuổi rồi, sao vẫn như trẻ con thế nhỉ, lúc nào cũng pha trò mà trêu Quang thôi.

~Lại cái gì nữa.

•Ồ, sao lại tức, tớ chỉ bảo cậu nhìn cái này này...

Nói rồi, Thư xoè bàn tay ra, chú đom đóm nhỏ nhẹ bay lên trời cao, toả ánh sáng lấp lánh như một vì sao nhỏ.

•Đẹp không, đẹp không?- Nó hấp háy đôi mắt nhìn Quang, nụ cười như toả sáng dưới ánh trăng. Mặt Quang bất giác đỏ bừng, may mà đứng quay lưng lại với ánh đèn nên nó không nhận ra.

~Thôi đi nhanh đi, cậu bảo tập thể dục, sao cứ chơi mãi thế hả ?

•Ừ nhỉ, quên mất. Tớ phải giảm cân. Chết tiệt.

Cái vẻ mặt hùng hực quyết tâm ấy của Thư khiến Quang phì cười. Có đứa con gái nào lại đi rủ một thằng con trai đi tập thể dục vào lúc...10h tối không? Dám chắc là chỉ có mỗi mình Thư thôi, mè nheo ỉ ôi với Quang rằng, cái áo “đẹp ơi là đẹp” mới mua chật quá, nên phải giảm cân ngay. Mà nó lại không dậy sớm được, trước 10h nó còn đang bận xem phim lãng mạn Hàn Quốc, đang đến mấy tập gay cấn không thể nào bỏ, thế nên chỉ còn cách là đi giảm cân vào tầm này thôi.

Mà nào thấy Thư tập bài thể dục giảm cân nào đâu, từ lúc bước ra khỏi cổng đã lon ton nói đùa như một con sáo, cứ như chim sổ lồng ấy, nào là ngắt hoa cài lên tóc Quang, nào là chạy lại nhà hàng xóm bấm chuông rồi chạy vụt đi, để lại Quang ngớ ngẩn chẳng hiểu chuyện gì, kết quả là bị bà chủ nhà ghê gớm chạy ra mắng Quang một trận vì cái tội nghịch dại,còn nó thì đứng sau gốc cây cười như một con ngố.

Cứ thế, nó chạy đằng trước, không đứng bên này thì ngồi bên nọ, than trời than đất rằng Quang đi như một con rùa, chân dài mà sao đi chậm thế.

Còn Quang thì tay dứt túi quần, lững thững theo sau, đôi mắt lấp lánh yêu thương.

Thư vui đùa với Quang như thế là lần cuối 2 người được nc với nhau đấy các bạn.hhj.

70. Chương 70

...Vừa đi Quang vừa hát vu vơ bài “Âm Thầm bên Em”

’khi bên anh em thấy điều chi?

Khi bên anh em thấy điều gì?

Nước mắt rơi...’

Thư thấy quang hát nên hát nhái lại.

’khi bên anh em thấy buồn cười.

khi bên anh em thấy mùi hôi nách...’

Thế là hai đứa lại đuổi nhau khắp phố.

...

Nó bắt giác mỉm cười. Những ngày tháng ấy sao đẹp thế. Nó ước sao bây giờ nó có thể vô tư được như thế, nói cười vui vẻ với Quang, đùa vui tinh nghịch với mẹ. Đáng tiếc...

Tất cả đã không còn nữa rồi.

Nó cũng không thể hiểu được bản thân mình, đáng nhẽ nó có thể chấp nhận tình cảm của Quang, sống tiếp những tháng ngày vui vẻ mà quên hết những chuyện không vui. Nhưng nó lại không muốn như thế, chẳng ai biết trước được tương lai sẽ thế nào, Quang liệu có phải chịu đau khổ vì nó? Nó nghĩ rằng, thà để Quang chịu tổn thương nho nhỏ lúc này để sau này mãi mãi được hạnh phúc. Bởi niềm tin và ước mơ của nó đều không ở nơi này nữa, nó đã mất tất cả ở nơi này, thế nên nó phải đi, đi thật xa, để quên hết.

Mắt đã nhoè đi từ lúc nào, nó mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại. Từng giọt lệ long lanh chảy xuống.

Khóc đi, để ngày mai không bao giờ khóc nữa.

Sáng nay nó dậy sớm lắm, dậy để tận hưởng nốt buổi sáng thanh bình nơi đây lần cuối chứ.

Vẫn ngôi nhà đó, vẫn cánh cổng đó. Cảnh vật vẫn thế mà con người lại đổi thay quá nhiều.

Nhiều thứ đã mất đi thì mãi mãi không thể tìm lại được nữa.

Cánh cổng này đã từng chứa biết bao kỷ niệm vui. Đầu đây vẫn còn thấy bóng dáng của Quang đang đợi nó đi học, bóng mẹ hiền từ vẫy tay chào tạm biệt nó, tất cả như chỉ hôm qua thôi.

~Thư...

Bóng dáng cao lớn từ sau bức tường đi ra, nó nín thở, tim đập mạnh. Có phải Quang không? Nó không muốn gặp Quang lúc này. Thế nhưng người đó không phải cậu ấy, nó thoáng tiếc nuối, rõ ràng không muốn gặp người ra nhưng lại cảm thấy hụt hẫng khi người đó không phải là Quang.

Nhật đi tới trước mặt Thư, khuôn mặt hốc hác mệt mỏi, quần áo nhàu nhĩ, khác hẳn với vẻ chảnh chu tươm tất thường ngày.

~Chúng ta nói chuyện một lát được không?

Nó gật đầu. Cả hai cùng đi đến chiếc ghế đá được đặt bên mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn gần nhà Thư. Thư đã từng đến đây nhiều lần đám bạn nhưng phần lớn đều đi với Quang.

Nó Lại nghĩ đến Quang, tại sao lúc nào nó cũng nghĩ đến Quang thế?

Nghe thấy tiếng thở dài rất nhỏ của Nhật, nó quay sang. Gió thổi bay bay mái tóc của Nhật, dường như Nhật đang có rất nhiều tâm sự.

~Thật không ngờ, chúng ta lại là chị em.- Nhật khó nhọc mở lời. Dù thế nào đi nữa thì đây cũng là sự thật không thể chối bỏ được.

•Tôi không có bố, ông ta cũng không phải bố tôi. Bố tôi đã chết lâu rồi.

Nhắc đến ông ta, sự tức giận lại bắt đầu dâng lên. Ông ta là cái gì mà lại là bố nó chứ. Nó không chấp nhận, mãi mãi không chấp nhận.

Sự im lặng lại bao trùm hai người, mỗi người một ý nghĩ khác nhau mơ hồ nhìn về khoảng không phía trước.

Chắc hẳn Nhật không biết hôm nay nó sẽ đi. Nhưng nó không còn nhiều thời gian nữa. Chỉ mấy tiếng nữa thôi, tất cả sẽ chấm dứt.

•Cậu có tâm sự gì đúng không? Hãy nói ra, tâm trạng sẽ bớt nặng nề.

Nó hỏi, đôi mắt lo lắng nhìn về tiêu tụy của Nhật. Dù sao thì Nhật cũng là một người bạn rất tốt.

~Tôi đã từng yêu một người. Yêu sâu sắc người đó. Chúng tôi đã có khoảng thời gian hạnh phúc bên nhau, thế non hẹn biển rằng mãi mãi không xa rời. Thế nhưng cô ấy đã không giữ lời và bỏ tôi đi, mãi mãi không về nữa

Chắc hẳn phải đấu tranh nội tâm dữ dội lắm, Nhật mới trút được những lời này ra, nói với Thư, Nhật có cảm giác yên bình và tin tưởng hơn cả. Quên hết đi về mối quan hệ đó của hai người. Lúc này, họ chỉ là những người bạn tốt mà thôi.

- Có phải cô ấy đã...

Thật không ngờ Nhật cũng phải trải qua chuyện khủng khiếp như thế.

~ Phải. Như một cơn ác mộng, tôi không thể chấp nhận được sự thật đó. Có một khoảng thời gian dài tôi bị trầm cảm, chỉ nghĩ về cô ấy, cho rằng cô ấy vẫn còn sống và đang chơi trốn tìm ở đâu đó thôi. Và rồi, mọi người khuyên tôi trở về Việt Nam. Vì ở Hàn Quốc lúc đó có quá nhiều chuyện buồn, đâu đâu cũng chỉ thấy bóng hình cô ấy. Thật kỳ lạ là tôi đã đồng ý.

71. Chương 71

Phải chăng lúc đó Nhật đang muốn chạy trốn. Trái tim đón hèn vẫn chỉ nhớ nhung một người, nhưng sự thật đau lòng lại mách bảo Nhật rằng hãy trốn đi, tất cả không phải sự thật, sẽ chẳng có sự thật nào đau lòng như thế đâu. Chỉ như một cơn ác mộng khủng khiếp, khi tỉnh dậy, mọi thứ sẽ trở về quỹ đạo của nó.

Nhưng, sự thật vẫn là sự thật.

Bi ai biết mấy.

Nhật nhìn nó, rất nhanh, chỉ vài giây sau, cậu nói tiếp.

~Cho đến khi tôi gặp cậu. Cậu rất giống cô ấy, cũng ánh mắt ấy, cũng nụ cười ấy, cũng cử chỉ ấy, tất cả đều giống nhau đến kỳ lạ. Vào giây phút đó, tôi đã nghĩ rằng cậu chính là Mai Chi, cô ấy đã trở về bên tôi rồi. Và, như cậu thấy, tôi đã thích cậu.

- Nhưng thực chất cậu vẫn lầm tưởng tôi là Mai Chi của cậu?

~Tôi xin lỗi, một người tốt như cậu nhẽ ra không nên chịu sự bất công như thế. Nhưng cậu thấy đấy, số phận thật trớ trêu, cậu và tôi lại có chung một dòng máu.

Nhật lại thở dài, đôi mắt vô hồn trống rỗng.

- Có một người rất quan tâm cậu, cũng rất yêu cậu chẳng kém tình cảm của cậu với Mai Chi đâu.

Nó chợt nhớ tới Vy, tình yêu của cô ấy dành cho Nhật quả thực không tầm thường chút nào.

~ Tôi biết. Nhưng tôi không thể quên Mai Chi, cũng như không thể chấp nhận tình cảm của Vy. Trong tim tôi mãi mãi chỉ có một người.

- Vậy cậu định như thế đến bao giờ, cậu muốn Vy phải chịu đựng đau khổ cùng cậu đến hết đời hay sao? Cậu nên nghĩ cho Vy một chút, cô ấy cũng đau khổ chẳng kém gì cậu. Thay vì nhớ nhung một người đã chết thì cậu hãy cho Vy một cơ hội để lấp đầy chỗ trống trong lòng cậu. Có phải... cậu đã thích Vy rồi không?

~ Không phải.

Nhật trả lời rất nhanh, nhưng lại hiện rõ vẻ bối rối.

- Có phải cậu sợ tình cảm với Mai Chi sẽ dần nhạt phai, bởi vì trong tim cậu đã có bóng hình khác rồi?

Nó hỏi dồn dập. Nhật đã thích Vy rồi, nhưng lại không dám chấp nhận cô ấy.

~ Tôi biết làm như thế sẽ khiến Vy tổn thương, nhưng...

- Cậu hãy mở lòng mình một chút, rồi cậu sẽ thấy, tình cảm của Vy sâu sắc đến thế nào. Chúng ta và những người đã khuất không thể ở chung một thế giới, cậu phải nghĩ cho tương lai, đau khổ vì một người con gái đã đi không bao giờ trở lại thì có ích gì. Cậu phải sống tốt, sống thay cả phần của cô ấy, như vậy cô

ấy cũng sẽ vui thay cho cậu. Tôi không bắt cậu quên cô ấy, nhưng hãy cho Vy cơ hội. Thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Phải, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Gió nhẹ bay, hàng liễu rủ rung rinh bên mặt hồ yên ả.

Khi nó ra đi, mặt hồ vẫn cứ yên ả như thế.

“Alo, tôi nghe đây”

“Anh Phác, không hay rồi, tên lái xe đó đã... đã bị thủ tiêu rồi. Không còn bất cứ manh mối nào về vụ án này nữa anh ạ. Kẻ chủ mưu đã xoá sạch mọi dấu vết rồi.”

“Không còn manh mối nào nữa sao?” Ông Phác trầm ngâm một hồi rồi khẽ hỏi. Trong lòng thực ra rất rối bời, ông thực sự không biết kẻ muốn giết bà Lan là ai. Niềm hi vọng tìm ra chân lý, lấy lại sự công bằng cho bà ấy đã tiêu tan rồi sao?

“Em xin lỗi, anh Phác, em...”

“Thôi được rồi, vất vả cho chú nhiều. Dù sao cũng cảm ơn chú.”

Ông khẽ thở dài, lặng lẽ rít điếu thuốc lá trong tay. Khói thuốc phảng phất trong không khí.

“Tôi có lỗi với bà nhiều lắm”

Ông phác thực sự đau đớn khi không làm được gì cho 2 mẹ con bà Lan. Trong khi đó người vợ kế và đứa con gái của ông luôn tìm cách hãm hại 2 mẹ con bà Lan mà ông Phác không hề hay biết gì về điều này.

~~

72. Chương 72

Nặng nề kéo chiếc va li, nó thấy lòng mình nặng trĩu. Bỏ lại tất cả để chạy trốn thế này liệu có đáng không? Nó biết, như thế là hèn nhất, là kém cỏi nhưng nó chẳng muốn quan tâm. Bỏ hết đi, nó sẽ chẳng suy nghĩ nữa.

Có lẽ, khi bị tổn thương quá nhiều, con người sẽ trở nên chai lì hơn chẳng. Bật cười với cái suy nghĩ đó của mình, nó cảm thấy mình đã để tâm quá nhiều rồi. Tình cảm giữa nó và Quang đáng trân trọng như thế mà nó còn nỡ phá bỏ thì huống chi chuyện ra đi còn con này. Khi nó đi, thời gian sẽ xoá nhòa tất cả. Mọi chuyện rồi sẽ trở về đúng với quỹ đạo của nó, Quang sẽ quên nó và tìm được tình yêu mới của mình, xứng đáng với cậu ấy hơn.

Chẳng phải đó là những điều mà nó muốn hay sao? Thế nhưng, sao trong lòng nó lại cảm thấy khó chịu, bứt rứt khi nghĩ tới việc Quang quên nó, tay trong tay với một đứa con gái khác?

Bực bội kéo chiếc vali đi vào phòng làm thủ tục, nó sẽ không nghĩ tới Quang nữa, không nghĩ nữa. Cậu ấy sẽ ổn, nó cũng sẽ ổn thôi. Từ nay về sau, cậu ấy có yêu ai cũng không liên quan gì đến nó hết. Chỉ cần cậu ấy hạnh phúc thì nó cũng sẽ luôn vui vẻ.

Cất giữ hình bóng của Quang vào sâu trong trái tim. Nó khẽ cười.

“Quang ơi, cậu phải thật hạnh phúc nhé!”

~• Thư! Thư đâu rồi?

Quang bám lấy bả vai Kent mà lắc mạnh làm cậu nhóc phải nhăn mặt vì đau. Cố gắng gỡ hai tay của Quang xuống, cậu khẽ thở dài.

~ Chị ấy đi rồi. Chị ấy không muốn ai đến tiễn cả. Lẳng lẳng mua vé máy bay, lẳng lẳng đi. Ngay cả em cũng chẳng được biết.

• Cô ấy dứt khoát đến vậy sao? Ngay cả câu tạm biệt cũng không nói với anh. Kent, anh đáng ghét đến vậy ư?

Quang đau khổ ngồi xuống bậc thềm trước cửa nhà. Cậu lấy hai tay ôm đầu, cố sức gạt bỏ hình ảnh của Thư. Thế nhưng, càng cố gạt bỏ nó thì hình bóng của Thư lại càng rõ nét. Vẫn nụ cười ấy, vẫn vẻ vô tư vô lo ấy, nét hồn nhiên vô tư của cô ấy và cả những giọt nước mắt đau buồn, phút yếu đuối đến nhói lòng vẫn luôn hiện rõ trong tâm trí cậu.

Đâu thể nói quên là quên ngay được. Huống chi cậu không bao giờ muốn quên cô ấy. Thư sẽ luôn ngự trị trong trái tim cậu ngay cả khi cô ấy không còn cần cậu bên cạnh nữa.

1 phần ký ức của đôi ta:

“- Không được đâu, cậu phải chơi với tớ....-

-Tại sao tớ phải chơi với cậu chứ...không thích

- không được, cậu phải chơi với tớ, nếu không thì tớ biết chơi cùng ai chứ!!! Đi mà làm ơn đi mà...

- Không!!!!!! Chơi với con gái phiền phức lắm, suốt ngày mè nheo..

- Tớ sẽ không mè nheo.

- ...khóc nhè????

- tớ cũng sẽ không khóc.

- Thôi. Tóm lại tớ sẽ không chơi cùng con gái đâu....

Cậu bé đẹp trai trắng trẻo nói rồi quay người bước đi bỏ lại cô bé thất bím hai bên đang ngồi bệt dưới đám cỏ với hai hàng nước mắt lưng tròng. Đột nhiên, cô bé đứng phắt dậy, rồi nhanh như cắt, tóm lấy cổ cậu bé cứng đầu đang đi đằng trước kia mà hét:

- Nếu cậu nhất quyết không chơi với tớ, sau này nhất định tớ sẽ lấy cậu....”

- Tớ ước...sau này tớ sẽ gặp được một hoàng tử thật đẹp trai, học cực giỏi, anh ấy phải thật oai phong, bề vạ. Luôn luôn yêu thương tớ và che chở tớ suốt đời....

- Vậy...nếu tớ cũng được như thế...

Cậu bé ngập ngừng:

- Ý...tớ là..nếu....

- A...cậu nhìn kìa...sao băng đấy... Đẹp quá. Tớ ước thêm đây.

...

- Này, lúc này cậu nói cái gì vậy, nói lại đi. Cậu nói nhỏ xíu à, tớ chả nghe thấy gì hết.

- Thôi, không nói nữa, tớ quên rồi.

- Thật sao? Nó nghi ngờ hỏi lại.

- Thật mà...

- Thật ???

- Ừ, mà sao cậu phiền phức thế? Cậu bé nổi cáu.

- Á... à...cậu vừa nói ai phiền phức hả? Tớ phải xử lý cậu mới được...

- Thôi...thôi...mà. Tớ ... đùa đấy... đùa mà... đừng..chọc lét...tớ nữa...hi..hi...ha...ha.....”

73. Chương 73: Kể Lại Ký Ức

- « – Đừng buồn nữa được ko?
- Lỗi là tại tớ . Vì tớ...
- Thôi. Tớ sẽ ko nhắc đến chuyện này nữa. Chúng ta chơi trò trốn tìm nhé.
- (Lắc đầu)
- Đuổi bắt vậy.
- (Lắc đầu)
- Vậy...chơi trò của con gái nhé. Nhảy dây ấy...
- (Vẫn lắc đầu)
- Làm thế nào bây giờ. Hay là chơi trò siêu nhân được ko ?
- Siêu nhân á. – Cô bé tò mò.
- Ừ. siêu nhân.
- Nhưng siêu nhân là của con trai mà.
- Vậy thì...chơi trò ‘ siêu nhân ước ‘ nhé !
- Trò ấy là trò gì ?
- Siêu nhân biết ước ấy. Thế này nhé. Cậu sẽ cầm con siêu nhân vàng này. Sau đó ước một điều để siêu nhân thực hiện điều ước ấy cho cậu. Hiểu ko ?
- Ừm....
- Ừ. Tớ cũng ước. Siêu nhân đỏ sẽ giúp tớ.
- ...
- Thử đi.
- Thôi được. Tớ sẽ thử.
- Mà này. Cậu ko được khóc đâu nhé. Siêu nhân... ừm...sợ nước mắt con gái lắm đấy.
- Thế à.
- Ừ.
- Vậy tớ sẽ ko khóc nữa.
- Còn nữa. Cậu phải cười thật nhiều vào. Siêu nhân rất thích con gái hay cười. Như thế, siêu nhân sẽ giúp cậu nhiều hơn.
- Thật sao ?
- Ừ.
- Vậy thì tớ sẽ cười.
- ...
- Anh Thư này, cậu có biết tớ muốn siêu nhân của tớ làm gì cho tớ ko ?
- Làm gì ?
- Làm cho cậu béo như heo...

– Á...cái gì cơ...

– Cậu nhìn cậu xem. Mấy tháng nay cậu lười ăn lắm. Nên siêu nhân sẽ ...hehe.. – Cậu bé cười đều.

– Không được. Không được. Tớ ko muốn làm heo đâu.

– Vậy thì cậu nhớ cười nhiều vào nhé. Cười nhiều sẽ ko giông heo chút nào đâu.

– Được rồi. »

“ – Hứa đi nào. Vứt bỏ cái quá khứ đau buồn ấy đi. Sống tốt hơn với những gì mình đang có, như thế cuộc sống sẽ có ý nghĩa gấp nhiều lần.

– Có thể...vứt bỏ dễ dàng ...thật sao?

– Đương nhiên rồi. chỉ cần cậu nghĩ đến những cái tốt đẹp nhất. Nghĩ rằng, mỗi ngày ta được sinh ra trên thế gian, được sống... đã là điều hạnh phúc và có ý nghĩa nhất rồi. Bên cạnh cậu vẫn còn rất nhiều người quan tâm tới cậu và...ko ai muốn nhìn thấy một Trần Anh Thư lúc nào cũng ủ rũ đâu.

– Nhưng...

– Mẹ cậu... đã rất đau lòng khi thấy cậu như thế.

– ...

– Tớ cũng vậy. Ko dễ chịu chút nào đâu.

Nó vòng tay ôm ngang bụng Quang, tựa vào lưng cậu.

– Cho tớ mượn nhờ lưng cậu một chút nhé. Tớ buồn ngủ rồi.”

“ – Rốt cuộc, tớ là gì trong cậu hả Thư?

– Cái gì? – Một thoáng lúng túng đọng đầy trong tâm trí.

– Với cậu, tớ là gì? – Quang lặp lại câu nói một lần nữa. Chiếc bóng đổ dài nghiêng ngả trên mặt đất.

– Là bạn thân. – Nó trả lời ngay tắp lự. – Thôi vào lớp đi. Chiều gặp lại nhé.”

« – Bởi vì...ngôi sao nhỏ luôn đứng đằng sau ngôi sao sáng nhất, dù rằng rất nhỏ bé, đôi khi chỉ là một dấu chấm rất mờ tựa như vô hình nhưng ngôi sao ấy lúc nào cũng được ở bên cạnh ngôi sao sáng kia. Chẳng phải như vậy sẽ rất hạnh phúc sao ?

...

– Nếu tớ muốn...làm ngôi sao nhỏ đó, cậu có đồng ý làm ngôi sao lớn nhất kia ko ?

...

– Là hoa lan, bông hoa tượng trưng cho tình cảm của tớ dành cho cậu. Tớ muốn cậu biết rằng tớ ko hề nói đùa, một chữ cũng ko, kể cả hai ngôi sao trên trời kia, tớ tình nguyện làm ngôi sao nhỏ đó để mãi mãi được ở bên và dõi theo cậu.

...

« Nghe tớ nói này, ngôi sao kia quả thực rất đẹp, nó là ngôi sao sáng nhất của bầu trời đêm. Thế nên, tớ ko thể làm ngôi sao đó, lại càng ko xứng đáng để cậu quan tâm, chăm sóc. Suốt 12 năm quen cậu, tớ chưa làm được điều gì cho cậu, tớ thậm chí còn ko hiểu được người bạn thân nhất của mình đang nghĩ gì, tớ vô dụng, bất tài, ngay cả người mẹ yêu thương nhất tớ cũng ko bảo vệ được. Vì vậy, Quang à, tớ ko xứng đáng là người để cậu yêu đâu. Cậu rất tốt, nên cũng sẽ có nhiều cô gái tốt hơn xứng với cậu và yêu cậu thật nhiều. Cậu hãy tìm một người khác để làm ngôi sao sáng nhất trong lòng cậu, cô gái ấy nhất định đeo chiếc vòng này đẹp lắm... »

...

« – Tại sao cậu lại ko chấp nhận ? Tớ ko xứng với cậu sao ?

– Chẳng có lý do gì đâu, chỉ là...tớ ko phải là người để cậu đặt niềm tin. »

~chap này là ký ức thôi nhé!

74. Chương 74: Em Đi Xa Quá

Bầu trời trong xanh không một gợn mây. Quang lặng lẽ ngược lên, đúng lúc bắt gặp một chiếc máy bay màu bạc đang phát ra tiếng ù ù rồi vút cao lên bầu trời xanh thẳm ấy.

Quang nhìn lên chiếc máy bay kia mà hét lớn:

- ừ! Thì cậu cứ đi đi nhưng tớ vẫn yêu cậu đấy! Huhu...huhu...

Chiếc máy bay đã mang theo người con gái mà cậu yêu thương sang một đất nước khác, hoàn toàn xa lạ, mang cô ấy đến một nơi mà cậu không thể nhìn thấy hằng ngày, cô ấy sẽ có cuộc sống mới, có thể cũng sẽ tìm cho mình một tình yêu mà cô ấy có đủ niềm tin để giữ lấy nó. Cậu thực sự hy vọng cô ấy sẽ luôn cười, sẽ hạnh phúc vì đó là tình yêu của cậu dành cho cô ấy, cũng là người con gái đầu tiên mà cậu yêu.

Cậu tin mình có đủ niềm tin vào bản thân. Rằng cậu sẽ không bao giờ quên cô ấy, ngay cả khi cô ấy đã lãng quên cậu. Cậu sẽ chờ, dù chẳng biết có hi vọng hay không. Thời gian sẽ chứng minh tình cảm của cậu dành cho cô ấy sâu đậm đến thế nào.

“Thư à...huhu...huhu... Cậu là đồ ngốc, có biết không? Dù cậu có trốn ở đâu, tớ cũng sẽ tìm thấy cậu. Tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy, niềm tin của cậu chính là tớ. Tớ thề đấy,tớ hứa đấy,tớ đảm bảo đấy”

Bước trên đoạn đường mà ngày nào cậu và Thư vẫn thường đi chung,giờ đây chỉ còn lại 1 mình,bầu trời bỗng đổ mưa như hoà chung nỗi buồn cùng Quang.

Vừa đi Quang vừa khóc vừa hát lẩm bẩm.(ai nhìn thấy cảnh này thì hay cực)

...

Cứ quên anh vậy đi

Nhặt nhòa sương tan ái ân mây trôi buồn

Những môi hôn chìm sâu

Còn đâu nụ cười thơ ngây đó

Cứ xa anh vậy đi

Đường mòn xưa kia dẫn lối đôi chân lẻ loi

Anh lẻ loi

”Mưa rơi nhẹ rơi,mưa đừng mang hoàng hôn xưa tan bóng em

Chua cay nào hay,thương là đau màn đêm chia hai giấc mơ

Giọt nước mắt vô tâm thờ ơ

Ngàn câu ca sao nghe hững hờ

Em lặng im

Anh lặng im

Sương gió bủa vây !”

Uhhhhh

Buông đôi tay nhau ra

Buông đôi tay chia xa
Uhhhhhh
Buông đôi tay nhau ra
Buông đôi tay chia xa
Uhhhhh
Hờn ghen xin cất trong tim này
Uhhhhhh
Ngày tháng êm ấm vụt mất
Ai đó mang em đi rồi,giấu chôn những hoài mong
Ở phía trước mong em bình yên phía sau những vụn vỡ
Cơn gió quay lưng rồi ngoái thương những chờ mong !
Có cơn gió lạnh lùng vội vàng thờ ơ xa chốn đây
Có ai đó ngấp ngừng thả trôi yêu thương vào hư vô
Mưa rơi nhẹ rơi,mưa đừng mang hoàng hôn xưa tan bóng em
Chua cay nào hay,thương là đau màn đêm chia hai giấc mơ
Giọt nước mắt vô tâm thờ ơ
Ngàn câu ca sao nghe hững hờ
Em lặng im
Anh lặng im
Sương gió bủa vây !
Uhhhhh
Buông đôi tay nhau ra
Buông đôi tay chia xa
Uhhhhhh
Buông đôi tay nhau ra
Buông đôi tay chia xa
Uhhhhhh
Hờn ghen xin cất trong tim này
Uhhhhhh
Ngày tháng êm ấm vụt mất
Ai đó mang em đi rồi,giấu chôn những hoài mong
Ở phía trước mong em bình yên phía sau những vụn vỡ
Cơn gió quay lưng rồi ngoái thương những chờ mong !
Uhhhhh
Có lẽ
Uhhhhh

Anh sẽ quên đi tất cả

Uhhhhh

Phía trước đang chờ em

Uhhhhh

Chúc em hạnh phúc

Uhhhhh

Buông đôi tay nhau ra

Buông đôi tay chia xa

Uhhhhhh

Buông đôi tay nhau ra

Buông đôi tay chia xa

Uhhhhhh

Hờn ghen xin cất trong tim này

Uhhhhhh

Ehhhhh

Buông đôi tay ra

Ehhhhh

Buông đôi tay ra

Ehhhhh

Buông đôi tay ra

Ehhhhh

Buông đôi tay nhau ra

Ehhhhh

Buông đôi tay ra

Ehhhhh

Buông đôi tay ra

Ehhhhh

Buông đôi tay ra

Ehhhhh

Buông đôi tay nhau ra

Ở phía trước mong em bình yên ... Bình yên !

Vừa hát Quang vừa Khóc hoà cùng những giọt mưa làm thấm đẫm ướt hết bộ quần áo hàng hiệu.

em đi xa quá ,em đi xa anh quá...

Em đi xa quá em đi luôn đi nhá(tg đạo nhạc .hjhj)

đã tới kỳ thi học kỳ 1 rồi tụi chúc các sĩ tử có 1 kỳ thi thành công để đón 1 Noel và Tết dương lịch vui vẻ. ai đã kb vs tụi rùi nhớ chúc lại tụi nha. hahaha

75. Chương 75: Kết Thúc Bất Ngờ

Bỗng 1 tiếng người từ phía sau phát lên:

-“Quang”. Tiếng gọi như đưa cậu thoát ra khỏi nỗi tuyệt vọng. Tiếng gọi mà suốt 12 năm qua cậu đã nghe.

Quang quay mặt nhìn lại, như không còn tin vào mắt mình, người đứng trước mặt đang mang theo chiếc vali, vắn đôi mắt to tròn, và nụ cười rất xinh ấy. Người đã khiến cậu đau khổ vì đã ra đi mà không nói 1 lời từ biệt giờ đây lại đứng trước mặt cậu.

- Là cậu thật sao? Thư..

Quang chạy lại ôm chặt Thư vào lòng, những giọt nước mắt lại rơi, nhưng có lẽ nó không còn là những giọt nước mắt khi cậu bị Thư từ chối hay Thư không từ biệt mà ra đi. Mà đó là giọt nước mắt hạnh phúc, giọt nước mắt mà cậu không nghĩ rằng mình sẽ có thể gặp lại người con gái cậu đã hết lòng yêu thầm kín suốt 12 năm qua.

- làm gì mà ôm người ta chặt quá vậy nè, bỏ ra coi khó thở quá. - Tiếng Thư vọng lên, khiến Quang giật mình bỏ tay ra:

- Xin lỗi, tại tớ xúc động quá! Mà tại sao đi không từ biệt, giờ lại ở đây? Lúc này tớ nhìn lên trời thấy có máy bay bay qua, tớ tưởng gần cậu đã đi rồi chứ? tớ tưởng là...

- Cậu tưởng là gì? (Thư tò mò)

- Tớ tưởng là cậu sẽ bỏ lại tớ mà đi! Tưởng là tớ sẽ không còn được nhìn thấy cô bé bướng bỉnh, hay dậy muộn mà suốt 12 năm qua, không ngày nào tớ không gặp cả.

- Cậu nghĩ tớ như vậy đó hả?

Nhìn Thư giận dỗi, Quang lại cười lên, 1 Nụ cười hạnh phúc. Cậu lấy tay gạt đi những giọt nước mắt. Rồi nắm tay Thư:

- Có thể nói tớ biết, tại sao cậu lại quyết định trở lại đây không?

- Lúc đầu, tớ nghĩ tớ sẽ bỏ lại tất cả để ra đi. Nhưng khi bước chân lên máy bay thì tớ nghĩ lại... (Thư ngập ngừng)

- Cậu nghĩ lại gì? (Quang thắc mắc)

- Tớ nghĩ, tớ không thể bỏ lại nơi này, nó có quá nhiều kỷ niệm với tớ. Ở nơi đây tớ có rất nhiều bạn bè quan tâm đến mình, những người đó không muốn tớ phải đi. Và đặc biệt là...

- Đặc biệt gì?

- Đặc biệt là, còn có 1 người khiến tớ không thể nào quên được. Tớ đã làm người đó đau khổ rất nhiều, tớ biết người đó yêu tớ rất nhiều và tớ cũng không thể quên được người đó. Nên tớ...

- Nên cậu đã xuống máy bay và đi thẳng về đây đúng không?

- Đúng.

- Và người mà cậu nói, có phải chính là tớ không?

- Phải.... (tiếng Thư ngập ngừng)

-Tại sao lúc đầu cậu lại từ chối tớ,cậu có biết tớ đã đau khổ như thế nào không.Và tại sao cậu lại không 1 lời từ biệt mà ra đi,tớ giận cậu lắm,cậu biết không hả cô bé gốc của tớ?

-Quang,tớ xin lỗi cậu.Tớ cũng không biết vì sao tớ lại nhẫn tâm như thế,tớ cứ nghĩ rằng cậu chỉ là bạn thân của tớ thôi,chứ tớ không nghĩ là cậu đã thích và yêu tớ từ lâu,với lại lúc đó tâm trạng tớ không tốt,nên tớ đã làm cậu buồn.Nhưng khi thiếu vắng cậu,tớ lại rất nhớ,tớ biết rằng mình đang tự lừa dối bản thân mình.Từ tận đáy lòng,tớ biết mình đã yêu cậu và không thể thiếu cậu được.Cho tớ xin lỗi cậu nhé Quang!Hãy tha lỗi cho tớ.

Quang nắm lấy tay Thư và nhìn thẳng vào mặt Thư:

-Em vẫn gốc như ngày nào,nếu không tha lỗi cho em thì tớ đâu cần phải như thế này.Thú thật,anh giận em nhiều lắm,nhưng khi nghe thấy em nói những lời như vậy,anh lại thấy rất vui.(thay đổi cách xưng hô nhanh gè)

-hứ,ai làm em...

-ex...

Quang vừa nói,vừa ôm Thư vào lòng

-Đừng rời xa anh nữa nhé Thư,anh không thể nào thiếu em được.Hãy ở bên anh,anh sẽ không để em chịu thêm 1 chút buồn đau nào nữa đâu.anh hứa đấy...

Thư quàng tay qua cổ Quang,ôm Quang

-em tin anh,em cũng sẽ không rời xa anh nữa đâu.Dù bây giờ có ai bắt em phải đi,rời xa anh em cũng sẽ không nghe.em sẽ mãi mãi ở bên anh,sẽ mãi mãi là cố bé bướng bỉnh,gốc ghềch của anh.Chàng siêu nhân ước của em ơi...

Quang vừa cười vừa ôm chặt Thư trong cơn mưa vẫn còn rơi tí tách,Thư cũng vậy.Cả 2 người đã hiểu được gần,trên đời này chỉ có tình yêu là tồn tại vĩnh cửu,dù có đi đến đâu cũng không thể xóa mờ được.

Hai người nắm tay nhau,quay về lại ngôi nhà của Thư,trước sự mừng rỡ của Kent ,linh xù,uyên...và bạn bè của Thư và cả gia đình ông Phác nữa.

Về đến nhà ai nấy đều mang nụ cười khi thấy Thư về.

-chị à em xin lỗi vì đã gây ra mọi chuyện xấu cho chị,chị tha thứ cho em nha!-Ngân khẩn cầu.

-ai là chị cô.-Thư đáp

-bác xin lỗi vì đã hại mẹ cháu,cháu muốn làm gì bác cũng được,nhưng mong cháu bỏ qua cho gđình bác và bác muốn cháu về ở cùng gđình bác để bác có thể làm tròn trách nhiệm của người mẹ kế được không.-bà châu vừa nói vừa rưng rưng nước mắt.

-đúng đó con.-ôg phác nói.

-thế này là sao?-Thư tò mò không biết chuyện j đang xảy ra.

-là em đã nói mẹ nói hết sự thật,và em và nhật cũng muốn chị làm chị cùng chúng em.-Ngân nói.

76. Chương 76: Kết Thúc 2

Quang vừa nói,vừa ôm Thư vào lòng

-Đừng rời xa anh nữa nhé Thư,anh không thể nào thiếu em được.Hãy ở bên anh,anh sẽ không để em chịu thêm 1 chút buồn đau nào nữa đâu.anh hứa đấy...

Thư quàng tay qua cổ Quang,ôm Quang

-em tin anh,em cũng sẽ không rời xa anh nữa đâu.Dù bây giờ có ai bắt em phải đi,rời xa anh em cũng sẽ không nghe.em sẽ mãi mãi ở bên anh,sẽ mãi mãi là cổ bé bướng bỉnh,ngốc nghếch của anh.Chàng siêu nhân ước của em ơi....

Quang vừa cười vừa ôm chặt Thư trong cơn mưa vẫn còn rơi tí tách,Thư cũng vậy.Cả 2 người đã hiểu được gần,trên đời này chỉ có tình yêu là tồn tại vĩnh cửu,dù có đi đến đâu cũng không thể xóa mờ được.

Hai người nắm tay nhau,quay về lại ngôi nhà của Thư,trước sự mừng rỡ của Kent ,linh xù,uyên,nhật...và bạn bè của Thư và cả gia đình ông Phác nữa.Về đến nhà ai nấy đều mang nụ cười khi thấy Thư về.

-chị à em xin lỗi vì đã gây ra mọi chuyện xấu cho chị,chị tha thứ cho em nha!-Ngân khẩn cầu.

-ai là chị cô.-Thư đáp.

-bác xin lỗi vì đã hại mẹ cháu,cháu muốn làm gì bác cũng được,nhưng mong cháu bỏ qua cho gđình bác và bác muốn cháu về ở cùng gđình bác để bác có thể làm tròn trách nhiệm của người mẹ kế được không.-bà châu vừa nói vừa rưng rưng nước mắt.

-đúng đó con gái.-ông phác nói.

-thế này là sao?-Thư tò mò không biết chuyện j đang xảy ra.

-là em đã thuyết phục mẹ nói hết sự thật,và em và Nhật cũng muốn chị làm chị cùng chúng em.-Ngân nói.

-...huhu...huhu...mẹ ơi...-Thư khóc oà khi biết sự thật mẹ mình mất.

-thôi 2 anh chị tắm mưa ướp hết rồi kìa vào thay quần áo kẻo lạnh rồi cả nhà mình nói chuyện tiếp.-kent nói.

-ờ nhỉ.kent cho anh mượn bộ quần áo nha.-Quang nói.

-thôi mình lên thay quần áo đi em.-Quang cầm tay Thư dắt lên nhà

.....

-giờ con quyết định thế nào?-ông Phác hỏi Thư

-ý tốt của ba và mẹ Châu và 2 em, con xin nhận.nhưng đây là ngôi nhà kỷ niệm của mẹ và con từ nhỏ nên con muốn ở đây để giữ lại những kỷ niệm đó.mong ba và mẹ hiểu cho con ạ!-Thư thuyết phục.

-con đã nói vậy thì ba mẹ cũng không ép con nữa,nhưng con có thiếu thốn gì thì con cứ nói với mẹ,mẹ lo cho con hết.-bà Châu nói.

-thống nhất vậy đi.-ông Phác nói.

-dạ nhân đây con muốn thông báo với ba mẹ và chị Thư là Vy và con sẽ chính thức yêu nhau ạ!-Nhật nắm tay Vy nói.

-vậy thì quá tốt rồi.-ông Phác vỗ tay nói.

-ở đây ai cũng có đôi có cặp,còn mình Ngân với Linh là FA thôi.-Ngân nhìn Linh nói.

-ta phải mau kiếm 1 anh mới được.-Linh xù nói.

-2 cô xinh gái vậy thiếu gì trai theo,đó là kén chọn thôi.

-Thư chu mỏ nói.-thôi không bàn nữa,nhân dịp Thư trở về và gia đình đoàn tụ,tôi mời mọi người đi mừng nào.-ông Phác lên tiếng.

-nhất trí,nhất trí...-tất cả đồng thanh.

Thư à! Lấy anh em nhé

- Dáng em xấu lắm

~Anh có lấy người mẫu đâu

- Em không xinh nữa

~Thì anh không tuyển hoa hậu mà

- Em không biết thổi cơm

~Anh không cần đầu bếp

- Em cũng chẳng giỏi giang

~Anh chẳng cần thiên tài

- Em không được dịu dàng

~Anh không tuyển thực nữ

- • • Thế...thế anh lấy ai?

Anh chỉ lấy em thôi, ngặt ạ, bởi a chỉ yêu có em chứ không yêu cái điều hoàn mỹ em chưa có... hiểu chứ ngặt yêu của anh.

Quang nhìn cô gái bên cạnh mỉm cười hạnh phúc.....Một tình yêu đẹp luôn luôn dẫn đến một happy ending. Nhưng gì đáng có sẽ luôn luôn đến với bạn giống như nhân vật trong truyện vậy đấy. Nhưng gì tốt đẹp luôn luôn có cái kết tốt đẹp, nhưng gì xấu xa hãy để nó nhận được báo ứng nhưng những ai biết hối cải hãy tha thứ cho họ. Chúng ta hãy cùng chúc phúc cho đôi bạn trẻ có được một cuộc sống hạnh phúc sau bao nhiêu đau buồn qua đi nhé.....!!!

đã kết thúc p1 rồi ,các p hãy gửi xét or ý kiến của mk về sđt 0972585526 nhé!

mời m.n chờ đón đọc p2 vào ngày1 tháng 12 năm 2016 nha! Time này tg đang soạn kịch bản.

77. Chương 76: Kết Thúc P1

Quang vừa nói,vừa ôm Thư vào lòng

-Đừng rời xa anh nữa nhé Thư,anh không thể nào thiếu em được.Hãy ở bên anh,anh sẽ không để em chịu thêm 1 chút buồn đau nào nữa đâu.anh hứa đấy...

Thư quàng tay qua cổ Quang,ôm Quang

-em tin anh,em cũng sẽ không rời xa anh nữa đâu.Dù bây giờ có ai bắt em phải đi,rời xa anh em cũng sẽ không nghe.em sẽ mãi mãi ở bên anh,sẽ mãi mãi là cố bé bướng bỉnh,ngốc nghếch của anh.Chàng siêu nhân ước của em ơi....

Quang vừa cười vừa ôm chặt Thư trong cơn mưa vẫn còn rơi tí tách,Thư cũng vậy.Cả 2 người đã hiểu được gần,trên đời này chỉ có tình yêu là tồn tại vĩnh cửu,dù có đi đến đâu cũng không thể xóa mờ được.

Hai người nắm tay nhau,quay về lại ngôi nhà của Thư,trước sự mừng rỡ của Kent ,linh xù,uyên,nhật...và bạn bè của Thư và cả gia đình ông Phác nữa.Về đến nhà ai nấy đều mang nụ cười khi thấy Thư về.

-chị à em xin lỗi vì đã gây ra mọi chuyện xấu cho chị,chị tha thứ cho em nha!-Ngân khẩn cầu.

-ai là chị cô.-Thư đáp.

-bác xin lỗi vì đã hại mẹ cháu,cháu muốn làm gì bác cũng được,nhưng mong cháu bỏ qua cho gđinh bác và bác muốn cháu về ở cùng gđinh bác để bác có thể làm tròn trách nhiệm của người mẹ kế được không.-bà châu vừa nói vừa rưng rưng nước mắt.

-đúng đó con gái.-ông phác nói.

-thế này là sao?-Thư tò mò không biết chuyện j đang xảy ra.

-là em đã thuyết phục mẹ nói hết sự thật,và em và Nhật cũng muốn chị làm chị cùng chúng em.-Ngân nói.

-...huhu...huhu...mẹ ơi...-Thư khóc oà khi biết sự thật mẹ mình mất.

-thôi 2 anh chị tắm mưa ướm hết rùi kìa vào thay quần áo kéo lạnh rồi cả nhà mình nói chuyện tiếp.-kent nói.

-ờ nhỉ.kent cho anh mượn bộ quần áo nha.-Quang nói.

-thôi mình lên thay quần áo đi em.-Quang cầm tay Thư dắt lên nhà

.....

-giờ con quyết định thế nào?-ông Phác hỏi Thư

-ý tốt của ba và mẹ Châu và 2 em, con xin nhận.nhưng đây là ngôi nhà kỷ niệm của mẹ và con từ nhỏ nên con muốn ở đây để giữ lại những kỷ niệm đó.mong ba và mẹ hiểu cho con ạ!-Thư thuyết phục.

-con đã nói vậy thì ba mẹ cũng không ép con nữa,nhưng con có thiếu thốn gì thì con cứ nói với mẹ,mẹ lo cho con hết.-bà Châu nói.

-thống nhất vậy đi.-ông Phác nói.

-dạ nhân đây con muốn thông báo với ba mẹ và chị Thư là Vy và con sẽ chính thức yêu nhau ạ!-Nhật nắm tay Vy nói.

-vậy thì quá tốt rồi.-ông Phác vỗ tay nói.

-ở đây ai cũng có đôi có cặp,còn mình Ngân với Linh là FA thôi.-Ngân nhìn Linh nói.

-ta phải mau kiếm 1 anh mới được.-Linh xù nói.

-2 cô xinh gái vậy thiếu gì trai theo,đó là kén chọn thôi.

-Thư chu mỏ nói.-thôi không bàn nữa,nhân dịp Thư trở về và gia đình đoàn tụ,tôi mời mọi người đi mừng nào.-ông Phác lên tiếng.

-nhất trí,nhất trí...-tất cả đồng thanh.

Thư à! Lấy anh em nhé

- Dáng em xấu lắm

~Anh có lấy người mẫu đâu

- Em không xinh nữa

~Thì anh không tuyển hoa hậu mà

- Em không biết thổi cơm

~Anh không cần đầu bếp

- Em cũng chẳng giỏi giang

~Anh chẳng cần thiên tài

- Em không được dịu dàng

~Anh không tuyển thực nữ

- • • Thế...thế anh lấy ai?

Anh chỉ lấy em thôi, ngốc ạ, bởi a chỉ yêu có em chứ không yêu cái điều hoàn mỹ em chưa có... hiểu chứ ngốc yêu của anh.

Quang nhìn cô gái bên cạnh mỉm cười hạnh phúc.....Một tình yêu đẹp luôn luôn dẫn đến một happy ending. Nhưng gì đáng có sẽ luôn luôn đến với bạn giống như nhân vật trong truyện vậy đấy. Nhưng gì tốt đẹp luôn luôn có cái kết tốt đẹp, nhưng gì xấu xa hãy để nó nhận được báo ứng nhưng những ai biết hối cải hãy tha

thứ cho họ. Chúng ta hãy cùng chú phúc cho đôi bạn trẻ có được một cuộc sống hạnh phúc sau bao nhiêu đau buồn qua đi nhé.....!!!

mời m.n chờ đón đọc p2 nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-se-lay-cau-that-day>